

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Hawthorne, Nathanael.; af Nathanael Hawthorne ; oversatte af J. R. Dein.

Titel | Title:

Syv Fortællinger

Udgivet år og sted | Publication time and place: Mariebo : Oversætterens Forlag, trykt ved Chr.

Jørgensen, 1855

Fysiske størrelse | Physical extent:

235 s.

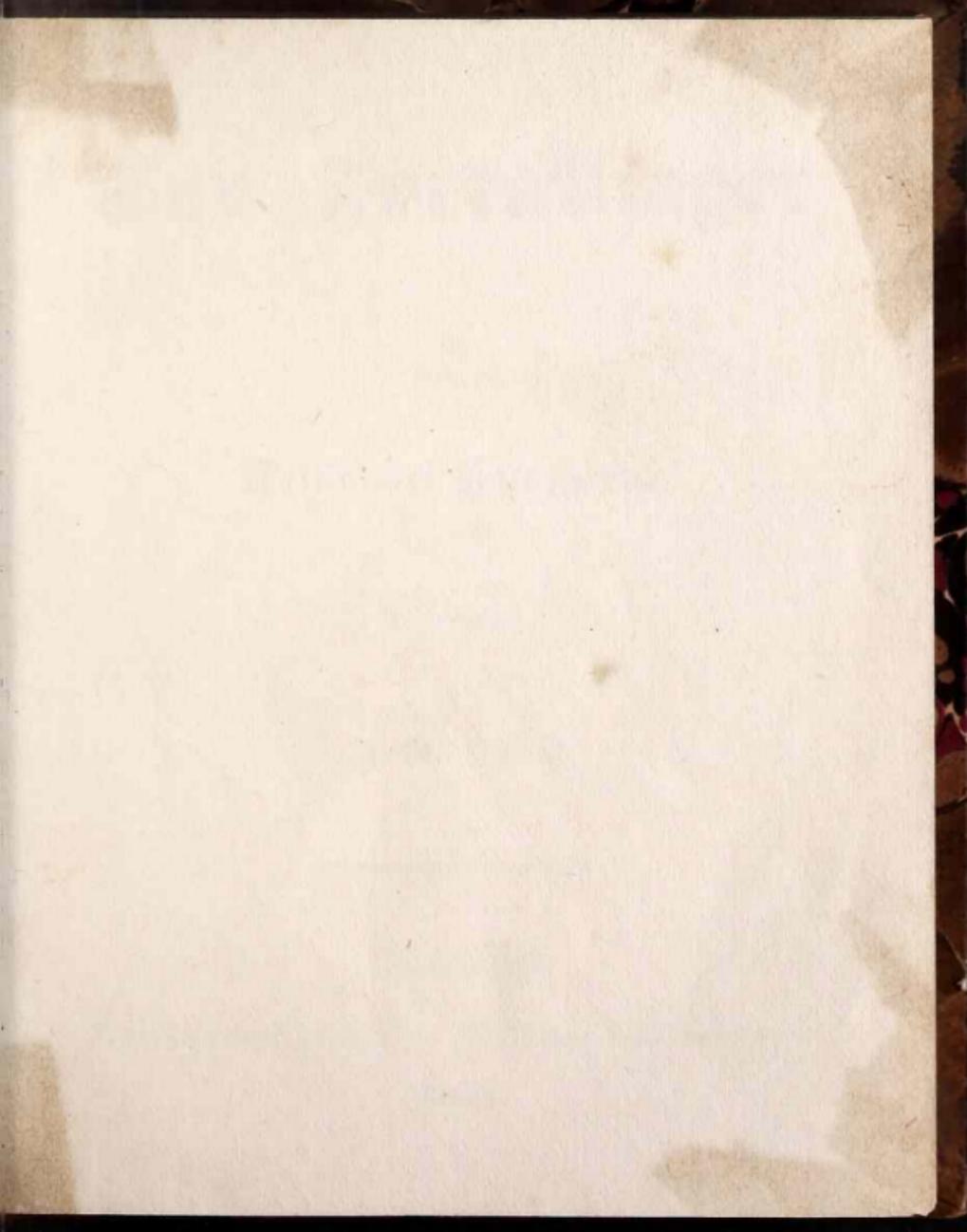
DK

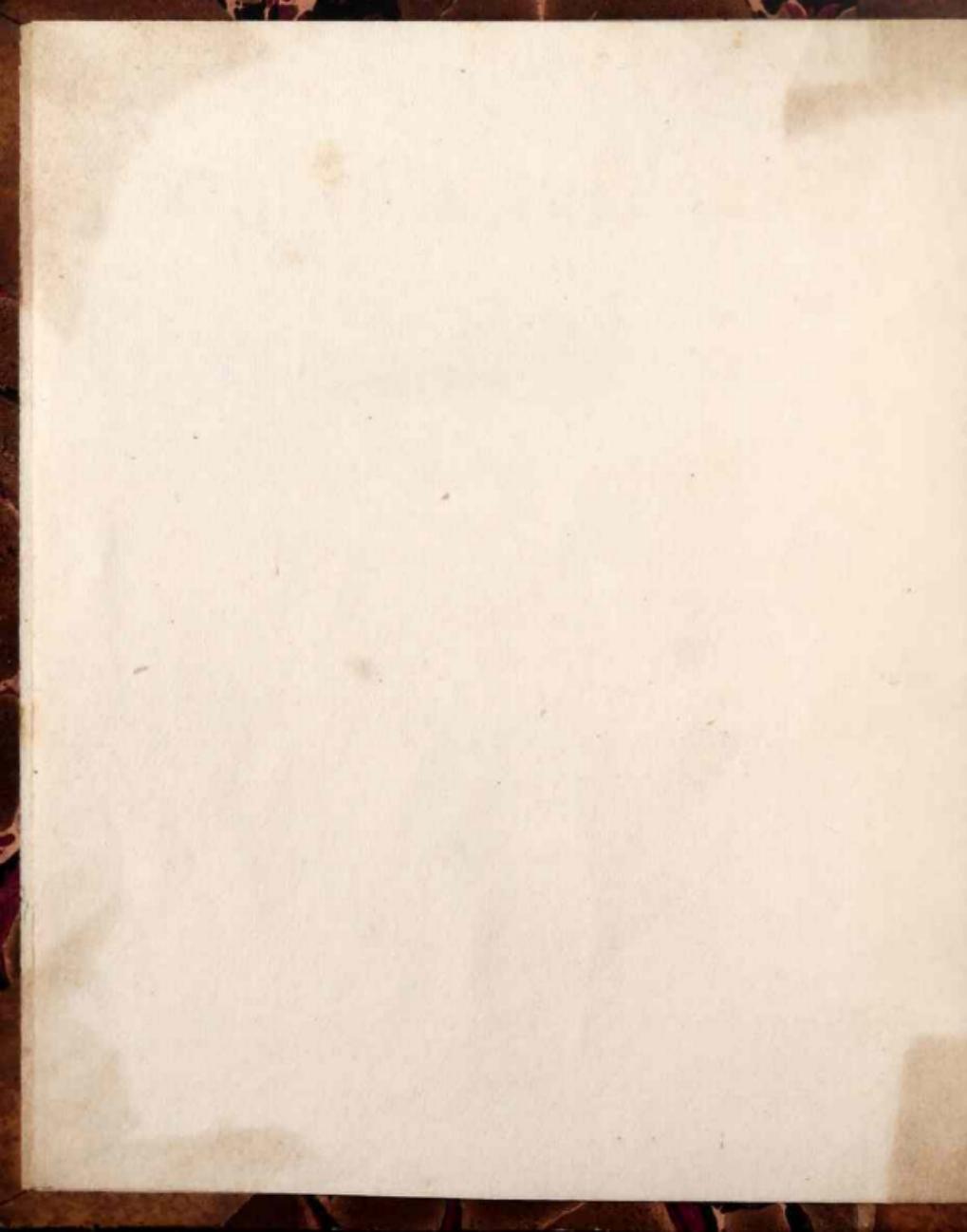
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Syv Fortællinger

af

Nathanael Hawthorne.

Oversatte

af

J. R. Dein.

Mariebo.

Oversætterens Forlag. — Trykt ved Chr. Jørgensen.

1855.

Indhold.

Side

Den sagtmodige Dreng	1.
Mr. Higginbothams Endeligt	73.
Dr. Heideggers Experiment	103.
Præstens sorte Slør. En Parabel	127.
De prophetiske Målerier	159.
Den ørgjerrige Gjest	193.
Ligglokket til Bryllupet	215.

Den sagtmodige Dreng.

गुरु विक्रमादि नाम

I løbet af Aaret 1656 lode adskillige af det
Folkesærd, der kaldes Øvækerne, sig see i Ny Eng-
land, ledede, som de forsikrede, af Landens ind-
vortes Kald. Deres Ry som de, der holdt fast
ved mystiske og forkastelige Grund sætninger, var gaaet
forud for dem, af hvilken Grund Puritanerne tid-
ligt bestræbte sig for at banlyse og forebygge den
fremvørende Sects videre Fremtrængen. Men de
Hørholdsregler, ved hvilke man havde i Sinde at
rense Landet fra Kjetteriet, vare, omendskjondt
mere end haarde nok, dog aldeles frugtesløse.
Øvækerne, der betragtede Hørfolgelsen som et gud-
dommeligt Kald til at mode, hvor der var Fare paa
Hærde, gjorde Hordring paa et helligt Mod, der var
ukjendt for selve Puritanerne, som havde unddraget sig
Korsset ved at støsse sig en fredelig Udsøvelse af

deres Religion i en fjern Afkrog. Endssjøndt det var en mærkværdig Kjendsgjerning, at hver Nation paa Jorden forkastede de vandrende Enthousiasmer, der udeyede Fred mod alle Mennesker, var det Sted, hvor der herskede den største Usred og Hare, og dersor i deres Øjne det mest onskelige, Provindsen Massachusetts Bay.

De Bøder, Fængselsstrafte og Slag, der saa rundhaandet uddeltes af vore fromme Forfædre — saa sterk var den almindelige Antipathi, at den varede henved hundrede Aar efter at den egenlige Forfolgelse var ophort — vare Tillokkeler, der vare ligesaa fristende for Øvørerne, som Roslighed, Hæder og Belønning vilde have været for de Verdsligstnædede. Ethvert europæisk Kartej bragte nye Ladninger af Secten, der vare begjærlige efter at vise sig som Sandhedsvidner mod den Undertrykkelse, de haabede at komme til at dele; og da Skibsrhederne ved hoje Mulcter blevne afholdte fra at vde dem Oversart, gjorde de lange Omveje gjennem Indianernes Land og viste sig i Provindsen, som forte derhen af en overnaturlig Magt. Deres Enthousiasme, som næsten steg til Raseri ved den Behandling, de maatte lide,

fremkaldte Handlinger, der ligesaa meget stede imod
 Sammelighed som imod en fornuftig Gudsdyrkelse,
 og frembyde en besynderlig Contrast til den rolige
 og satte Opforel hos deres Troessæller i vore
 Dage. Aandens Kaldelse, kun hørlig for Sjælen,
 og ikke til at bekæmpe med Grunde, hentede fra
 den menneskelige Visdom, blev gjort gieldeude som
 en Undskyldning for de de mest upassende Scener,
 der, abstract taget, vel fortjente en Smule Zug-
 telse med Svøben. Disse Udførelser og de For-
 folgelsær, der paa eengang varer deres Aarsag og
 Virkning, vedbleve at tage til, indtil Regeringen
 i Massachusetts Bay i Maaret 1659 lode to Med-
 lemmer af Drækersecten lide Martyrdoden.

En uafvistelig Blodplet flæber ved alle deres
 Hænder, som have givet deres Samtykke til denne
 Handling, men en betydelig Andel af dette strækkes-
 lige Ansvar maa hvile paa den Person, som den
 Gang stod i Spidsen for Regeringen. Det var
 en sneverbjært Mand, som kun havde nydt en
 maadelig Opdragelse, og hans iidevarslende Bi-
 gotteri opflammedes og blev fordæveligt ved vold-
 somme og bestige Lidenskaber; han brugte sin Ind-
 flydelse til usommeligt og uretfærdigt at sætte sin

Willie iagjennem med Hensyn til de to Enthonsia-
sters Død, og hans hele Øværførel imod dem var
Præget af brutal Grusomhed. Øvæferne, hvis
hevngjerrige Tølelser ikke vare mindre dybe, fordi
de vare uwitksomme, mindedes denne Mand og
hans Fæller i Fremtiden. Denne Sects Historie-
skriver paastaaer, at der formedelst Himlens Vrede
kom en Forbandelse over Landet i Nærheden af
„den blodige By“ Boston, saa at der ingen hvede
vilde groe der, og han ligesom opslaaer sine Van-
luner blandt Gravene af deres gamle Forfølgere,
og opregner triumphherende de Straffedomme,
der rammede dem på deres gamle Tage eller i
Dødstimen. Han fortæller os, at de døde pludse-
ligt, og voldeligt, og i Raseri; men Intet kan
overgaae den Haan, hvormed han beretter den
blodtörstige og grusomme Gouverneurs væmmelige
Sygdom og „Død af Forraadnelse.“

Aftenen, der fulgte paa den Efteraarsdag, som havde været Vidne til de to Døfekeres Martyrdom, vendte en puritanst Nybygger tilbage fra Hovedstaden til den nærliggende Landsby, i hvilken han boede. Lufsten var kjælig, himlen klar, og det lange varende Tusmørke blev lysere ved Straalerne af Nymaanen, som for ganske nylig havde viist sig paa Randen af Horizonten. Den Rejsende, en middelaldrende Mand, indsvøbt i en graa, ulden, kippert Kappe, paaskundede sin Gang, da han han havde naaet Grændserne af Byen; thi en skummel Stroækning af henved fire engelske Mil laae mellem ham og hans Hjem. De lave, straatakte Huse var i betydelige Mellemrum spredte langs benad Vejen, og da Landskabet først var blevet bebygget for omtrænt tredive Aar siden, udgjorde Uristoven en ikke ringe Del i Horvold til det opdyrkede Land. Efteraarsvinden susede mellem Grenene, hvirvlende Bladene bort af alle Træer, undtagen Maaletræerne, og hylede, som om den beklagede den Ødelæggelse, hvortil den selv var Medskabet. Vejen havde hidtil gaaet gjennem de Masser af Skove, der laae nærmest ved Byen, og begyndte just at komme frem paa en aaben

Plet, da den Rejsendes Dren blev hilset af en Lyd, der var endnu mere flagende end Binden. Det var ligesom Gns Jamren, der er stedt i Nod, og den syntes at komme fra et højt og enligt Hyrretræ, i Midten af en opryddet, men ikke indhegnet eller iyrket Mark. Puitaneren funde ikke lade være at huske paa, at dette var den selv samme Plet, som for saa Timor siden var blevet ønstet Ondt over ved Dræfernes Henrettelse, hvis Legemer begge to varne blevne fastede i en hurtig gravet Kule under det Træ, hvor de havde lidt Doden. Han bekämpede imidlertid den overtroiske Frygt, som tilhørte Tidsalderen, og trang sig til at standse og lytte.

„Stemmen synes at tilhøre en Dødelig, ikke heller har jeg Aarsag til at frygte, om det end forholdt sig anderledes“, tænkte han, idet han anstrengte sine Øjne i det uklare Maanestkin. „Jeg synes, at det er ligesom en Lilles Klynken; det er maaesse et Barn, som er skilt fra sin Moder og hændelsesvis er kommet til dette Dødens Sted. For min egen Samvittigheds Skyld maa jeg undersøge, hvorledes denne Sag hænger sammen.“

Han forlod dersor Stien, og gik noget angst

tværs over Marken. Skjøndt den nu var saa øde, var Jordens dog sammentraadt og nedtrampet af de Tusinders Fodtrin, der havde været Vidner til denne Dags Skuespil, hvilke nu Alle havde forladt Stedet og ladet de Døde blive tilbage i deres Ensomhed. Den Rejsende naaede om sider Hørretræet, som fra Midten og opad var bedækket med levende Grene, endskjøndt der havde været opreist et Skafot neden under og gjort andre Ansatalter til Dødens Værk. Under dette ulykkelige Træ, hvormi man i den kommende Tid fortalte, at der dræppede Gift ned tilligemed dets Dug, sad den eneste Sørgende over det uskyldig udgydte Blod. Det var en spinkel og tyndt paaklädt lille Dreng, som heldede sit Hoved mod en Høj af frist opkastet og halv frossen Jord, og jamrede sig bitterligt, dog i en dampet Tone, som om hans Klager vilde være samme Straf underkastet som Vorbrydelser. Puritaneren, hvis Komme Drengen ikke mærkede, lagde sin Haand paa Barnets Skulder, og tiltalte det medlidende.

„Du har valgt et frygteligt Sted til Matteleje, min stakkels Dreng, og det er intet Under, at du græder“, sagde han; „men tor dine Øjne,

og stig mig hvor din Moder boer. Jeg lover dig, dersom det ikke er altfor langt borte, at jeg endnu i Aften vil føre dig i hendes Arme."

Drenge havde strax hørt op med at jamre sig, og løftede sine Øjne ov paa den Fremmede. Det var et blegt Ansigt med klare Øjne, vist ikke mere end sex Åar gammelt; men Sorg, Frygt og Mangel havde ødelagt meget af dets barnlige Udtysk. Ved at see Drenge's bange Stirren og ved at føle, hvorledes han sjælvrede under hans Haand, bestræbte Puritaneren sig for at opmuntre ham.

"Nej, dersom det var min Hensigt at gjøre dig Fortræd, lille Gut, vilde jeg gjøre bedst i at lade dig blive her. Hvad! Du er ikke bange for at sidde under Galgen paa en nylig opkastet Grav, og alligevel sjælver du ved en Vens Perorelse. Tag Mod til dig, Barn, og stig mig dit Navn og hvor du har dit Hjem?"

"Ven", svarede den lille Drenge med en sed, sjældt bævende Stemme, "man falder mig Ibrahim, og mit Hjem er her."

Det blege, inordiske Ansigt, disse Øjne, der syntes at smelte sammen med Maanestkinnet, den føde, lustige Stemme og det udenlandskte Navn,

bragte næsten Puritaneren til at troe, at Drengen virkelig var et Væsen, som var gaaet frem af den Grav, hvorpaa han sad. Men da han havde bemærket, at Synet holdt Stand imod en fort Ven, som han fremsagde ved sig selv, og ved at huske paa, at den Aman, han havde berort, var som en anden Levendes, kom han til en mere fornuftig Gisning. „Det stakkels Barn er forvirret i Hovedet“, tænkte han, „men dets Ord ere i Sandhed frygtelige paa et Sted, som dette.“ Han talte derpaa med en indsmigrende Stemme, i den Hensigt at rette sig efter Barnets Phantasier.

„Dit Hjem vil neppe være hyggeligt, Ibrahim, denne folde Efteraarsnat, og jeg er bange for, at du kun daarligt er forsynet med Mad. Jeg synner mig hjem til en varm Aftenmad og til en varm Seng, og hvis du vil følge med mig, skal du dele begge med mig.“

„Jeg takker dig, Ven, men skjøndt jeg er sulten og ryster af Kulde, ønsker du dog hverken at give mig Mad eller Husly, svarede Drengen i den rolige Tone, som Fortvilelsen havde lært ham, hvort ung han end var. „Min Fader hørte til det Folkesærd, som alle Mennesker hader. De

have lagt ham under denne Hob Jord, og her er mit Hjem."

Puritaneren, som havde greben den lille Isbrahims Haand, slap den, som om han havde rørt ved et væmmeligt Kryb. Men han besad et medlidende Hjerte, som end ikke religieuse Fordomme kunde gjøre til Sten.

"Gud forbyde, at jeg skalde overlade dette Barn til selv for at omkomme, hvorvel det nedstammer fra den forbandede Sect", sagde han ved sig selv. "Udspringe vi ikke Alle fra en ond Rod? Gør vi ikke Alle i Mørket indtil Lyset skinner paa os? Han skal ikke vanskægte, hverken paa Legeom, eller, dersom Ven og Lærdom kan være til Nutte for ham, paa Ejelen." Han talte derpaa venligt til Ilbrahim, som efter havde skjult sit Ansigt i Gravens kelde Jord. "Var enhver Dor i Landet lukket for dig, mit Barn, siden du har maattet drage til denne vanhellige Plet?"

"De jøge mig boit fra Fængslet, da de forte min Fader her hid", sagde Drengen, "og jeg stod langt borte og holdt Øje med Folkestimlen, og da de Alle varre borte, kom jeg hic, og fandt blot denne Grav. Jeg veed, at min Fader slumrer

her, og jeg sagde til mig selv: Dette skal være mit Hjem."

"Nej, Barn, nej, ikke saa længe jeg har et Tag over mit Hoved eller en Bid at dele med dig!" udbrød Puritaneren, hvis Deltagelse nu var stegen til det Hojeste. "Staae op og følg med mig, og frygt ikke for, at der skal vedersares dig noget Ondt."

Drengen græd paany, og klyngede sig tæt til denne Klump Jord, som om det folde Hjerte under den var varmere for ham end noget andet i et levende Menneskebryst. Den Rejsende vedblev imidlertid at gjøre ham fjerlige Forestillinger og syntes til en vis Grad at vinde hans Tillid, saa at han områder rejste sig. Men hans spinkle Lemmer rystede af Mathed, hans lille Hoved blev spimelst, og han lønede sig imod Dødens Træ for at finde en Støtte.

"Min stakkels Dreng, er du saa svag?" sagde Puritaneren. "Hvor længe er det siden du har spist?"

"Jeg spiste og drak af min Faders Brød og Vand i Fængslet", svarede Isbrabim; "men de gave ham Intet hverken i Gaar eller i Dag, da

de sagde, at han havde spist nok for at bringe ham til hans Rejsses Ende. Bryd dig ikke om min Sult, gode Ven, thi jeg har sultet mange Gange før."

Den Rejsende tog Børnet paa sin Arm, og strebte sin Kappe omkring det, medens Hjertet i ham oprortes af Skam og Vrede mod den vilkaarlige Grusonhed hos Redskaberne for denne Forfolgelse. I hans Teolesers vaagnende Varme besluttede han, at han under ingen Omstændighed vilde forlade det stakkels lille forsvarslose Væsen, som Himlen havde anbetroet til hans Omsorg. Med denne Beslutning forlod han det forbandede Sted, og slog atter ind paa den Sti, som forte til Hjemmet, og hvorfra Barnets Klynken havde kaldt ham. Den lette og ubevægelige Byrde støfede ham neppe i hans Gang, og han saae snart Skinnet af Ilden gjennem vinduerne i Huset, hvilket han, der var født i et hjeint Jordstrøg, havde opjort i Vestens vilde, udvirkede Egne. Det var omgivet af et betydeligt Areal dyrket Jord, og Baanningen var beliggende i Læ af en skovklædt Høj, hvor den syntes at være krøben hen for at finde Beskyttelse.

„Se i Vejret, Børn“, sagde Puritaneren til Ilbrahim, hvilis matte Hoved var sunken ned paa hans Skulder, „der er vort Hjem.“

Bed Ordet „Hjem“ foer der en Gysen gjen-nem Barnet, men det vedblev at tie. Nogle saa Djeblikke derefter stode de ved Husdoren, paa hvil-ken Ejerens bankede; thi i dette tidlige Tidrum, da de Vilde overalt flakkede omkring i Nærheden af Nybyggerne, vare Luase og Bolte uomgængelig uodvendige til en Boligs Sikkerhed. Denne Op-fordring blev besvaret af en Slave, et grovslædt Exemplar af Vienneskeheden med slove Ansigtstræ, som, esterat han havde bemærket, at det var hans Herre, der bankede, lufkede Døren op, og holdt en blussende Takkel af knastet Hyrretræ frem, for at lyse ham ind. Længere tilbage i Gangen opdagede man ved det rede Skær en ma-troneagtig Kone, men ingen lille Børneslok kom springende frem vor at byde deres Fader velkom-men ved hans Hjemkomst. Idet Puritaneren traadte ind, slog han sin Kappe til Side og viste Konen Ilbrahims Ansigt.

„Dorothy, her er en lille Forstudt, som For-synet har giver i vore Hænder“, sagde han. „Vær

god imod ham, som om han kunde være een af disse Kjere, der ere vandrede bort fra os."

"Hvad er det for en lille bleg og klarøjet Dreng, Tobias?" spurgte han; "er det En, som de vilde Folk fra de vildsomme Egne have røvet fra en eller anden christen Morder?"

"Nej, Dorothy, dette stakkels Barn er ingen Fange fra de vildsomme Egne", svarede han. "Den hedenste Vilde vilde have givet ham at spise af sin sparsomme Fode og ladet ham drikke af sit Birketræes Væger; men christne Mennesker have, ak, desværre! stadt ham bort for at døe."

Derpaa fortalte han bende, hvorledes han havde fundet ham under Galgen paa hans Faders Grav, og hvorledes hans Hjerte havde onsporet ham, ligesom det var en indre Stemme, der talte, til at tage den lille Vorstudte hjem med sig, og være god imod ham. Han udtalte sin Beslutning at føde og klæde ham, som om det kunde være hans eget Barn, og at yde ham den Undervisning, som kunde modvirke de skadelige Wildfarelser, der hidtil var indprentede i Barnets Sjæl. Dorothy var begavet med en endnu liv-

ligere Kølsombed, end hendes Mand, og hun bifaldt Alt hvad han havde gjort eller vilde gjøre.

„Gr din Moder levende, mit kjære Barn?“
spurgte hun.

Taarerne fremstrommede af hans fulde Hjerte, da han prævede paa at svare; men om sider begreb Dorothy dog, at han havde en Moder, der, ligesom de øvrige af hendes Sect, var en forsulgt Vandrer. Hun var for fort Tid siden bragt ud af Fængslet, fort ud i det ubehoede Wildnis og overladt til sig selv for at omkomme af Sult eller fortærres af de vilde Dyr. Dette var ikke nogen ualmindelig Fremgangsmaade for at blive af med Drægerne, og disse plejede at gjøre sig til af, at Orkenens Beboere vare mere gæstfrie imod dem, end de civiliserede Mennesker.

„Vær ikke bange, lille Dreng, du skal ikke komme til at savne en Moder, og det en god Moder“, sagde Dorothy, da hun havde faaet denne Underretning. „Aftør dine Taarer, Albrahim, og vær mit Barn, ligesom jeg vil være din Moder.“

Den gode Kone redte den lille Seng, ud af hvilken hendes egne Børn, det ene efter det andet, var blevet haaret bort til et andet Hvilested.

Før end Ibrahim vilde begvemme sig til at afbenytte den, knælede han ned, og da Dorothy lyttede til hans ensoldige og rørende Bon, undreden bun sig over, hvorledes de Forældre, der havde lært ham den, funde være blevne kjendt værdig til Døden. Da Dieningen var falden i Sovn bejede hun sig over hans bleje og sjælfulde Ansigt, trykkede et Kys paa hans hvide Vandet, trængelklæderne op omkring hans Hals, og gifte fra med en tungfndig Glæde i sit Hjerte.

Tobias Pearson hørte ikke til de første Udvandrere fra Moderlandet. Han var blevet England i de første Aar af Borgerkrigen, i hvilken han havde haft sin Andel som Cornet ved Dragonerne under Cromwell. Men da hans Anførers ørgjerrige Planer begyndte at udfolde dem, forlod han Parlamentets Armee, og søgte et Tilflugtssted fra Kampen, som ikke længer var hellig blandt Folk af hans egen Troesbekjendelse i Colonien Massachusetts. En mere verdslig Betragtning øvede maaske ogsaa sin Indflydelse for at drage ham dithen; thi Ny-England fremhød fordele for Mænd, som ikke sadde i glimrende Kaalige saa vel som for misfornøjede Pietister, o-

det var hidtil faldest Pearson vanskeligt at sørge for Kone og en stærkt tiltagende Familie. Disse mindre rene Bevæggrunde, som man forudsatte, vare de mere bigotte Puritanere tilhøelige til at tilskrive alle hans Berns Død, for hvis jordiske Velvære Faderen havde været altfor øengstelig beskyttet. De havde forladt deres Nødeland saa blomstrende som Roser, og ligesom Roser vare de visnede i en fremmed Jordbund. Disse Mansagerne af Forsynets Beje, som havde domt deres Broder, og tilskreve ham selv Skylden for hans huslige Sorger formedelst hans Synder, vare ikke mere barmhjertige, da de saae ham og Dorothy gjøre sig Uimage for at udfylde Savnet i deres Hjerter ved at antage sig et Barn af den forbannede Sect. Ikke heller undlode de at tilkjendegive Tobias deres Missfornejelse; men denne pegede blot hen paa den lille, stille, elskværdige Dreng, hvis Ydre og hele Adfærd virkelig vare saa kraftige Bevisgrunde, som der vel muligt funde føres til hans Gunst. Selv hans Skjønhed og indtagende Væsen frembragte imidlertid ofte en Virkning, der endte med at blive yderlig ufordelagtig for ham; thi naar den ydre Skal om disse

Vigottes Hernhjarter var blevet bledgjort og igjen
haard, paastode de, at ingen naturlig Aarsag kunde
have frembragt en saadan Virkning paa dem.

Deres Antipathi mod den stakkels Dreng blev
ogsaa foreget ved det uheldige Udsald af nogle
theologiske Discussioner, ved hvilke man sogte at
overbevise ham om hans Sects Vildfareller. Det
er vel sandt, at Ibrahim ikke var nogen dygtig
Disputator; men Følelsen af hans Religions
Sandhed var sterk hos ham som Instinct, og han
kunde hverken lokkes eller nodes til at vige af fra
den Tro, som hans Fader var gaaet i Døden for.
Barnets Beskyttere maatte i rigt Maal dele den
Misnøje, som denne haardnakfede Vedhængen op-
vakte, for saavigt som Tobias og Dorothy meget
fort efter blevе Gjenstanden for en meget bitter
Slags Forfolgelse, nemlig ved den afmaalte Høf-
lighed hos mangen Ven, som de satte Pris paa.
Folk i Allmindelighed gav deres Menings tydeligere
tilkjende. Pearson var en Mand af nogen Be-
tydning, da han var Repræsentant i Commune-
raadet og Lieutenant ved Militisen; men der var
ikke gaaet en Maaned hen, eftersat han havde an-
taget sig Ibrahim, førend man baade hyssede og

husjede af ham. Engang da han gik gjennem en ensom Skovstrækning, hørte han endogsaa Stemmen af en eller anden usynlig Talerende, der raaabte højt: „Hvad skal der gjores ved den Frafaldne? See! Svøben er knyttet til ham, ja, Svøben med de ni Strenge, og hver Streng med tre Knuder!“ Disse For nærmelser opbragte Pearson i Øjeblikket; de trængte ogsaa ind i hans Hjerte og blevে umærkelige, men mægtige Medskaber til at føre ham mod et Maal, hvormed hans lønligste Tanke endnu ikke havde tilhvidstet ham.

Den anden Sabbath efter at Albrabim var blevet et Lem af deres Familie, ansaae Pearson og hans Kone det for passende, at han medte med dem ved den offentlige Gudstjeneste. De havde forberedt dem paa noget Modsigelse fra Drengens Side mod denne Handling; men han gjorde i Stilhed Anstalter til at følge med, og var til den bestemte Tid ifert den Sørgedragt, som Dorothy havde gjort i Stand til ham. Da Sognet dengang, og i mange paafølgende Aar,

ifke var forsynet med nogen Klokke, blev Signalet til Gudstjenestens Begyndelse givet ved at flaae paa Tromme. Ved den første Lyd af dennes Kalden til Stedet for hellige og fredelige Tanker, begave Tobias og Dorothy sig paa Bejen, hver af dem holdende en af lille Ibrahims Hænder, ligesom to Forældre, der ere lønkede sammen ved deres Kjærligheds Barn. Paa Hodstien gjennem den bladløse Skov bleve de indhentede af mange Personer af deres Bekjendtskab, som alle skvede dem og gif dem forbi ved at gaae paa den anden Side af Bejen; men en alvorligere Prove ventede deres Standhaftighed, da de stege ned af Højen og nærmede dem det usmykkede og af Hyrretre opførte Bedehus. Rundt omkring Døren, hvorfra Trommeflageren vedblev at udsende sin tordnende Opfordring, var opstillet en frygtelig Phalanx, i hvilken man talte nogle af de ældste Medlemmer af Menigheden, mange af de middelaldrende og næsten alle de yngre Mandspersoner. Det holdt haardt for Pearson at udbolde deres forenede og misbilligende Blik, men Dorothy, hvis Sind var anderledes bestaaffent, drog blot Drengen nærmere til sig, og vakte ikke det Mindste i hendes Gang.

Da de traadte ind ad Døren hørte de godt Forfamlingens fremiumlede Holelser, og da de smaa Børns haanende Stemmer besmittede Alrahims Dren, græd han.

Forsamlingshusets Udseende indvendig var simpelt. Det lave Loft, de uafkede Bægge, det negne Træværk og den usmykkede Prædikestol, fremhøde ikke Noget, der skulde opvække Andagt, hvilken, uden saadanne høre Hjælpemidler, ofte bliver liggende skjult i Hjertet. Bygningens Gulv var optaget af Rækker af lange, hyndelose Bænke, som traadte i Stedet for Stole, og det brede Skib dannede en Adskillelse mellem Kjønnene, hvilket ikke turde passeres af Andre end Børn under en vis Alder.

Pearson og Dorothy stilles ad ved Døren til Forsamlingshuset, og da Ibrahim befandi sig i Barnealderen, blev han holdt under den Sidstes Opsigt. De rhynkede Matroner indsvobte dem i deres smudsige Kaaber, da han gik dem forbi; selv Bigerne med de milde Træk syntes at frygte for Smitte, og mangen alvorlig gammel Mand rejste sig op og fastede sit frastødende Blif paa den sagtmødige Dreng, som om det Hellige blev

besmittet ved hans Nærværelse. Han var en hvidig, himmelsk Skabning, der barde forvildet sig fra sit Hjem, og alle Beboerne af denne usle Verden tillukkede deres urene Hjertier for ham, trak deres jordiske heplettede Klædebøn tilbage fra han Veroprelse og sagde: „Vi ere renere end du.“

Ibrahim, der havde taget Plads ved Siden af sin Adoptiv-Moder og holdt hende fast i Haanden, viste en alvorlig og semmelig Opførsel, som godt kunde anstaae en Person af moden Smag og Dannelses, naar han befinder sig i et Tempel, der er helliget til en eller anden Dyrkelse, som han ikke anerkjender, men soler sig forpligtet til at respectere. Gudstjenesten var imidlertid endnu ikke begyndt, da Drengens Opmærksomhed blev fængslet af en Begivenhed, der tilsyneladende var af saare siden Interesse. En Kvinde, hvis Ansigt var bedækket af en Hætte og en Kaabe, hvori hendes Hår var rent skjult, stied langsomt op ad det brede Skib og tog Plads paa den forreste Række. Ibrahims blege Ansigtssfarve verlede, hans Nerver fittrede, han var ikke i Stand til at vende sine Øjne fra den formummrede Kvinde.

Ta Indledningsbønnen og Psalmen vare

forbi, rejste Præsten sig, og begyndte Prædikenen, efter at han havde vendt Limeglasset, som stod ved Siden af den store Bibel. Han var en temmelig bedaget Mand med et blegt, magert Ansigt, og hans graa Haar var bedækkede med en sort Blojs Calot. I sine yngre Tage havde han selv af egen Erfaring af Erkebiskop Laud lært at kjende hvad Forfolgelse vil sige, og han var nu ikke opsat paa at glemme den Lærdom, som han dengang havde knurret saa sterkt over. Han bragte det tit omhandlede Thema om Dvækerne paa Bane, gav en Skizze af denne Sects Historie og en Beskrivelse af deres Læresætninger, i hvilken Alsvigelserne fra Sandheden var fremhæftende og Fordomme forvanskede det, som var Sandhedens Præg. Han gjorde Hentydning til de nylig tagne Forholdsregler der i Provindsen, og advarede sine Tilhøiere af svagere Mandskaber til at drage den retfærdige Strenghed i Trivl, som gudsfrugtige Dvighedspersoner omstider havde været nødte til at bringe i Uddøvelse. Han talte om Farerne ved at vise Medlidenhed, i nogle Tilfælde en rosværdig og christelig Dyd, men uanvendelig paa denne stadelige Sect. Han bemærkede, at saa stor

var deres djæveliske Halsstarrighed i Vildfarelsen, at endogfaa de smaa Born, Patteglutterne, vare forhærdede og forstokkede Kjetttere. Han paastod, at Ingen uden Himlens særdeles Kald skulde forsøge paa deres Omvendelse, for at han ikke, medens han strakte sin Haand ud for at drage ham op af Alsgrundens, selv skulde blive styrtet ned i dens dybeste Svælg.

Den anden Times Sand befandt sig for storste Delen i den nederste Halvdel af Glasset da Talen var endt. En Bisaldsmumlen hertes, og efterat Præsten havde ovgivet en Psalme, indtog han sin Blads med megen Selvtildredshed, og bestræbte sig for at læse Virkningen af sin Vel-talenhed paa Folks Ansigter. Men imedens Stemmer fra alle Kanter af Huset forberedte dem paa at synde, indtraf der en Scene, som, om den end ikke var meget usædvanlig i det Tidssrum der i Provindsen, dog hidindtil havde været ukjendt i Sognet.

Den formummrede Kvindeskikkelse, der lige til dette Øjeblik havde siddet ubevægelig i den forreste Række af Tilhørerne, rejste sig nu og gik op ad Trinene til Prædikestolen med langsomme, maje-

stætiske og faste Skridt. Den begyndende Harmonies dæmpede Toner blevé kvalte, og Bræsten sad i maallos og næsten øngstelig Forbauselse, medens hun lufkede Døren op og nærmede sig den indviede Pult, hvorfra der for nylig var udtrykt Forbandelser. Hun skilte sig nu ved sin Kaabe og Hætte, og viste sig i den selsomste Paaklædning. En uformelig Robe blev holdt sammen om Livet ved Hjælp af en Strikke med Knuder, hendes ravn sorte Haar faldt ned over hendes Skuldre, men deis Sortbed blev besmittet ved blege Striber af Aste, som hun havde stroet paa sit Hoved. Hendes Øjenbryn, der varer morke og skarpt tegnede, forøgede et Ansigts dodelige Bleghed, der, udtaeret af Mangel, og vildt af Begejstring og overordnenlige Sorger, ikke længer har noget Bræg af tidligere Skjenhed. Denne Skikkelse stod og stirrede alvorlig paa Forsamlingen, og der bortes ikke en Lyd eller saaes nogen Bevægelse, undtagen en let Gysen, som Enhver bemærkede hos sin Nabo, men neppe var sig selv bevidst. Omsider talte hun, da Alanden kom over hende, i Begyndelsen med en sagte Stemme, og ikke altid saaledes, at det kunde forstaaes. Hendes Tale var Vidness-

byrd om en Indbildungskraft, der haablost havde besnæret hendes Kornust; den var en vidtsvævende og uforstaaelig Rhapsodi, som imidlertid syntes at udspredte sin egen Atmosphære om Tilshørernes Sjæl, og at røre deres Hølelser ved en eller anden Kraft, der ikke stod i nogen Forbindelse med Drænene. Efterhaanden som hun gik videre, saaes undertiden skjonne, men taagede Billeder, ligesom skinnende Gjenstande, der bevæge sig i en muddret Blod, eller en mægtig og ejendommelig udtrykt Idee dukkede frem, og med Et greb Forstanden eller Hjertet. Men hendes ujordiske Veltalenheds Strøm ledede hende snart hen paa de Horsfolgeler, hendes Sect var underkastet, og deraf var der fun et fort Skridt til hendes egne Sorger. Hun var naturligvis en Kvinde med mægtige Liden-skaber, og Had og Hevnshge indhyllede dem nu i Kromhedens Klædebon; hendes Tales Charakter var forandret, hendes Billeder blevke skarpe i al deres Bildhed, og hendes Beskyldninger fik en næsten djævelst Bitterhed.

„Gouverneuren og hans mægtige Mænd“, sagde hun, „ere komme sammen, have holdt Raad mellem sig og sige: „Hvad skulle vi gjøre imod

dette Folk — ja, mod dette Folk, der er kommet til dette Land for at bringe vor Uredelighed til at rødme?"" Og see, Djævelen traadte ind i Raadsforsamlingsværelse i en lam Mands Lignelse af lav Ærest, i mørkt Klædebon, med et skummelt og fordrejet Aasyn, og funklende, nedslagne Øyne. Og han stod midt iblandt Styerne, ja, han gik til og fra, bvidskende til Enbver, og hver Mand laante ham sit Dre; thi hans Ord er „ihjelslaer, ihjelslaer!“ Men jeg siger Eder: Ve over dem, som ihjelslaer! Ve over dem, som udøse de Helliges Blod! Ve over dem, som have ihjelslaet Husbonden, og udstødt Barnet, det omme Barn, at det maa vandre hjemlest, forsultet og forfrosset omkring indtil Doden, og have ladet Moderen i Live i deres milde Varmhjertigheds Grumhed! Ve over dem saalænge de leve! forbandet være de i deres Hjerters Fryd og Glæde! Ve over dem i deres Dødstime, hvad enten den kommer hurtig med Blod og Bold eller efter lang og vedholdende Vine! Ve over dem i den morke Bolig, i Gravens Raadenhed, naar Bornenes Born skulle bespotte deres Fædres Afske! Ve, ve, ve paa Dommens Dag, naar alle de forfulgte og alle de

Abhjelslagne i dette blodige Land, og Faderen, og Moderen, og Barnet skulle vogte paa dem en Dag, da de ikke kunne undslippe dem! Ordets Af-kom, Ordets Afskom, I, hvis Hjerter bevæges af en Kraft, som I endnu ikke kjende, rejser Eder, over dette uskyldige Blod af Eders Hænder! Op-loster Eders Stemmer, I Udvælgte, raaber højt, og nedkalder med mig Vorstmædelsen og Dommen!"

Efter saaledes at have givet Ondstabsfuldheden Lust, som hun med Urette ansaae for Inspiration, taug Taleren. Hendes Stemme afleste af adskillige Kvinders højsteriske Skrig, men Forsamlingsens Hølelser i Almindelighed var ikke blevne reyen med af hendes Tales Flugt. De vare som forstenede, ligesom de vare løbne paa Grund midt i en rivende Strom, som bedevede dem ved sin Brusen, men ikke var i Stand til at føre dem med sig. Den Geistlige, der hidtil ikke havde formaaet at forjage Usurpatoren fra hans Prædikestol undtagen ved physisk Magt, udstalte hende nu i en Tone fuld af retsædlig Harme og retmæssig Myndighed.

"Kvinde, gaae ned fra det hellige Sted, som du vanhelliger", sagde han. "Det er til Herrens

Hus at du er kommen for at undgåde dit Hjertes Urenhed og Djævelens Inspiration? Gaae ned, og husk vel paa, at Dødsdommen svæver over dit Hoved, ja, og den skal bringes i Udførelse, var det end blot for denne Tags Gjerning."

"Jeg gaaer, Ven, jeg gaaer; thi Stemmen er kommen til Orde", svarede hun i en nedtrykt, ja endog saa mild Tone. "Jeg har udført min Sendelse til dig og dit Folk. Von mig kun med Vidsteslag, Fængsel eller Død, som det maa blive Eder tilladt."

Den udtemte Lidenstabs Slaphed bevirkeede, at hendes Skridt voklede, da hun gik ned af Trappen til Prædikestolen. Folk gik imidlertid frem og tilbage paa Gulvet, hvit stende indbyrdes og fastende sjæve Blif til den ubudne Gjest. Mange af dem gjenkjendie nu i hende den Kvinde, som havde angrebet Gouerneuren i et voldsomt Sprog, da han passerede forbi vinduet af hendes Fængsel; de vidste ogsaa, at hun var domt til at lide Døden, og blot havde undgaaet den ved en usvillig Vanlybsning i Orkenen. Det nye Anfaerd, hvorved hun havde fremskyndet sin Skjebne, syntes at gjøre yderligere Overbærenhed umulig, og en

Gentleman i militair Dragt, tillsigemed en svær Mand af underordnet Rang, nærmede sig Døren til Forsamlingshuset og oppebiede hendes Komme. Nejpe havde hendes Fodder imidlertid betraadt Gulvet, førend der indtraf et ganske uventet Skuespil. I dette Færens Øjeblik for hende, da hvært Øje udspyede Død, banede en lille frugtsom Dreng sig Vej og flyngede sine Arme om sin Moder.

"Jeg er her, Moder — det er mig, og jeg vil følge med dig i Fængsel", udbrød han.

Hun stirrede paa ham med et tvivlende og næsten øengsteligt Udtryk; thi hun vidste, at Drengen var jaget bort, for at han skulde omkomme, og hun havde ikke baabet at see hans Ansigts igjen. Hun frugtede maaßke, at det blot skulde være eet af disse lykkelige Syner, der saa ofte havde skuffet hendes ophidsede Indbildungskraft i Drøgen eller i Fængslet. Men da hun følte hans varme Haand inden i hendes egen og herte den barnlige Kjeligheds Veltalenhed, begyndte hun at fornemme, at hun dog var Moder.

"Belsignet være du, min Søn!" hulstede hun. "Mit Hjerte var fortørret, ja, dødt med dig og med din Fader, og nu hopper det i mig, som i

det første Øjeblik, da jeg trykkede dig til min
Barm."

Hun knælede ned og omfavnede ham etter og
etter, medens Glæden, som ikke funde finde Ord,
stakkede sig Lust i afbrudte Udtryk, ligesom Bobler
stige til Vejrs for at forsvinde paa Overfladen af
en dyb Kilde. De forbigangne Aars Sorger og
den truende Fare, der var nær, kastede ingen
Skygge paa dette flygtige Moments Glands. Snart
saae imidlertid de Tilstedeværende en Forandring
paa hendes Ansigt, da Bevidstheden om bendes
kummerfulde Tilstand verdte tilbage, og Bekym-
ringen gav den Taarekilde nyt Ullob, som Glæ-
den havde aabnet. Ved de Ord, hun hætte, re-
sntes det, at Hengivelsen til den naturlige Kjer-
lighed indgød hendes Sjæl en øjeblikkelig Følelse
af bendes Vildfarelser, og lod hende fornemme,
hvør langt hun var afvegen fra Pligten ved at
folge en vild Vanatismes Indskylsler.

"I en sorgfuld Time er du vendt tilbage til
mig, stakkels Dreng", sagde hun, "thi din Moders
Sti er blevet mørkere og mørkere, efterhaanden
som den er gaaet videre, indtil Enden derpaa nu
er Døden. Sen, Sen, jeg har haaren dig paa

mine Arme, da mine Ben vakkede under mig, og jeg har næret dig med den Fode, som jeg var nærvædt at vanskægte efter, og dog har jeg kun fået opfyldt en Moders Pligt imod dig her i Livet, og nu efterlader jeg dig ingen anden Arvelod end Sorg og Skam. Du vil gaae søgerende gjennem Verden og finde Alles Hjarter lufkede for dig, og deres milde Hølelser vendes til Bitterhed for min Skyld. Mit Barn, mit Barn, hvor mangen Kval venter ikke din sagtmodige Aand, - og jeg er Skyld i Alt!"

Hun skjulte sit Ansigt paa Ibrahims Hoved, og hendes lange, ravn sorte Haar, - der var plettet af den Affe, hun i sin Sorg havde bestroet det med, faldt ned omkring ham som et Slør. En dæmper og afbrudi Stonnen var det Sprog hennes Hjerte talte i sin Angst, og det undlod ikke at oppække Manges Medfølelse, som missforstode denne deres ufrivillige Lyd og ansaae den for en Synd. I den tvindelige Afdeling af Huset hørtes lydelige Suk, og hver Mand, som var Fader, foer med Haanden over Øjnene. Tobias Pearson var bevæget og urolig, men en vis Hølelse, ligesom Bevidstheden om Brøde, nedtrykte ham,

saa at han ikke kunde staae frem og tilbyde sig at være Barnets Beskytter. Dorothy havde imidlertid passet paa sin Ægtefælles Øjne. Hendes Sind var frit for den Indflidelse, der havde behyndt at paavirke hans, og hun nærmede sig Drækerinden, og tiltalte hende i hele Førsamlingens Paaher.

"Fremmede, anbetroe denne Dreng til mig, og jeg vil være hans Moder", sagde hun og teg Ibrahims Haand. "Dorsynet har ligefrem udpeget min Ægtefælle til at beskytte ham, og han har spist ved vort Bord og soet under vort Tag nu i mange Dage indtil vore Hjerter ere vorede fast til hans. Overlad det kjerlige Barn til os, og vær rolig med Hensyn til Barnets Velserd."

Drækerinden reiste sig op, men trak Drengen tættere til sig, medens hun saae Dorothy alvorligt ind i Ansigtet. Hendes milde, men tungfindige Træk, og nette, matroneagtige Dragt stemte godt sammen, og dannede ligesom et Digt om Arnestedets Poesi. Selv hendes Udvortes viste, at hun var ulastelig, saa vidt som nogen Dødelig kan være det, for Gud og Mennesker, medens Svermerinden i hendes Sækkelærreds Nobe og Veltet af det med

Knuder besatte Neb, ligesaa aabenbart havde overtraadt Pligterne mod deite og det tilkommende Liv, ved udelukkende at sætte sin Opmærksomhed til det sidste. De to Kvinder, hver holdende een af Isbrahims Hænder, dannede en practisk Allegori; det var fornøjtig Fromhed og utojlet Fanatisme, der streden om Herredømmet i et ungt Hjerte.

„Du tilhører ikke vojt Folk“, sagde Døekerinden bedrovet.

„Nej, vi ere ikke af Eders Folk“, svarede Dorothy; „men vi ere Christne og see op til den samme Himmel, som I. Lovl ikke paa, at Der skal mode Deres Dreng, dersom der er Besignelse med vor kærlige og bonfaldende Bejledning af ham. Didhen, stoler jeg paa, at mine egne Børn ere dragne forud for mig; thi ogsaa jeg har været Moder; jeg er det ikke længer“, tilføjede hun med bærende Stemme, „og Deres Søn vil nyde min fulde Omhu.“

„Men ville I lede ham paa den Sti, som hans Forældre have betraadt?“ spurgte Døekerinden. „Kunne I lære ham den opklarende Tro, som hans Fader er død for, og for hvilken jeg, ja, selv jeg, snart vil blive en uværdig Martyr?“

Drennen er bleven døbt i Blod; ville I holde
Mørket friskt og rødt paa hans Vand?"

"Jeg vil ikke bedrage Dem", svarede Dorothy.
"Dersom Deres Barn bliver vort Barn, maae vi
opdrage ham i den Lærdom, som Himlen har ind-
blæst os; vi maae bede vor egen Troes Venner
for ham; vi maae handle imod ham efter vor egen
Samvittighed, og ikke efter Deres. Handede vi
anderledes, vilde vi misbruge Deres Tillid, selv
ved at seje os efter Deres Husker."

Moderen saae ned paa Drenzen med et sorg-
modigt Ansigt, dervaa vendte hun Øjnene mod
Himlen. Hun syntes at bede indeligt, og hen-
des Sjæle Kamp var tydelig.

"Ven", sagde hun om sider til Dorothy, "jeg
tvivler ikke paa, at min Son vil modtage al jor-
disk Ombed af dine Hænder. Ja, jeg vil troe,
at endog saa dit usuldkerne Lys vil funne vej-
lede ham til en bedre Verden; thi sikkertigen er
du paa Vejen didhen. Men du har talt om en
Husbonde. Staaer han imellem denne Masse
Folk? Lad ham træde frem; thi jeg maa vide,
hvem jeg anbetroer min kostelige Skat."

Hun vendte Ansigtet mod de mandlige Til-

hørere, og efter et Øjeblikks Tøven trædte Tobias Pearson frem af Skaren. Øvækerinden betragtede den Dragt, som betegnede hans militaire Værdighed, og rystede paa Hovedet; men derpaa iagttog hun den betenkommne Mine; Øjnene, der kæmpede med hendes egne, og overvandtes; Farven, som kom og gik, og ikke kunde finde noget blivende Sted. Som hun saaledes stod og stirrede, udbredte der sig en lidet lystelig Glæde over heades Træk, ligesom Solskinnet bliver melancholisk at betragte, naar det hviler paa et øde Sted. Hendes Læber bevægede sig uden at hun sagde et Ord, men om sider talte hun.

"Jeg hører det, jeg hører det. Stemmen taler inden i mig og siger: ""Forlad dit Barn, Catharina, thi hans Sted er her, og drag din højre Arbejde for dig. Senderiv de naturlige Tilbøjeligheders Baand, forsøg din Kjerlighed, og viid, at den evige Visdom i alle disse Ting har sit Formaal for Øje.""" Jeg gaaer, Venner, jeg gaaer. Tag I mit Barn, min kostelige Juvel. Jeg gaaer didhen, stolende paa, at Alt vil blive godt, og at der selv for dette Barns Hænder vil være Arbejde i din Vingaard."

Hun knælte ned og hvidstede til Abrabim, som først stred imod og flyngede sig til sin Møder med Hulken og Taarer, men forboldt sig rolig, da hun havde kysset bami paa Kinderne og rejst sig op. Efterat hun havde holdt sine Hænder over Hovedet i indvortes Bon, var hun færdig til at gaae.

"Farvel, Venner i min dybe Ned", sagde hun til Pearson og hans Kone, "den gode Gjerning, I have viist imod mig, er en Skat, som er opbevaret i Himlen, for at blive gjengjeldt Eder tusindfold herefter. Og Farvel, I, mine Djender, hvem det ikke er forundt at krumme saa meget som et Haar paa mit Hoved, eller at standse mine Skridt blot et Djeblik. Dagen er kommen, da I skulle anraabe mig for at vidne for Eder om denne ene ikke begaaede Synd, og jeg skal staae op og svare dertil."

Hun rettede sine Skridt mod Doren, og de Mænd, som havde stillet dem op her, trak sig tilbage og lode hende passere. En almindelig Roselser af Medlidensbed betvang Religionshadets Vitterhed. Sikkert ved hendes Kjærlighed og hendes Bedrøvelse, fortsatte hun sin Gang, og alle Folk

stirrede efter hende til hun var vandret op af
 Højen og kom dem af Syne bag dens Ryg. Sit
 eget urolige Hjertes Apostel, drog hun afsted for
 paanh at begynde de forbiganze Alrs Vandrin-
 ger; thi hendes Stemme havde allerede været hørt
 i mange Lande i Christenheden, og hun havde
 vanfmægtet i den katholske Inquisitions Fange-
 celler forend hun sollte Sveben og blev fastet i
 Puritanernes Fængsler. Hendes Sendelse havde
 endogfaa udstrakt sig til Proprietens Efterfolgere,
 og af dem var hun bleven modtagen med den
 Høflighed og Velvillie, som alle stridende Secter
 af vor renere Religion vare enige om at negte
 hende. Hendes Egteselle og hun selv barde i
 mange Maaneder været bosatte i Tyrkiet, hvor
 de endogfaa fandt Maade for Sultanens Aasrn;
 dette bedenske Land var tilmeld Ibrabims Fødested
 og hans orientalske Navn var et kjendetegn paa
 deres Taknemmelighed mod en Vantroendes gode
 Gjerninger.

Da Pearson og hans Kone saaledes havde
 erholdt alle de Nettigheder over Albrahim, som
 funde overdrages, blev deres Kjærlighed til ham,
 ligesom Grindingen om deres Hædreland eller de-
 res milde Sorg over de Dode, en Del af deres
 Hjerters urokkelige Tilbebor. Efter en eller to
 Ugers sjælelige Uro begyndte Trengen ogsaa at
 glæde sine Beskyttere ved mange uvistaarlige Be-
 viser paa, at han betraktede dem som Foreldre,
 og deres Hus som sit Hjem. Forend Winterens
 Sne var smeltet, syntes det forfulgte Barn, den
 lille Vandringšmand fra det fjerne og hedenske
 Land, at være som Indfødt i den ny-engelske Ba-
 ning og uadskillelig fra dens Alinestedts Varme og
 Sikkerhed. Under Indflydelsen af en kjerlig Pe-
 handling og ved Overbevisningen om, at han var
 elsket, tabte Albrabims Øpforsel den altfor tidlige
 Mandighed, som havde været en følge af hans
 forbrennende Stilling, han blev mere barnlig eg
 hans naturlige Charakter udviklede sig med større
 Frihed. Det var i mange Henseender en smuk
 Charakter, dog havde maaske baade hans Faders
 og Moders forstyrrede Indbildningskraft befordret

en vis Sygelighed i Barnets Sind. I sin sædvanlige Tilstand var Albrabim i Stand til at glæde sig ved de ubetydeligste Begivenheder og over enbver Gjenstand, der omgav ham; han syntes at opdage rige Skatte til Lyksalighed ved en Gyne, der lignede Tryllehasselens, som peger paa det forborgne Guld, hvor Alt er skjult for Øjet. Hans flygtige Glæde, der kom til ham fra tusinde Kilder, meddelte sig til Familien, og Albrabim var ligesom en busvant Solstraale, der opklarede de modfaldne Ansigter og forjog Mørket fra de skumle Kroze i Huset.

Da Modtagelighed for Glæde paa den anden Side ogsaa bevirket Modtagelighed for Smerte, gif Drengens fremherskende Hang til overdreven Munterhed i enkelte Øjeblikke over til dyb Medslagenhed. Det var ikke altid muligt at efterspore hans Sorger til deres oprindelige Kilde; men hyppigst syntes de, hvorvel Albrabim var for ung til at være bedrovet af en saadan Grund, at stamme fra saaret Kjerlighed. Flygtigheden i hans Glæde gjorde ham ofte skyldig i Dorseelser mod hvad der ansaaes for passende i et puritanst Hus, og ved disse Lejligheder undgik han

ikke altid Trettesættelser. Men det ringeste Ord, hvori han kunde spore virkelig Bitterhed — hvilket han usædlig vidste at skjelne fra foregivne Vrede — syntes at sænke sig i hans Hjerte og forgitte alle hans Mydeler indtil han foenam, at han havde faaet fuldstændig Tilgivelse. Abrabim besad ikke det ringeste af det Mag, som i Almindelighed ledsager en Oversledigbed af Følsomhed; om man end traadte paa ham, vilde han dog ikke giengjelde det; blev han saaret, kunde han blot døe. Hans Sjæl manglede Bestanddelene til at understotte sig selv. Den lignede en Plante, der vilde flynge sig om Noget, som var stærkere end den selv, men derimod den blev skuppet til Side eller revet los, havde den intet andet Valg, end at visne paa Jorden. Dorothys Skarpsindighed læerte hende, at Strenghed vilde kue Barnets Aaland, og hun opdrog ham med den samme lemfaeldige Omhu som En, der er vant til at haandtere med en Sommerfugl. Hendes Egtesælle lagde en lignende Kjærligbed for Dagen, hvorvel den mindre og mindre aabenbarede sig ved fortrolige Kjertegn.

De nærboende Folks Feleser med Hensyn til Øvækerbarnet og dets Beskyttere, vare ikke

undergaaede nogen fordelagtig Forandring, uagtet den øjeblikkelige Triumph, som den forladte Moder havde vundet over deres Sympathier. Den Fortørnelse og Bitterhed for hvilken han var Gjenstand, var meget pinlig for Ibrahim, i Særlighed naar en eller anden Omstændighed gjorde ham det indlysende, at Birn, der var hans Lige i Alder, delte deres Forældres Hjenskab. Hans blide og selskabelige Natur var allerede strommet over i Kjærlighed til Alt, hvad der omgav ham, og endnu bestandig fandtes der en Hænd af uanvendt Kjærlighed, som han længtes efter at overøse de Smaa med, som havde lært at hæde ham. Da Voraarets varme Tage nærmede sig, var Ibrahim vant til i bele Timer at forholde sig taus og uvirksom for at høre paa de legende Borns Stemmer; men med sin sædvanlige Delicatesse i Hørelserne undgik han at blive bemærket af dem, og gav sig gjerne paa Ælgen eller sjulte sig selv for den Mindste iblandt dem. Tilfældet syntes imidlertid omfider at villeaabne et Forbindelsesmiddel mellem hans Hjerte og deres; det var ved Hjælp af en Dreng, omtrent to Aar ældre end Ibrahim, hvilken Dreng var kommen til Skade ved, at

falde ned fra et Træ i Nærheden af Pearsons Bolig. Da den Lidendes eget Hjem var noget borte derfra, modtog Dorothy ham gjerne under sit Tag og blev hans ømme og omhyggelige Plejerinde.

Ibrahim var ubevist i Besiddelse af megen Dygtighed i at studere Physiognomier, og denne vilde under andre Omstændigheder have afholdt ham fra at gjøre sig en Ven af denne Dreng. Den Sidstes Alsyn gjorde et ubehageligt Indtryk vaa Bestueren, men der udfrævedes nogen Undersøgelse for at opdage, at Alrsagen var en meget ubetydelig Fordrejelse af Mundten, og Øjenbrynenes uregelmæssige, brudte Linie og deres for store Nærhed ved hinanden. Maa ske i Lighed med disse uvæsenlige Vanstringer stod en næsten ubemærklig Fordrejning af hvert Led og Brystets ujevne Fremstaaen, hvilket tilsammen dannede et Legeme, der var regelmæssigt som Hulbed betragtet, men mangefuld i næsten alle dets Details. Drengens Sindelag var tvært og tilbageholdent, og Landsby-skolelæreren gav ham Skudsmaal som slov til at lære, endskjondt han i en mere fremrykket Periode af Livet lagde Argjerrighed og ualmindelige Ta-

lenter for Dagen. Men i hvordan end hans physiske eller moralske Uregelmæssigheder monne være, omfattede og flyngede Abrahims Hjerte sig til ham fra det Øjeblik, han blev bragt saaret ind i Huset; Forfolgelsens Barn syntes at sammenligne sin egen Skjebne med den Lidendes, og at føle, at selv de forskellige Maader, voorpaa Ulykken var kommen, havde ståbt et Slags Kammeratskab imellem dem. Mad, Hvile og den friske Lust, hvorefter han længtes, blevé forsonite; han slog sig stadigt til Mo ved Siden af den lille Drengs Seng, og bestræbte sig med en kjerlig Iversyge for at være det Mellemlæd, hvorigjennem al den Ombu gik, som man viste ham. Da Drengen begyndte at komme sig, lykkedes det Abrahim at finde paa Lege, der passede for hans Stilling, eller morede ham ved en Gyne, som han maaßte havde indsuget med Lusten i hans barbariske Fodeslavn. Denne Gyne bestod i at fortælle Eventyr paa staende Bod og tilstreladende af en uudtømlig Kilde. Hans Fortællinger vare naturligvis rædsomme, usammenhængende og uden Plan; men de vare værd at lægge Værke til, fordi der løb en Alare af Menneskekjerslighed gjennem dem alle

og var ligesom et tilstalende, hūsvant Ansigt, man
traf midt i vilde og usjordiske Omgivelser. Lil-
horeren viste disse Fortællinger stor Ópmærksom-
hed, og afbrod dem undertiden ved forte Bemærk-
ninger med Hensyn til Begivenhederne, der viste
en for hans Alder usædvanlig Klogt, blandet med
en moralst Afvigelse fra det Rette, som stak me-
get hæsligt af mod Ibrahims instinctmæssige Ret-
skaffenhed. Der var imidlertid Intet, som funde
stande de Æremærkt, den Sidstes Kjærlighed
gjorde, og der var mange Reviser paa, at den
blev gjengjeldt af den merke og stivsindede Cha-
rakter paa hvem den blev ødslet. Drengens Vor-
ældre hentede ham om sider, for at han funde
blive fuldkommen belønnet under deres eget Tag.

Ibrahim besogte ikke sin nye Ven efter hans
Afrejse; men han gjorde flittige og ivrige Øster-
spørgseler angaaende ham, og skaffede sig Under-
retning om hvilken Tag, han etter vilde vise sig
blandt sine Legefammerater. En smuk Sommer-
estermiddag havde Børnene i Nabolaget samlet sig
i den lille skovbeklædte Amphitheater bag ved
Bedehuset, og den lille Reconvalcent var der og
saa, støttende sig til en Stok. Jubelen af en

Snes ubesmittede Hjerter hørtes i de livlige og
 og lystige Stemmer, som hoppede omkring mellem
 Træerne, ligesom Solskin, der havde faaet Måle;
 de vorne Mennesker i denne brydefulde Verden,
 som kom ressende forbi denne Plet, undrede sig
 over, hvorledes Livet, der begyndte med en
 saadan Glands, skulle fortsættes i Morke, og
 deres Hjerter eller deres Indbildungskraft fra-
 rede dem og sagde, at Barndommens Velstårelse
 har sin Oprindelse i dens Uskyldighed. Men det
 traf sig nu saaledes, at denne lille himmelske Skare
 fik en Tilvært. Det var Ilbrahim, som kom hen-
 imod Børnene, med ei Udtryk af Tillid i sit
 smukke, sjælfulde Ansigt, som om han, efter at
 have aabenbaret sin Kjærighed til En af dem, ikke
 længer behovede at frygte for at blive viist bort
 fra deres Selskab. Der kom en Dæmper paa de-
 res Glæde i det Øjeblik de faae ham, og de stode
 og hvidskede til hinanden, idet han kom nærmere;
 men lige paa engang foer deres Fædres Djævel i
 disse Fanatikere, der myligt havde faaet Burer,
 og de styrtede los paa det stakkels Døxlerbarn, idet
 de udstødte et vildt, skærende Skrig. I et Nu
 var han Skiven for en hel Angel af Rollinge-

Fjender, som løftede deres Stokke imod ham, fastede Sten paa ham, og lagde et Odelsæggelses-instinct for Dagen, der var langt modbydeligere end den mundlige Alders Blodtørst.

Den syge Dreng stod imidlertid langt borte fra Tumulsten, og raaabte med høj Rost: „Vær ikke bange, Ibrahim; kom hid og tag min Haand“; og hans ulykkelige Ven prøvede paa at lyde hans Raad. Efter at have iagttaget Offerets vaskende Nærmelse med et lunt Smil og et frækt Djekast, løftede den lille ondskabsfulde Nidding sin Stok og slog Ibrahim saa voldsomt paa Munden, at Blodet vældede ud som en Strom. Det stakkels Barn havde holdt Armene i Bejret for at beskytte sit Hoved mod den Syndflod af Slag, som regnede ned paa det, men nu lod han dem paa engang synke. Hans Forfølgere slog ham ned, trampede paa ham, flæbte ham henad Jorden ved hans lange, smukke Løkker, og Ibrahim var lige paa Nippet til at blive saa sand en Martyr som nogen, der blødende gif ind i Himmelten. Stejen tiltrak sig imidlertid nogle saa Naboers Opmærksomhed, der gjorde sig den Ulejlighed at udfrie den lille Skjetter og bringe ham til Pearsons Dør.

Ibrahimis legemlige Overlast var alvorlig, men udholdends og omhyggelig Pleje bevirkede hans Helbredelse; det Saar, der var tilfejet hans folsomme Sjæl var endnu alvorligere, fjendt det ikke var synligt. Dets Kjendetegn vare fornemmelig af en negativ Charakter og funde blot bemærkes af dem, som tidligere havde kjendt ham. Hans Gang var saaledes langsom, adstædig og uden at verle ved de pludselige Udbrud af livlige Bevægelser, hvilke engang havde svaret saa godt til hans overstrommende Munterhed; hans Aslyn var mørkere, og dets tidligere spillende Udtrek, Solsskinnets Dands, der fastes tilbage fra den rullende Strom, var tilintetgjort ved denne Sky over hans Tilværelse; hans Opmærksomhed blev i langt ringere Grad tiltrukken ved de føresaldende Begivenheder, og han syntes at have langt større Vanskelighed ved at satte, hvad der var Nyt for ham, end i en lykkeligere Periode. En Tremmed, der støttede sin Dom til disse Omstændigheder, vilde have sagt, at Størheden i Barnets Forstand stod i en stærk Modsigelse med hvad dets Ansigtstræk lovede; men Hemmeligheden laa i den Retning, Ibrahims Tanker havde taget, da han nu

ringede over dem, i Stedet for at de efter Naturrens Orden skulde have slakket vidt omkring. Et Forsøg af Dorothy paa at vække hans tidlige Munterhed, var den eneste Lejlighed, hvormed hans rolige Væsen gjorde Plads for et voldsomt Udbrud af Bedrevelse — han brast ud i en lidenskabelig Graad, og løb for at skjule sig; thi hans Hjerte var blevet saaret saa dybt, at endogsaa Belvilliens Haand mættede ham som Ild. Undertiden hørte man ham raabe om Matten, sandsynligvis i Dremme, „Moder! Moder!“ som om bendes Blæse, hvilken en Fremmed havde udskyldt medens Ibrahim var lykkelig, ikke funde lade sig erstatte af nogen Aanden i hans inderlige Sorg. Blandt de mange livslede Stakler, som dengang befandt sig paa Jordens, var der maaske ikke en Eneste, hos hvem man i den Grad fandt Uførdighed og Ulykke forenede, som hos dette stakkels, sorghulde Barn, hvilket saa snart blev et Offer for dets egen himmelstte Natur.

Medens denne nedslaaende Forandrings havde fundet Sted hos Ibrahim, var der kommen en anden til Fuldmodenhed hos hans Adoptivfadec af en tidligere Oprindelse og af en forskellig Charakter. Da den Begivenhed indtraf, hvormed

denne Fortælling begynder, befandt Pearson sig i en Tilstand af religieus Slovhed, end skjendt han alligevel følte en sjælelig Uro og længtes efter en mere brændende Tro, end han besad. Den første Virkning af hans Godhed mod Ibrahim var at fremkalde en venligere Følelse, en begyndende Kjelighed for hele den Sect, hvortil Barnet hørte; men i Forbindelse hermed, og maaße stammende fra en Mistro til sig selv, stod en hormodig og aabenbar Foragt for deres Læresætninger og Overdrivelser i deres Fremtræden. Efter en lang Overvejelse — thi Spørgsmaalet raatrængte sig ham med uimodstaelig Kraft — begyndte imidlertid Læresætningernes Taabelighed at blive mindre indlysende, og de Punkter, som fornemmelig havde stødt hans Forstand, antoge en anden Skifelse, eller tabte sig rent. Arbejdet inden i ham syntes endog at have Tremgang medens hansov, og hvad der havde været en Drivl hos ham, naar han lagde sig til Hvile, indtog ofte en Sandbeds Blads, bekræftet ved et eller andet forglemmt Bevis, naar han om Morgenen kaldte Tankerne tilbage i Hukommelsen. Men imedens han saaledes assimilerede sig med Sværmerne, astog hans Ringeagt

ikke i mindste Maade imod dem, men blev tillige meget heftig mod ham selv. Han bldtete sig ogsaa ind, at der luredet et spottende Smil paa enhver af hans Bekjendtes Ansigt, og at hvert Ord, som benyndtes til ham, var en Snert. Saaledes var hans Sjælstilstand i det Tidssrum, da Isbrahims Ulykke indtraf, og den Sindstemning, der var en Folge heraf, gjorde den Forandring fuldstændig, hvortil Barnet havde været den oprindelige Aarsag.

Imidlertid havde hverken Forfolgernes Grumhed eller deres Slagtofferes Pedaarelse astaget. Hængslerne vare aldrig tomme; Gaderne i næsten hver Landsby gave daglig Gjenlyd af Syøen; en Kvindes Liv, hvis milde og christelige Mand ingen Grusomhed funde forbittre, var bleven offret, og mere uskyldigt Blod skulde endnu besmitte deres Hænder, der saa ofte løftede sig i Bon. Kort efter Restaurationen forestillede de engelste Øvæfere for Carl den Anden, at „der var en Blodaare aaben i hans Besiddelser“; men omendkjendt den velystige Konges Mishag var vakt, var hans Indblanding dog ikke saa hurtig. Og nu maae vi gjøre et Spring af mange Maaneder i Fortællingen, i hvilke vi maae overlade Pearson til at kæmpe imod

Bancere og Ulykke; hans Kone til en uroffelig Standhaftighed mod tusinde Sorger; stakkels Abraham til at visne og hentæres som en ormstukken Rosenknop; hans Moder til at drage omkring paa en misforstaet Sendelse, forsommeende det helligste Kald, som kan blive overdraget en Kvinde.

En Vinteraften, ret en stormfuld Aften, formørkede Pearsons Bolig, og der sandtes ingen munstre Ansigtter, som kunde forjage Mørket fra hans ringe Arne. Det er vel sandt, at Ideen frembragte en glodende Hede og et rødt Lys, og store Favnestykker, drøppende af halvsmeltet Sne, laae rede til at fastes paa Gloderne; men Værelsets Udspringe var trist, fordi man savnede meget af den farelige Welstand, som engang havde prydet det; thi Uredelsen af gjentagne Mulctier og hans egen Forsommelse af de timelige Anliggender havde i en høj Grad forarmet Ejeren. Tillsigemed Bohavet fra de rolige Dage var ogsaa Krigens Værktøj forsvundet med det Samme; Sværdet var sønderbrudt, Hjelmen og Kyradsel for bestandigt

slengt til Side; Soldaten havde Intet at gjøre med Slag mere, ikke saa meget som sin bare Haand vilde han løste i Vejret for at beskytte sit Hoved. Men den hellige Skrift var bleven tilbage, og Bordet, hvorpaa den hvilede, var trukket hen til Ilden, medens To af den forfulgte Sect sogte Trost i dens Blade.

Han, som hørte til, medens den Anden læste, var Husets Herre, nu en udmagret Skikkelse, og forandret lige indtil Ansigtets Udtryk og friske Udseende; thi hans Sind havde altfor længe dvelet blandt sværmeriske Tanker, og hans Legeme var blevet medtaget ved Fængselsstraf og Evobeflag. Den kraftige og vejrslagne gamle Mand, som sad ved hans Side, havde lidt mindre Ulempe paa en meget længere Lebebane af det samme Slags Liv. Af Person var han høj og anselig, og, hvad der alene var nok til at gjøre ham forhadt af Puritanerne, hans graa Løkker kom frem under hans bredsyggede Hat, og hvilede paa hans Skuldre. Al den Tid den gamle Mand læste højt af den hellige Bog, pidstede Sneen mod vinduerne, eller sog ind mellem Sprækkerne paa Døren, medens et Windstød huserede i Skorstenen og Flam-

men hoppede rast i Vejret for at føge efter det. Og undertiden, naar Blæsten bestrod Hojen i en vis Retning, og fejede ned ved Siden af Huset, tværs over den vinterlige Slette, var dens Stemme noget af det mest melancholiske man funde tænke sig; den lod ligesom Forgangenheten talte, som om de Døde hver havde medgivet den en Hvidsten, som om Tidens Ødelæggelse aandede i denne ene flagende Lyd.

Dvækeren lukkede om sider Bogen, men beholdt imidlertid Haanden mellem de Blade, hvori han havde læst, medens han saae stift paa Pearson. Den Sidstes Stilling og Træk maae have tilkjendegivet, at han led legemlig Smerte; han stottede Vanden mod Hænderne, hans Tænder vare tæt sammenbidte, og hans Legeme stredte af og til ved en nerveus Rystelse.

„Ven Tobias“, spurgte den gamle Mand med lidende, „har du ingen Husvalse funden i disse mange velsignede Steder af Skriften?“

„Din Stemme har naaet mit Øre ligesom en langt borte værende og uhydelig Lyd“, svarede Pearson uden at slaae Øjnene op. „Ja, og naar jeg har lyttet opmærksomt til, syntes Ordene folde

og uden Liv, og afpassede til en anden og mindre Sorg end min. „Tag Bogen bort“, tilføjede han med en slev Bitterhed. „Jeg har ingen Andel i dens Trostegrunde, og de opfriske kun min Sorg end mere.“

„Nej, svage Broder, vær ikke som een af dem, der aldrig har kjendt Lyset“, sagde den ældre Øvæker alvorligt, men med Mildhed. „Er du den, som vilde være tilfreds med at give Alt og taale Alt for Samvittighedens Skyld; som endog saa onfæde færegne Prøvelser, at din Tro maatte blive luttret, og dit Hjerte afvænnet fra jordiske Onsker? Og vil du bukke under for en Bedrøvelse, som er lige for dem, der have deres Lod herneden og for dem, som opsamle sig Skat i Hinlen? Tab ikke Modet; thi endnu er dit Kors let.“

„Det er tungt! Det er tungere, end jeg kan bære!“ udbrød Pearson med en ustadic Mand Utaalmodighed. „Fra min Ungdom af og lige til denne Tid har jeg været en Mand, der er blevet hjemføgt af Hinlens Viede, og Aar for Aar, ja, Dag fra Dag har jeg udholdt saadanne Sorger, som Andre ikke kjende til i deres Levetid. Og nu taler jeg ikke om Kjærligheden, som har for-

vandlet sig til Had, Gren til Skænsel, Roligheden og Overslodigheden paa alle Ting til Fare, Mangel og Nøgenhed. Alt dette har jeg baaret, og regnet mig selv for velsignet. Men da mit Hjerte var øde af mange Tab, vendte jeg det til en Fremmeds Barn, og han blev mig dyrebarere end mine egne Småa, og nu skal han dee, som om min Kjærlighed var Gift. Sandelig, jeg er en forbandet Mand, og jeg vil lægge mig ned i Støvet, og ikke mere rejse mit Hoved."

"Du synder, Broder, men det anstaaer sig ikke for mig, at bebrejde dig det; thi ogsaa jeg har haft mine mørke Timer, i hvilke jeg har knurret imod Korset", sagde den gamle Dræker. Han vedblev, maaske i det Haab at bortvende sin Troessælles Tanker fra hans egne Sorger. "Endogsaa for nyligt var Lyset formørket inden i mig, da Blodmændene havde banlyst mig under Dødsstraf, og Constablerne sorte mig fra Landsby til Landsby hen imod Drøkenen. En stærk og grusom Haand svang det knudrede Toug; det trængte dybt ind i Kjødet, og du vilde kunne have fulgt hver Baklen og Skjelven i mine Hødspor ved det Blod, som fandtes. Efterhaanden som vi kom videre —"

„Har jeg ikke udholdt alt dette, og har jeg
knurret?“ afbrød Pearson ham utsaalmodigt.

„Nej, Ven, men hør mig“, vedblev den Aanden.
Efterhaanden som vi kom videre, formørkede Mat-
ten vor Sti, saa at Ingen funde see Forfolgernes
Rasen, ellers min Udboldenhed i Lidelser, sjældt
Himlen forbude, at jeg skulde sætte nogen Gre-
deri. Lysene begyndte at skinne gjennem Husenes
Vinduer, og jeg funde ejere Horskjel paa Beboerne,
efterhaanden som de samledes i No og Sikkerhed,
hver Mand med sin Kone og Born ved deres egen
Arne om Alstenen. Om sider som vi til en Strim-
mel frugtbart Land; i den dunkle Belysning var
Skoven ikke synlig rundt omkring den; og see!
der laae en straataft Vaaning, som havde det selv
samme Udseende som mit Hjem, langt borte over
det vilde Ocean, langt borte i vort eget England.
Da faldt der mig bitter Tanker ind; ja, Erln-
dringer, som vare det Samme som Doden for min
Sjæl. Mine tidlige Dages Lykke stod malet for
mig; min Manddoms Uro, den forandrede Tro
paa mine gamle Dage. Jeg tænkte paa, hvorledes jeg
havde fulgt Aandens Ørest at begive mig paa Van-

dring, da min Datter, den yngste, den kjæreste af
min Børneslok, låa paa sin Dødseng, og —"

"Kunde du lyde Manden i et saadant Øjeblik",
raabte Pearson gysende.

"Ja, ja", svarede den gamle Mand skyndsomt.
"Jeg knælede ned ved Siden af hendes Seng, da
Stemmen talte hejt inden i mig; men jeg rejste
mig strax, greb min Stav og drog derfra. O!
at det maatte være mig forundt at glemme hen-
des sorgfulde Blif, da jeg saaledes unddrog hende
min Arm, og lod hende alene rejse gjennem den
morke Dal! thi hendes Sjæl var svag, og hun
havde støttet sig til mine Bonner. I hin Næd-
sels Nat blev jeg martret af den Tanke, at jeg
havde været en vildfarende Christen og en grusom
Hader; ja, selv min Datter, med hendes blege,
deende Træk syntes at staae for mig og hvidste:
""Hader, du er bedraget; gak hjem og søg Ly for
dit graa Hoved." "O! Du, til hvem jeg har seet
op paa mine Vandringer", vedblev Drækeren og
loftede sine flammende Hine mod Himlen, "paa-
læg ikke den blodigste af vore Forsølgere denne
min Sjæls ublandede Dødsval, da jeg troede, at
Alt hvad jeg havde gjort og lidt for Dig var efter

en spottende Djævels Indskydelse. Men jeg tabte ikke Modet; jeg knælede ned og kæmpede med Kristenen, medens Svøben voldsomt snertede mig i Skjødet. Min Bon blev hert, og jeg gik videre mod Drkenen med Fred og Glæde.

Den gamle Mand var, uagtet hans Fanatisme sædvanlig havde hele Fornuftens Mildhed, inderlig bevæget ved at fortælle denne Historie, og hans uvante Bevægelse syntes at nedslaae og gjøre hans Selskabsbroder Bebresdeler. De sadde tause, med deres Ansigter vendte mod Ilden, indbildende sig maaße i dens røde Emmer at kunne see nye Vorfolgelsesscener, der endnu stode tilbage at besiere. Sneen vedblev bestandigt at vidske stærkt imod vinduerne, og undertiden, efterhaanden som Farvestykkernes Flamme gradevis tabte sig, kom den ned gjennem den rømmelige Skorsten og hvislede paa Arnestedet. Af og til hørtes listende Godtrin i et tilstødende Værelse, og Lyden henledede ufravigligt begge Dvækeres Øje til den Dor, som forte dertil. Da et heftigt og støjende Windstød ved en naturlig Ideeforbindelse ledede hans Tanke paa husvilde Rejsende i en saadan Nat, behyndte Pearson atter Samtalen.

„Jeg har været nærvæd at synke under min egen Andel af denne Prøvelse“, bemærkede han, idet han sukkede dybt, „og dog vilde jeg ønske, at den maatte falde dobbelt tungt paa mig, dersom Barnets Moder kunde blive sparet. Hendes Saar have været dybe og mange, men dette vil være det værste af dem alle.“

„Drygt ikke for Catharinas Skyld“, svarede den gamle Døvæfer; „thi jeg kjender den modige Kvinde, og har seet hvorledes hun kan bære Korset. Det er vel sandt, at en Moders Hjerte er stærkt inden i hende, og kan synes at stride mægtigt mod hendes Tro; men hun vil snart staae op og vil opsende Takføjelser, fordi hendes Son saa tidligt er blevet et udkaaret Offer. Drengen har udført sin Sendelse, og hun vil føle, at han er taget bort herfra af Barmhjertighed baade mod ham og hende. Salige, salige ere de, som med saa faa Lidelser kunne gaae ind til Freden!“

Vindens luneulde Unfald blev nu afbrudte ved en ildevarslende Lyd; — det var en hurtig og stærk Banken paa den yderste Tor. Pearsons blege Ansigt blev endnu blegere; thi mangt et Besøg af Forsølgerne havde lært ham hvad der var

at befrygte; den gamle Mand derimod stod opret, og hans Blik var som den prøvede Soldats, der venter sin Øjende.

„Blodmændene ere komne for at føge mig“, bemærkede han med Stolighed. „De have hørt hvorfør jeg er vendt tilbage fra Landflygtigheden, og nu skal jeg føres i Fængsel, og derfra til Døden. Det er en Ende, jeg længe har været forberedt paa. Jeg vil lukke dem op, for at de i det Mindste ikke skulle sige: „„See, han frigter!““

„Nej, jeg vil friemstille mig selv for dem“, sagde Pearson med tilbagevunden Styrke. „Det kan være, at de alene føge mig, og ikke vide, at du opholder dig hos mig.“

„Lader os, baade den Enne og den Anden, gaae dem dristigt i Mode“, gjenmælede hans Stalbroder. „Det anstaar sig hverken for dig eller mig at være bange.“

De begav dem dersom gennem Gangen til Døren, som de aabnede, idet de henvendte disse Ord til den Bankende: „Kom ind, i Guds Navn!“ Et voldsomt Vindstød drev dem Stormen lige i Ansigtet og slukkede Lampen; de fik netop Tid til at skjelne en Skabning, der fra Isse til Godsaal

var saa hvid af den sygende Sne, at den lignede Vinteren selv, der i menneskelig Skabning kom for at føge Ly mod sine egne Ødelæggelser.

„Træd ind, Ven, og udret dit Grende, hvordan det saa end er“, sagde Pearson. „Det maa sikkertlig være paatrængende nødvendigt, siden du kommer en saa skrækkelig Aften.“

„Fred være med dette Sted“, sagde den Fremmede, da de stode i det indre Værelse.

Pearson foer sammen, den gamle Øvæker ragede op i de slumrende Emmer af Ilden til der steg en klar og høj Lue i Vejret; det var en kvindelig Rest, som havde talt, det var en kvindelig Skikkelse, som stod fold og vinterlig i den hyggelige Velhøsning.

„Catharine, velsignede Kvinde“, udbroed den gamle Mand, „er du atter kommet bid til dette formørkede Land? Er du kommet for at vidne modigt, som i gamle Dage? Svøben har ikke faaet Magt over dig, og du er gaaet triumpherende ud af Fængslet; men styrk, styrk nu dit Hjerte, Catharine; thi Himlen vil endnu prøve dig denne ene Gang, forend du gaaer din Løn i Møde.“

„Glæder Eder, Venner!“ svarede hun. „Du,

som længe har tilhørt vojt Folk, og du, hvem et lidet Barn har ført til os, glæder Eder! See! jeg kommer som et Sendebud med et glad Budstyk; thi Vorfolgelsens Dag er forgangen. Kongens Hjerte, selv Charles' Hjerte, er blevet bevæget til Mildhed imod os, og han har udsendt sine Befalinger for at standse Blodmændenes Hænder. En Skibsladning af vore Venner er ankommen til Bryn hinst henne, og jeg seslede ogsaa gladelig med dem."

Medens Catharina talte, vandrede hendes Øjne omkring i Værelset, for at lede om ham, for hvis Skyld Sikkerheden var hende kjer. Pearson henvendte en taus Opsordring til den gamle Mand, og denne unddrog sig ikke heller det pinlige Hverv, som paalagdes ham.

"Søster", begyndte han i en blød, men dog fuldkommen rolig Tone, "du fortæller os om Hans Kjærlighed, der aabenbarer sig i det timelig Gode, og nu maae vi tale til dig om den selv samme Kjærlighed, der aabenbarer sig i Tugtelser. Hidindtil Catharina, har du været som En, der vander vaa en skummel og besværlig Sti, og fører et Barn ved Haanden; gjerne vilde du uafbrudt

have set op imod Himlen; men Bekymringen for dette lille Barn har draget dine Øjne og din Kjærlighed til Jorden. Søster! vedbliv at glæde dig; thi hans voklende Hjed skulle ikke mere besvære din Gang."

Men den ulykkelige Moder var ikke saaledes til at troste; hun rystede som et Espelev, hun blev saa hvid som selve Sneen, der hang sammenflotet i hendes Haar. Den standhaftige gamle Mand rakte hende sin Haand og holdt hende oprejst og fæstede sine Øjne paa hende, ligesom for at undertrykke ethvert Udbrud af Lidenstab.

"Jeg er en Kvinde, jeg er kun en Kvinde; vil Han prove mig over min Formue?" sagde Catharine hurtigt og næsten hvidskende. "Jeg er blevet smertelig saaret; jeg har lidt meget; meget paa Legemet, meget paa Sjælen; forsøsst mig selv og i dem, som vare mig dyrebarest. Sandelig", tilføjede hun med en langvarig Gysen, "Han vil staane mig i denne ene Ting." Hun udbred med pludselig og ubetvingelig Hestighed. "Siiig mig, Mand med det folde Hjerte, hvad har Gud ladet mig vederfares? Har Han ydmhyget mig saaledes, at jeg aldrig kan rejsse mig mere? Har

Han sonderknust mit Hjerte i sin Haand? Og
du, til hvem jeg har overanordet mit Barn,
hvorledes har du oofvoldt dit Hverv? Giv mig
Drengen tilbage, frisk, sund, levende, levende, eller
Jord og Himmel skulle hærne mig!"

Catharines kvalfulde Strig blev besvaret af
et Barns svage, meget svage Stemme.

Paa denne Dag var det bleven indlysende
for Pearson, for hans alderstegne Øjest og for
Dorothy, at Ilbrahim's forte og besærlige Pil-
grimsgang nærmede sig sin Ende. De to første
vilde saare gjerne have blevet hos ham, for at
holde de Bonner og gudelige Samtaler, som de
fandt passende til Tiden, og hvilke, om de end
ere magtesløse i Henseende til den affedtagende
Rejsendes Modtagelse i den Verden, hvortil
han drager, i det Mindste kan understøtte ham
i at fåge Jordens Farvel. Men omend hjundi Il-
brahim ingen Klage hittede, fostryredes han dog
af de Anstalter, der betragtede ham, saa at Doro-
thys Forestillinger og deres egen Overbevisning,

at Barnets Fedder maatte kunne betræde Himmelens Stenbro uden at besudle den, bevægede de to Døkere til at sørge sig. Ibrahim lukkede derpaa sine Øjne og blev rolig, og, dersom han ikke af og til havde hvidset et venligt Ord til sin Plejemodre, skulde man have troet, at han sov. Da Aftenen imidlertid begyndte at falde paa og Stormen var ifærds med at rejse sig, syntes der at være Noget, som forstyrrede Freden i Dregens Sind og at gjøre hans Horesands virksom og skarp. Maar et forbifarende vindstød rystede vinduesrammerne, bestræbte han sig for at dreje hovedet den Bes: naar Doren klapprede frem og tilbage paa sine Hængsler, saae han længe og forventningsfuld dighen; naat den gamle Mandes Stemme, medens han læste i Bibelen, blot hævede sig en Smule højere, holdt Barnet næsten sit hændeende Alandedret for at lytte; naar en Snedrive soer forbi Hytten med en Lyd, der lignede en Klædnings Raslen, syntes Ibrahim at vente, at der skulde træde en Besøgende ind.

Men efter en fort Tids Forløb opgav han ethvert hemmeligt Haab, han maatte have nøret, og lagde sin Kind paa Puden med en undertrykt,

Flagende Janren. Han tiltalte derpaa Dorothy med sin sædvanlige Venlighed, og bad hende underligt at komme nærmere; hun gjorde det, og Ibrahim tog hendes Haand mellem begge sine, givende den et blidt Tryk, som for at forvisse sig selv om, at han holdt den. Med Mellemrum foer der, dog uden at forstyrre Freden paa hans Aasyn, en meget svag Skjelven gjennem ham fra Hoved til Bod, som om en mild, men noget kolig Wind var pustet hen over ham og havde faaet ham til at gyse. Da Driengen saaledes ledte hende ved Haanden paa hans stille Fremgang mod Ewig-hedens Grændser, bildte Dorothy sin næsten ind, at hun kunde skjelne den nære, skjondt dunkle Frydesuldhed ved det hjem, han var nærværd at næae; hun vilde ikke have loffet den lille Vandier tilbage, skjondt hun beklagede sig selv, at hun maatte forlade ham og vende om igjen. Men just da Ibrahims Hodder beroede Paradisets Jordbund, horte han en Stemme bag ved sig, og den kaldte ham nogle faa, faa Skridt tilbage paa den trange Vej, han havde vandret. Da Dorothy befragtede hans Ansigtstræk, bemærkede hun, at deres rolige Udryk igjen var forstyrret; hendes egne

Tunker hadde været saa aldeles benvendte paa ham, at hun aldeles intet Dre hadde haft for Stormen og for de menneskelige Stemmer; men da Catharines Krig trængte gjennem Værelset, prøvede Drengen paa at rejse sig.

„Ven, hun er kommen! Luk op for hende!“ raaabte han.

Et Øjeblik efter knælede Moderen ved Siden af Sengen; hun trak Ibrahim tæt op til sit Bryst, og han gjemte sig der, uden nogen heftig Glæde, men tilfreds, som om han luslede sig selv i Sæn. Han saae hende ind i Ansigtet, og da han læste Dodsansten deri, sagde han med mild Alvor: „Sorg ikke, kjereste Moder. Nu er jeg lykkelig.“ Og med disse Ord var den sagtmodige Dreng død.

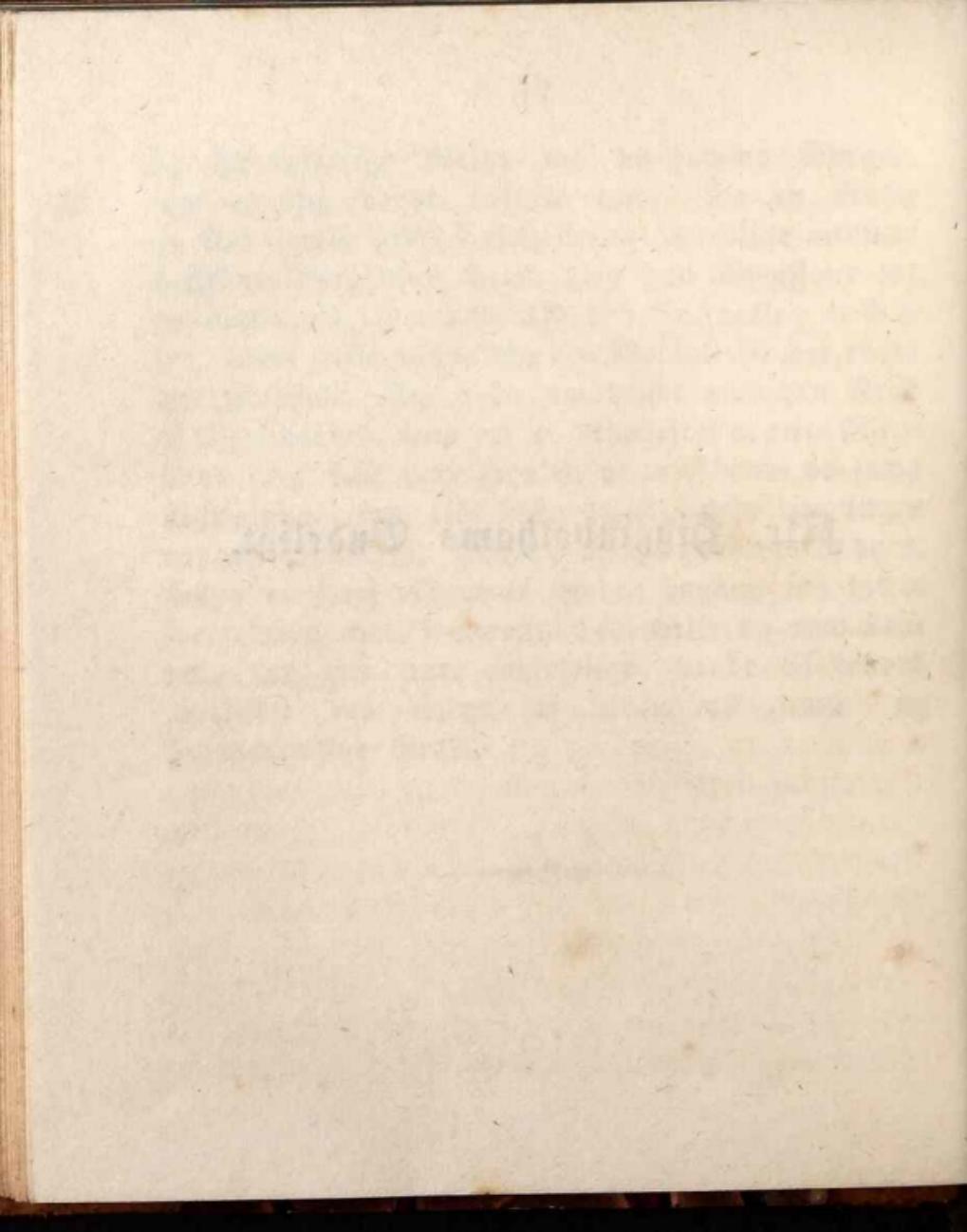
Konaens Befaling til at standse Torsfælgsferne i Ny-England vare virksomme til at forebygge flere Martyrdomme; men Autoriteterne i Colonierne, der stolede paa den lange Afstand og maaesse paa den kongelige Regerings formodede

Ustadighed, fornyede fort efter deres Strenghed i alle andre Henseender. Catharines Fanatismus var blevet vildere ved Sønderrielsen af alle menneskelige Vaand, og hvor som helst en Grobe blev løstet, der var hun tilstede for at modtage Slaget, og naar et Dængsel blevaabnet, der kom hun dit, for at lade sig indespærre. Men i Tidens Løb begyndte en mere christelig Aland — en Fordragselighedens, skjondt ikke en Broderligedens eller Vigihedens Aland at finde Indgang i Landet med Hensyn til den forfulgte Sect. Og naar da de strenge gamle Pilgrime snarere betrakte hende med Medhuk end med Harme; naar Matronerne bespiste hende med Levningerne af deres Borns Mad, og tilbode hende Matteleje paa en haard og simpel Seng; naar ikke længere en lille Skare af Skoledrenge forlod deres Leg for at kaste Sten efter den rærende Sværmer; — da vendte Catharine tilbage til Pearsons Bolig og gjorde den til sit Hjem.

Som om Ibrahims Elsfværdighed endnu bestandig dvælede ved hans Aske, som om hans ejerlige Aland steg ned fra Himlen for at lære hans Moder den sande Religion, blidnedes hendes vilde

og hævngjerrige Natur ved de samme Sørger,
 som engang havde spirret den. Da en Række
 af Alar havde gjort Colonisterne fortrolige med Æden
 beskedne Sørgendes Træf, blev hun Gjenstand for
 en almindelig, om end ikke dyb Interesse; et Væ-
 sen, hvem Alle kunne hde den Medfølelse, der ellers
 var tilovers. Alle talte om hende med den Grad
 af Medlidenhed, som det er behageligt at være Gjen-
 stand for; Alle vare rede til at vise hende de smaa
 Billigheder, som ikke koste noget, men dog lægge
 en god Billie for Dagen; og da hun endelig døde,
 fulgte en lang Skare af hendes engang saa bitre
 Førfolgere, med sommelig Bedrøvelse og med Taa-
 rer, der ikke vare smertelige, hende til hendes
 Hvilested ved Siden af Ibrahims grønne og
 sammensunkne Grav.

Mr. Higginbothams Endeligt.

En ung Ær, af Næringens Tobakshandler,
 var paa Vejen fra Morristown, hvor han havde
 gjort store Forretninger med Forstanderen for
 Shaker-Colonien *), til Bren Parkers Halls ved
 Salmon Floden. Han havde en net lille grøn-
 malet Vogn, paa hvør Side af samme var malet
 en Cigarfasse, og bagpaa en indianisk Høvding,
 der heldt en Pipe og en gylden Tobaksstængel.
 Pissefræmmeren fjerte en mysselig lille Hoppe, og
 var selv en ung Mand af fortæffelig Charakter,
 nejseende til at flaae en Handel med, men derfor
 ikke det mindste værre lidt af Yankeerne, der som

*) Shakerne ere en Religionssect i Nordamerika, hvis
 Gudstjeneste foregaaer under en felsom Trippen
 eller en Slags Dans. Om denne Sect see for
 Øvrigt Dickens „Optegnelser“. D. A.

jeg har bort dem stige, hellere ville barberes med en skarp, end med en slov Magekniv. I Særdeleshed var han afholdt af de vakkre Piger langs med Connecticut, hvis Kunst han plejede at føge ved Forærringer af den bedste Røgtobak af hans Forraad, vel vidende, at Vønderpigerne i Ny-England sædvanligvis cre store Undere af Viben. Endvidere var Bissekrammeren, som det vil sees i Løbet af min Historie, spørgesyg og noget af en Sladdermund, der altid floede efter at høre Myt, og begjerlig efter at fortælle det igjen.

Efter en tielig Frokost i Morristown havde Tobakshandleren, hvis Navn var Dominicus Pike, rejst syv engelske Mil gjennem en ensom Skovstrekning, uden at tale et eneste Ord til Nogen undtagen til sig selv og sin lille graa Hoppe. Da Klokk'en var henved Syv, var han mere i Lysten efter at holde en Morgenpassiar, end en Kræmmer i Byen efter at læse sit Morgenblad. Lejligheden syntes at være nær for Haanden, da han, efter at have tændt en Cigar med et Brænglas, bemærkede en Mand, der kom gaaende over Toppen af den Høj, ved hvis Hod Bissekrammeren havde standset sin grønne Vogn. Dominicus

iagttog ham, idet han gif ned ad Højen, og lagde Mærke til, at han bar en Bylt over Skuldrene paa Enden af en Stok, og vandrede afsted med trætte, men dog bestemte Skridt. Det saae ikke ud til, som om han havde begivet sig paa Vandring i den forfriskende Morgenstund, men snarere som om han havde rejst til Dods hele Matten og tæukte at gjøre det Samme hele Dagen igjennem.

„God Morgen, Mister“, sagde Dominicus, da han var kommen saa nær, at han funde høre. „De er i et ganske godt Skub. Hvad Nyt fortelles der i Parkers Falls?“

Manden trak sin bredsyggede graa Hat ned over Øjnene og svarede temmelig muggent, at han ikke kom fra Parkers Falls, hvilken By, da den var Maalest for hans Dagsrejse, Bissekrammeren ganske naturlig var kommen til at nævne.

„Ja, ja da“, tog Dominicus Pike etter til Orde, „lad os da høre de sidste Nyheder fra det Sted, De kommer fra. Jeg bryder mig ikke videre om Parkers Falls. Et andet Sted kan og saa gjøre det.“

Saledes nødet, syntes den Rejsende — det

var en Hyr af saa støgt et Udseende, som man vel funde ønske at møde i en ensom Skovstræning — at berørke sig lidt, som om han enten føgte i sin Hukommelse efter Nyheder, eller overvejede Ærenligheden af at fortælle dem. Omfider steg han op paa Trinet af Vognen, og hvidstede Dominicus i Dret, sjældt han for den Sags Skyld gjerne funde have raabt hejt, da dog ingen anden Dodelig vilde have hørt ham.

„Det er sandt, nu falder der mig lidt Myt ind“, sagde han. „Gamle Mr. Higginbotham i Kimballton, blev myrdet i sin Frugthave i Gaar Aftes Klokkens Otte af en Irlander og en Neger. De klyngede ham op i en Gren af et Mikkelsdags Væretræ, hvor Ingen vilde finde ham før om Morgenen.“

Saa snart som denne skrækkelige Begivenhed var meddelt, gav den Gremmede sig igjen paa Rejsen med endnu større Ifærdsighed end før, og vendte ikke engang sit Hoved om, da Dominicus indbød ham til at ryge en spansk Cigar og fortælle alle Enkeltheder. Bissekrammeren flojtede til sin Hoppe, og op gik det ad Højen, medens han grublede over Mr. Higginbothams yndelige

Skjebne, hvem han kjendte paa Handelens Begne, da han havde solgt ham mangt et Bundt Cigarrer og en god Del thyndt spunden Skraatobak, Tomfru- og Tigentobak. Han var temmelig forbauset over den Hurtighed, hvormed denne Nyhed havde udbredt sig. Kimballton var næsten tredindsthyve Mile deraf i lige Linie; Mordet var begaact Klokken Ottre den foregaende Aften, og dog havde Dominicus hørt tale om det Klokkens Syv om Morgenens, just da stakkels Mr. Higginbothams egen Familie havde fundet hans Legeme hængende paa Mikkelsdags Pæretræet. Den fremmede Godgænger maatte have baaret Syv miles tøvler for at rejse i en saadan fart."

"Selvme Nyheder slører hurtigt, siger man", tænkte Dominicus Pike; "men disse stikke Fernbanerne. Ærren burde lejes til at gaae som Blud med Præsidentens Budskab."

Denne Kunde blev løst ved at antage, at Fortælleren havde taget een Dag fejl i Regningen med Hensyn til Begivenhedens Datum, saa at vor Ven ikke tog i Betenkning at fortælle Historien i hvert Verishus og Magasin langs med Landevejen, ødende et helt Bundt spanske Papircigarrer

paa i det Mindste thve forfærdede Tilhørerstarer. Han fandt sig selv ufravigelig som den første Overbringer af Nyheden, og blev faa overøft med Spørgsmaal, at han ikke kunde Andet end udtynde Omridsene indtil det blev en ganske anstændig Historie. Han fik et Slags bekræftende Vidnesbyrd. Mr. Higginbothum var Handelsmand, og en af hans forrige Contoirbetjente, hvem Dominicus fortalte Begivenheden, bevidnede, at den gamle Herre var vant til at vende hjem gennem Frugthaven ved Asten ns Kenne med Penge og ræd iulde Papirer fra Magasinet i sin Lomme. Contoirbetjenten lagde kun siden Sorg for Dagen over Mr. Higginbothams sorgelige Endeligt, idet han lod falde Bink om, hvad ogsaa Bissekrammeren havde bemærket i sin egen Samhandel med ham, at han var en knarvorn gammel Fyr, saa indesluttet i sig selv som en Skuestik. Hans Formue vilde gaae i Alv til en vakker Niece, der nu holdt Skole i Kimballton.

Med at fortælle disse Nyheder til det almindelige Bedste, og med at drive Handel til sit eget, blev Dominicus opholdt saa længe paa Vejen, at han foretrak at overnatte i en Kro, omrent sem

Mile fra Parkers Falls. Efter at have spist til Aften og tændt een af sine bedste Cigarrer, tog han Plads i Skjenkestuen, og gjennemgik Mordhistorien, der nu var voret saaledes, at Fortællingen medtog en halv Time. Der var vel tyve Mennesker i Værelset, hvoraaf de nitten modtog den som et Evangelium. Men den Thyende var en gammelagtig Landmand, der var kommen til Hest for fort Sid siden, og nu sad i en Krog, rygende sin Pipe. Da Fortællingen var forbi, eiste han sig meget betænksomt op, trak sin Stol hen lige over for Dominicus og stirrede ham stift ind i Ansigtet, udpræstende den gemeneste Tobaksrøg, Bissekremmeren nogensinde havde lugtet.

"Wil De giøre Deres Ed derpaa", spurgte han i samme Tone som en Dommer paa Landet, der optager et Forhör, "at gamle Squire Higginbotham af Kimballton er blevet myrdet i sin Frugthave i den næstforegaaende Nat, og fundet hængende i sit store Væretræ i Gaar Morges?"

"Jeg fortæller Historien, som jeg har hørt den, Mister", svarede Dominicus, og lod sin halv udbrændte Cigar falde; "jeg figer ikke, at jeg har seet hvordan det gif til. Deraf kan jeg ikke giøre

min Gd paa, at han netop er myrdet paa denne Maade."

"Men jeg kan gjere min Gd paa", sagde Landmanden, „at dersom Squire Higginbotham er myrdet næstaftsigte Nat, da har jeg drukket et Glas Bitter med hans Aand i Morges. Da han er en Nabo af mig, kaldte han mig ind i sli Magasinet, da jeg red forbi og trakterede mig, og bad mig om at udrette et lille Grende for ham paa Vejen. Han syntes ikke at vide noget mere om sit eget Mord, end jeg gjorde."

"Hvad for Noget, det kan altsaa ikke være tilfældet!" raabte Dominicus Pike.

"Jeg bilsder mig ind, at han vilde have omtalt det, hvis det var saa", sagde den gamle Landmand, og han trak sin Stol tilbage i Krogen, og lod Dominicus rent i Stikken.

Det var en ubehagelig Opstandelse af gamle Mr. Higginbotham! Biskekrammeren havde ikke Mod til at blande sig mere i Samtalen, men trestede sig selv med et Glas Grog, og gik i Seng, hvor han hele Matten igjennem dremte om Hængningen i Mikkelsdags Pæretræet. For at undgaae den gamle Landmand (hvem han affsyede i den

Grad, at han hellere havde seet ham klynget op, end Mr. Higginbotham), stod Dominicus op i den tidlige Morgenstund, spændte sin lille graa Hoppe for den grenne Regn og kørte i hurtigt Træv hen ad Parkers Falls til. Den sofristende Lustning, den beduggede Vej og den vndige Sommerdagning, opmuntrede hans Livsaander og vilde endagsaa givet ham nyt Mod til at gjentage den gamle Historie, hvis der havde været en Moders Ejel vaagen for at here den. Men han medte hverken Drifter af Ører, lette Vogn, Chaisier, Ryttere eller Fodgængere, indtil, ligesom han passerede Salmon Floden, en Mand kom trækende ned til Breen med en Vyld over sin Skulder, paa Enden af en Stok.

„God Morgen, Mister“, sagde Bissekrammeren, boldende sin Hoppe tilbage med Tojslen. „Dersom De kommer fra Kimballeton eller det Naboslag, kan De maatte fortælle mig den rette Sammenhæng med denne Affaire med gamle Mr. Higginbotham. Er den gamle Hyr virkelig blevet myrdet for to eller tre Nætter siden af en Irlander og en Neger?“

Dominicus havde talst i altfor stor en Klyn-

ding til at han skulde have lagt Mærke til, at den Tremmede selv havde et stærkt Anstrog af Negerblod. Ved at høre dette pludselige Spørsgaal, syntes Ethiopieren at skifte Hud, dens gule Farve forandredes til en dedningeagtig bleg, mens han skjelvende og stammende svarede saaledes:

„Nej! nej! det var ingen farvet Mand! Det var en Irlænder, som hængte ham sidste Aften omrent Klokkens Otte. Jeg tog bort Klokkens Cyk! Hans Folk kunne endnu ikke have fundet ham i Frugthaven.“

Den gule Mand havde neppe udtalt, førend han brød fort af, og, hvirvel han syntes træt ned i Torvejen, fortsatte han sin Rejsse med saadanne Skridt, at han vilde have holdt Bissekrammerens Hoppe i et ganske artigt Trav. Dominicus stirrede efter ham med stor Sorbauselse. Hvis Viordet ikke var begaet førend Tirsdag Nat, hvad var det da for en Prophet, som havde forudsagt det med alle dets nærmere Omstændigheder Tirsdag Morgen? Hvis Mr. Higginbothams Lig endnu ikke var fundet af hans egen Familie, hvorledes kom da Mulatten omrent tredive Miles Afstand

til at vide, at han hang i Frugthaven, i Sørdelesbed, da han havde forladt Kimballton forend den ulykkelige Mand overhovedet var hængt. Disse tvetydige Omstændigheder tilligemed den Fremmedes Overrastelse og Skræk, bragte Dominicus til at tænke paa at huje og strige efter ham, som en Medvieder i Morder, siden det virkelig syntes, at der var begaaet et Mord.

„Men lad den stakkels Djævel gaae“, tænkte Bisserfrænneren. „Jeg ønsker ikke at faae hans sorte Blod paa min Samvittighed, og ved at øænge Negeren blev Mr. Higginbotham deraf ikke uhængt. Den gamle Herre ikke hængt! Jeg veed, at det er en Synd; men jeg vilde blive rasende ved at han for anden Gang skulde komme til Live og lade mig staae som Legner!“

Under disse Betragtninger fjorte Dominicus Pike ind paa Gaden i Parkers Falls, der, som Enhver veed, er saa blomstrende en By, som tre Bomuldsmanufacturer og et Hammerværk kunne gjøre den til. Maskinerne vare endnu ikke i Bevægelse og kun saa af Boutiferne vare lufkede ep, da han steg af i Staldgaarden ved Kroen, og lod det være sin første Bestilling at forlange et Hjerdings-

far Havre til Høppen. Hans anden Bestilling var naturligvis at meddele Staldmesteren Mr. Higginbothams sorgelige Endeligt. Han fandt det imidlertid tilraadeligt ikke at være altfor bestemt med Hensyn til Tiden, da den skændige Handling blev bezaaet, og var derfor oafaa uvis om den var udført af en Irlander og en Mulat, eller blot ved een af Grins Sonner alene. Ikke heller gav han sig af med at fortælle Historien under sin egen eller nogen Andre's Autoritet; men omtalte den som et almindeligt udbredt Rygte.

Historien løb igjennem Bryn ligesom en Ild mellem Træer, der ere bundne sammen, og blev saa udbredt en Folkesmæk, at Ingen funde sig, hvorfra den var kommen. Mr. Higginbotham var saa velbekjendt i Parkers Falls som nogen af Steadets Borgere, da han havde Medpart i Hammer værket og var en betydelig Aktiebaver i Bomulds manufacturerne. Indbyggerne folte, at deres egen Velvære beroede paa hans Stjebne. Saa stor var Verkzelsen, at **Parkers Falls Gazette** kom ud Dagen før den plejede og med det halve Nummer blankt, samt med en Columnne meget store Bogstaver og med Overstrift: **Mr. Higgin-**

bothams gyselige Mord!" Blandt andre
 strækkelige Enkelheder beskrev den trykte Beretning
 Mærkerne af Strikken om den døde Mands Hals,
 og anførte hvor mange tusinde Dollars den Myr-
 dede var bestjaalen for; der var ogsaa anvendt
 megen Pathos for at skildre hans Nieces Bedro-
 velse, der var falden fra den ene Besvismelje i den
 anden, lige siden man fandt hendes Onkel bængende
 i Mikkelsdags-Væretretæt med frænaede Lommer.
 Byens Poet hævede ogsaa den unge Dames Sorg
 til Skyerne i en Ballade bestaaende af sytten
 Stanzer. Vorgerrepræsentanterne holdt et Mede,
 hvori de, i Betragtning af Mr. Higginbothams
 Kvotjenester af Bryn, besluttede at udsende Lebe-
 sedler, hvori der tilbodes en Belønning af fem
 Hundrede Dollars for Paagribelsen af hans Mor-
 dere og Lilvejbringelsen af den stjaalne Ejendom.
 Imidlertid strømmede hele Befolningens i Bat-
 fers Halls, bestaaende af Kræmmere, Vertinder i
 Kost- og Logisbusene, Fabrikviger, Fabrikarbejdere
 og Skoledrenge, ud paa Gaden og holdt en saa
 stojende Hadderladder, at den rigeligt ovvejede
 Bomuldsmaskinernes Taushed, som standsede de-
 res sædvanlige Larm af Algtelse for den Af-

døde. Havde Mr. Higginbotham sat Pris paa Navnfundighed efter sin Død, vilde hans Mand have gottet sig ved denne Tumult. I sit Hjertes Forfængelighed glemte vor Ven Dominicus de Forsigtighedsregler, han havde foresat sig, og stigende op paa Rhens Post, proclamerede han sig selv som den, der havde været Overbringer af den authentiske Esterretning, der havde rakt en saa forbausende Opsigt. Han blev strax Djebliklets store Mand, og havde just begyndt paa en ny Udgave af Fortællingen, med en Stemme som en Markprædikant, da Postkarethen ruslede op ad Gaden. Den havde fjort hele Matten, og maatte have skiftet Hest i Kimballton Klokkens Tre om Morgen.

"Nu skulle vi høre alle Nyhederne", streg Hoben.

Diligencen rumlede op til Ruegangen foran Køen, fulgt af et Tusinde Mennesker; thi hvis nogen Mand indtil dette Djeblik havde passet sin Dont, forlod han den nu i storst Skyndig for at høre Nyhederne. Bissekrammeren, i Svidsen for Væddeløberne, opsnusede to Passagerer, der begge bleve meget forvirrede ved at vaagnes af

en behagelig Blund for at befinde sig midt i en Folkeklynge. Alle og Enhver antastede dem med særlige Spørgsmaal, alle fremsatte paa eengang, saa at Barret blev ganste maalst, skjondt den Enge var Procurator og den Anden en ung Dame.

„Mr. Higginbotham! Mr. Higginbotham! Siig os, hvorledes det hænger sammen med gamle Mr. Higginbotham!“ rælede Hoben. „Hvorledes lyder Coronerens Kjendelse? Gre Morderne paa-grebne? Er Mr. Higginbothams Niece kommen sig efter hendes Besvimelse? Mr. Higginbotham! Mr. Higginbotham!!“

Kudsten sagde ikke et Ord, undtagen for at bande Staltmesteren frygteligt, fordi han ikke bragte ham et nyt Forspand. Procuratoren havde sædvanligvis sin Alandsnærørelse, endogsaa i Sørne; det første han gjorde, efter at have erfaret Alarsagen til det hele Rere, var at fremtage en stor red Tegnebog. I midlertid havde Dominicus Pike, der var en overmaade beslig ung Mand, og som tillige havde en Formodning om, at en kvindeligunge vilde fortælle Historien ligesaas glat som en Procurators, hjulpet Damnen ud af Vognen. Det var en svuk, indtagende Vig, nu lys vaagen

og saa skinnende som en Knap, og bun havde faadan
en sed, nysselig Mund, at Dominicus næsten lige-
saa gjerne vilde have hort en Kjærligheds- som en
Mordhistorie af hende.

"Mine Herrer og Damer", sagde Procurato-
ren til Kræmmerne, Fabrikarbejderne og Fabrik-
pigerne, "jeg kan forsikre Dem, at en eller anden
ubegribelig Fejltagesse, eller, endnu mere rimeligt,
en forsætlig Løgn, der ondskabsfuldt er udgivet
for at stade Mr. Higginbothams Credit, er Skyld
i dette besynderlige Røre. Vi passerede denne
Morgen Klokk'en Tre gjennem Kimballton, og vilde
ganste sikkert have faaet Underretning om Mordet,
hvis noget faadant var begaael. Men jeg har et
Revis paa det Modsait. Der næsten er ligesaa
stærkt som Mr. Higginbothams eget mundlige
Bidnessbord. Her er en Billet, med Hensyn til
en af hans Sager for Connecticut-Retterne, som
blev overrakt mig af den nærente Herre selv. Jeg
findes, at det er dateret afvigte Aften Klokk'en Ti."

Efterat have sagt dette, fremviste Procurato-
ren Datoen og Underskriften paa Billetposten, som
hævede det over al Twivl, at enten var den stædige
Mr. Higginbotham i Live, da han skrev den, eller

— hvad Nogle ansaae for det rimeligste af et af to Tilsælde — at han var saa fordybet i sine verdslige Forretninger, at han endogsaa efter sin Død vedblev at bestjæltse sig med dem. Men ganske uventet kom der Syn for Sagen. Efterat den unge Dame havde hert paa Bisserfræmmerens Forklaring, gav hun sig blot et Øjeblikks Tid til at glatte sin Kjole og bringe sine Vokter i Orden, nærmede sig derpaa Krodøren og gjorde et bestedent Tegn for at blive hert.

„Gode Folk“, sagde hun, „jeg er Mr. Higginbothams Niece.“

Der gif en forbauset Mumlen gjennem hele Klyngen ved at finde bende saa straalende og rod som en Rose, den samme ulykkelige Niece, hvem man, paa **Parkers Falls Gazettes** Autoritet, havde anset at ligge for Deden af Krampeslag. Men der var nogle fissige Æyre, som hele Tiden havde tvivlet paa, om en ung Dame vilde være alt saa fortvivlet over en gammel rig Onsel var blevet bængt.

„De seer“, vedblev Miss Higginbotham med et Smil, „at denne snurrige Historie er aldeles ugrundet, hvad mig selv angaaer, og jeg troer, at

jeg tor forsikre det Samme om min kjere Onkel Higginbotham. Han viser mig den Godhed at stjenke mig et Hjem i sit Hus, skjøndt jeg selv bidrager til mit Ophold ved at holde Skole. Jeg forlod Kimballion denne Morgen for at tilbringe den begyndende Ferie hos en Veninde, ontrønt sem Vil fra Parkers Falls. Da min ædelsmodige Onkel herte mig paa Trapperne, kaldte han mig ind til sin Seng og gav mig to Dollars og halvtredssindstyve Cents for at betale min Kjørsel med Posten og en anden Dollar til mine Extra-udgifter. Han lagde derpaa sin Tegnebeg under sin Pude, gav mig Haanden, og raadede mig til at tage nogle Luebakker med i min Pose, i Stedet for at spise Krofost undervejs. Jeg er derfor fuldkommen forvisset om, at min kjere Frænde er i Live, og jeg stoler paa, at jeg ogsaa vil finde ham levende ved min Hjemkomst."

Den unge Dame nejede, da hun havde sluttet sin Tale, der var saa fornuftig og indflædt i saa velvalgte Ord, og holdt med saa megen Ænde og Verdighed, at Enhver ansaae hende skifket til at være Forstanderinde for det bedste Academi i Staten. Men en Fremmed vilde have antaget, at

Mr. Higginbotham var en Gjenstand for Afsky i Parkers Falls, og at der havde været proclameret en Taksigelse for hans Mord, saa overdreven var Indbyggernes Harme ved at erfare deres Fejltagelse. Fabrikarbejderne besluttede at vise Dominicus Pike offenslig Hyldest, men var blot uenige i, om de skulde overstryge ham med Isære og rusle ham i Fjer, lade ham ride paa et Gelænder med Lodder under Fodderne, eller forfrike ham med en Renselse under Gadeposten, fra hvis Top, han havde erklæret sig selv for Overbringer af disse Nyheder. Efter Procuratorens Raad talte Borgerrepræsentanterne om at anlægge Sag imod ham for lovfridig Opsørel ved at sætte ugrundede Rygter i Omlob til stor Forstyrrelse af den almene Ro. Intet Andet reddede Dominicus saavel fra Pøbelens som fra Nettens Justits uden en veltalende Appel fra den unge Dame til hans Fordel. Efter at have henvendt nogle saa dybt-folte, tafnemmelige Ord til hans Belgjørerinde, steg han op i den grønne Vogn og fjorte ud af Byen, under en Artillerisalve fra Skoledrenge, der fandt Ammunition i Overflodighed i de nærliggende Lergrave og Mudderpole. Da han vendte

Hovedet om, for at udverle et Aftedssblif med Mr. Higginbothams Niece, flog der en Angle, som var øltet i en Hart og derfor dygtig bled, bami kladskende paa Munden og gav ham et lidet lysteligt Udseende. Hans hele Person var saa tilsolet af lignende smudsige Skydevaaben, at han næsten blev fristet til at fjere tilbage og anholde om den Renselse ved Gadeposten, hvormed man havde truet; thi omendskjøndt den ikke var velment, vilde den dog nu have været en Barmhjertighedsgjeining.

Imidlertid skinnede Solen varmt paa stakkels Dominicus, og Mudderet, et Sindbillede paa alle Pleiter af usortjent Dadrel, lod sig lettelig boiste af, da det var tørt. Da han var en lystig Fætter, sik han snart sin Munterhed tilbage, og han funde heller ikke afholdte sig fra en hjertelia Batter ved at tænke paa den Hulsumbej, som denne Historie havde vakt. Borgerrepræsentanternes Løbesedler vilde bevirke alle Landstrygernes Anboldelse i hele Staten; Artikelen i Parkers Falls Gazette vilde blive optaget i alle Bladet lige fra Maine til Florida, og maaßke gaae over i de Londoniske Bladet, og mangen en Gniepind vilde bære for sit Pengeskrin og sit Liv ved at erfare Mr.

Higginbothams sorgelige Endeligt. Misseskræmmerens Lanter døvlede med megen Varme ved den unge Skolebestyrerindes Undigheder, og han bandte paa, at Daniel Webster aldrig talte saa lig en Engel, som Miss Higginbotham, da hun forsvarede ham mod den rasende Befolkning i Parkers Falls.

Dominicus var nu kommen til Bommen ved Kimballton, da han undervejs havde besluttet sig til at besøge Byen, sjældt Forretninger havde afdraget ham fra den nærmeste Vej fra Morristown. Efterhaanden som han rykkede Scenen for det formodede Mord nær, begyndte han at gjennemgaae Omstændighederne i sine Lanter, og forbausedes over det udseende hele Sagen antog. Var der Intet indtruffet for at bestyrke den første R. jsendes Historie, vilde man funde have anset den for et Opsvind; men den gule Mand var aabenbar bekjendt enten med Rygtet eller med Tildragelsen, og der var noget hemmelighedsfuldt i hans nedslagne og bredesulde Blik, da der blev forelagt ham saa uventet et Spørgsmaal. Maar der til dette særegne Sammenslæd af Omstændigheder blev sejet, at Rygtet passede neje til Mr. Higginbothams Charakter og Levervis, ja, at han havde

en Frugthave og et Mikkelsdags-Væretræ, hvilket han altid passerede forbi ved Astenens Trembrud, forekom de tilslældige Beviser Dominicus saa stærke, at han begyndte at tvivle paa Egtheden af den Autograph, Procuratoren var fremkommen med, ja selv om Niegens lige fremme Vidnesbyrd, burde antages for gyldigt. Ved at anstille var- somme Undersøgelse paa sin Rejse, havde Bis- kæmmeren endvidere dragt i Erfaring, at Mr. Higginbotham i sin Tjeneste havde en Irlander af tvivlsom Charakter, som han havde antaget uden Anbefaling, af økonomiske Hensyn.

„Gid jeg selv maa blive bængt“, sagde Do- minicus ganske højt, idet han naaede Toppen af en eneliggende Høj, „om jeg vil troe, at gamle Higginbotham ikke er bængt, førend jeg seer ham med mine egne Øjne og hører det af hans egen Mund! Og da han er en listig Ræv, vil jeg have Præsten eller en anden respectabel Mand til at være Borgen deraf.“

Det var blevet merkt da han naaede Bom- huset ved Kimballton Bom, omtrent en Hjerde dedel Mil fra Byen af samme Navn. Hans lille Hoppe havde nær tørnet sammen med en Mand til Hest,

som travede gjennem Porten et lille Stykke Vej foran ham, nikkede til Bommen og vedblev at ride mod Byen. Dominicus var bekjendt med Bommen, og de verlede de sædvanlige bemærkninger om Bejret, medens der gaves Smaapenge igjen.

„De har vel ikke“, sagde Bispekræmmeren, idet han trak Bidskesnerten til sig, for at lade den falde saa let som en Fjer paa Hoppens Side, „seet Noget til gamle Mr. Higginbotham i en Dags Tid eller to?“

„Jo“, svarede Bommen, „han red just lige ind ad Porten i samme Øjeblik, De hørte frem, og der rider han hisset henne, hvis De kan see ham for Mørket. Han har i Eftermiddag været i Woodfield til en offenslig Auction. Den gamle Mand og jeg pleje ellers at give hinanden Haanden og slaae en lille Sladder af; men i Aften nikkede han blot — som han vilde sige: „før mig Bompengene paa Regning“ — og travede videre fort; thi hvor han end tager hen, vil han dog altid være hjemme Klokkens Otte.“

„Det har man fortalt mig“, sagde Dominicus Pike.

"Jeg har aldrig seet en Mand, der seer saa gul og mager ud, som Squiren gjør", vedblev Bonemanden. "Det sagde jeg til mig selv i Aften; han er mere lig et Gjenfærd eller en gammel Mumie, end rigtigt Kjød og Blod."

Bissekrammeren anstrengte sine Øjne gjennem Tusmørket, og funde netop sjelne Rytteren, der nu var langt i Forvejen. Han syntes at funne gjenkende Mr. Higginbothams Skikkelse; men gjennem Astenens Skygger og midt i Støvskyen fra Hestens Hodder forekom Figuren ham taaget og ulegemlig, som om den hemmelighedsfulde gamle Mands Skikkelse var løseligt sammensat af Mørke og graat Lys. Dominicus gyste.

"Mr. Higginbotham er kommen tilbage fra den anden Verden gjennem Bonimen ved Kimballton", tænkte han.

Han ry stede Tommerne og red fremad, holdende omtrent den samme Afstand bag den gamle graa Skygge, indtil den sidste blev skjult ved en Omdrejning af Vejen. Ved at naae dette Punkt, saae Bissekrammeren ikke længer Manden til Hest, men befandt sig ved Begyndelsen af Bygaden, ikke langt fra adskillige Pakhusse og to Værshuse,

hengede sammen omkring Bedebusets Klokketaarn. Baă hans venstre Side var en Stenmur og en Port, Grændsstællet af en Skovlod, binsides af hvilket laae en Frugthave, endnu længere borte en Græsmark og sidst at Alt et Hus. Disse Ejendomme tilhørte Mr. Higginbotham, hvis Vaaning stod ved Siden af den gamle Landevej, men var traadt i Baggrunden formedelst Kimballton Bom. Dominicus kjendte Stedet, og den lille Hoppe gjorde instincmæssigt Holdt, thi han var sig ikke bevidst, at han strammede Lemmen.

„Saa sandt jeg lever, jeg kan ikke komme forbi denne Port!“ sagde han gysende. „Leg bliver aldrig Menneste mere, forend jeg seer om Mr. Higginbotham bænger i Mikkelødags-Pæretræet!“

Han sprang ned af Vognen, hengede Lemmen omkring Portstolpen, og løb saa hurtigt langs henad den gronne Skorsti, semi om Tanden var efter ham. - I samme Øjeblik slog Brens Klokke Otte, og ligesom der led et nyt dumpt Slag, gav Dominicus et nyt Spring og føj burtigere afsted end før, indtil han uflart begyndte at skimte det berygtede Pæretræ i Midten af Frugthaven. En Gren strakte sig ud fra den gamle forvrelne

Stamme tværs over Stien og fastede den mørkeste
Skygge paa denne ene Plet. Men det saae ud,
som om der var Noget, der bevægede sig heftigt
under Grenen!

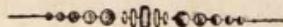
Vissekræmmeren hadde aldrig givet sig ud
for at have mere Mod, end der egner sig en
Mand, som driver en fredelig Syssel, ikke heller
kunde han gjøre Nede for sin Kjekhed ved denne
strækkelige Lejlighed. Vist er det imidlertid at
han styrtede frem, strakte en fissaaren Irlænder
til Jorden med den tykke Ende af sin Vidst, og
fandt — om just ikke hængende i Mikkelsdags-
Pæreretræet, men hængende under det, med en Strikke
rundt om sin Hals, den gamle, tit omtalte Mr.
Higginbotham.

„Mr. Higginbotham“, sagde Dominicus frygt-
somt, „De er en honnet Mand, og jeg vil lade
Deres Ord staae til Troende. Har De været
hængt eller ej?“

Dersom man ikke allerede har løst Gaaden,
vil et Par Ord være tilstrækkelige til at forklare
det simple Maskineri, hvorved denne „tilkommende
Begivenhed“ blev i Stand til at „faste sin Skygge
i Forvejen“. Tre Mand havde sammenrottet dem

om at udplyndre og myrde Mr. Higginbotham
to af dem tabte, den Enne efter den Aanden, Modet
og flægtede, hvorved Enhver af dem forhalede For-
brydelsen een Mat ved deres Forsvinden; den Tre-
die var i Begreb med at fuldføre Handlingen, da
en Kæmpe, blindt hen følgende Skjebnens Kald,
ligesom Heltene fra den gamle Middertid, aaben-
barede sig i Dominicus Pikes Person.

Der staaer nu blot tilbage at berette, at
Bissemannen fik en høj Etjerne hos Mr. Higgin-
botham, som begünstigede hans Frieri hos den
vakkre Skolebestyrerinde, og overdrog sin hele Ejendom
til deies Born. I passende Tid satte den
gamle Herre Kronen paa sin Undest mod dem ved
at dee en christelig Død i sin Seng, efter hvilken
beklagelige Hændelse Dominicus Pike flyttede fra
Kimbalton og anlagde en stor Tobaksfabrik i min
Hødeby.

Doctor Heideggers Experiment.

1860. 10. 10. 10. 10.

Den meget besynderlige gamle Mand, Doctor Heidegger indbod en Dag fire ærværdige Venner til at besøge ham i hans Bibliothek. Det var tre hvidskjeggede Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne, samt en falsof Dame, Enken Wycherly. De var alle melancholske gamle Skabninger, som havde været ulykkelige i Livet, og hvis første Ulykke det var, at de ikke for lange siden laae i deres Grav. Mr. Medbourne havde i sine bedste Aar været en velhavende Kjøbmand; men havde mistet Alt hvad han ejede ved en vild Speculation, og var nu ikke stort Andet end en Tigger. Oberst Killigrew havde ødelagt sine bedste Aar, sin Helse og sin Formue ved at jage efter syndige Fornøjelser, som havde assodt en Dødelig af Pinssler, saasom Gig

Den meget besynderlige gamle Mand, Doctor Heidegger indbod en Dag fire ærværdige Venner til at besøge ham i hans Bibliothek. Det var tre hvidskjeggede Gentlemen, Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gascoigne, samt en falsof Dame, Enken Wycherly. De var alle melancholske gamle Skabninger, som havde været ulykkelige i Livet, og hvis første Ulykke det var, at de ikke for lange siden laae i deres Grav. Mr. Medbourne havde i sine bedste Aar været en velhavende Kjøbmand; men havde mistet Alt hvad han ejede ved en vild Speculation, og var nu ikke stort Andet end en Tigger. Oberst Killigrew havde ødelagt sine bedste Aar, sin Helse og sin Formue ved at jage efter syndige Fornøjelser, som havde assodt en Dødelig af Pinssler, saasom Gig

og forstjellige andre Plager for Sjæl og Legeme.
 Mr. Gascoigne var en forfalden Politiker, en
 Mand med et slet Ry, eller som i det Mindste
 havde haft et saadant paa sig, indtil Tiden havde
 begravet ham i den nærværende Slægts Kundstab
 og gjort ham obscur i Stedet for berhgtet. Hvad
 Enken Wycherly angaaer, fortæller Traditionen os,
 at hun var en stor Skjønhed i sin Tid; men hun
 harde forlængst levet i den strengeste Indgetogen-
 hed, formedelst visse scandaleuse Historier, som
 havde intaget den fine Verden i Byen imod hende.
 Det er en Omstændighed, som vel er verd at
 omtnale, at enhver af disse tre gamle Gentlemen,
 Mr. Medbourne, Oberst Killigrew og Mr. Gas-
 coigne tidligere havde været Enken Wycherlys Gl-
 sttere og engang nær havde faaaret Halsen over vaar
 hinanden for hendes Skyld. Og, førend jeg gaaer
 videre, vil jeg blot lade falde et Vink om, at
 man stod i den Formening, at Dr. Heidegger og
 alle hans fire Gjester undertiden ikke vare faa-
 ganske ved Sands og Samling; et Tilfælde, der
 ikke er usædvanligt hos gamle Folk, naar de enten
 plages af den nærværende Tids Vylderier eller af
 smertelige Grindringer.

„Mine kjære, gamle Venner“, sagde Dr. Heidegger, indbydende dem til at tage Plads, „jeg ønsker Deres Bistand til eet af disse smaa Experimenter, med hvilke jeg morer mig her i mit Bibliothek.“

Tersom alle Historier vare sande, maatte Dr. Heideggers Bibliothek være et meget selsomt Sted. Det var et skummelt, gammeldags Værelse, garnet med Spindelvæv, og belagt med antikt Siev. Langsmed Væggene stode flere Egetræes Reoler, hvis nederste Hylde vare opsyldte med Rækker af gigantiske Holianter og af Dvartanter med Munkeklist, og de øverste med smaa i Pergament indbundne Duodezer. Øvenpaa den største Reol befandt sig en Ruste af Hippokrates, med hvilken Dr. Heidegger, i Kelge Nogles Vaastand var vant til at holde Raadslagninger i alle vanskelige Tilsfælde i hans Praris. I den mørkeste Krog af Værelset stod et højt og smalt Egetræes Skab med Døren paa Klem, indenfor hvilken man fik et Glimt at see af et Skelet. Imellem to af Reolerne hang et Spejl, fremvisende sit heje og stevede Glas indenfor en plættet forgyldt Ramme. Blandt mange andre vitunderlige Historier, der fortaltes om dette

Spejl, vilde man indbilde Folk, at alle Doctorens afdede Patienter havde taget Ophold indenfor deis Mammie, hvorfra de stirrede ham ind i Ansigtet, naar han saae deihen. Den medsatte Side af Værelset var prydet med et Portrait i Legemstørrelse af en ung Dame, prunkende i Silkes, Atlaess og Brocades salmede Heilighed, og med et Ansigt, der var ligesaa salmet, som hendes Pynt. For omtrent et halvt Aarhundrede siden havde Dr. Heidegger staet paa Nippet til at ægte denne unge Dame; men da hun var blevne angreben af en ubetydelig Upasselighed, havde hun taget et af hendes Elster foreskrevet Lægemiddel ind, og døde om Aftenen paa hendes Birslupsdag. Den største Mærkelighed i Bibliotheket staaer dog endnu tilbage at omtale; det var en mægtig Hobliant, indbunden i sort Læder, med massive Solvsprænder. Der stod ingen Bogstaver bag paa Ringen, og Ingen kjendte Bogens Titel. Men det var velbekjendt, at det var en Tiolddomsbog, og da en Stuepige engang løftede den, blot for at vidste Stevet af, havde Skelettet klappret inde i sit Skab, den unge Dame havde sat een Hod paa Gulvet, og flere Dødningehoveder havde tittet frem

af Spejlet, medens Hippokrates Kobberhoved slog Hynker paa Vandten og sagde: „Lad være!“

Saaledes var Dr. Heideggers Bibliothek. Den Sommer-Eftermiddag, hvorom der handles i vor Fortælling, stod der et lille rundt Bord, saa sort som i Ibenholt, i Midten af Værelset, hvor paa der fandtes en slevben Glasvase af en smuk Form og fortrinligt Arbejde. Solskinnet faldt ind gjennem vinduet mellem de folderige Draperier af to salmede Damaskes Gardiner og lige tværs over denne Vase, saa at den kastede et mildt Gjenstær paa de askifarvede Ansigter af de fem gamle Mennesker, som sadde rundt omkring. Der stod ogsaa fire Champagneglas paa Bordet.

„Mine kjære gamle Venner“, gjentog Dr. Heidegger, „maa jeg gjøre Regning paa Deres Hjælp for at kunne udføre et overmaade interessant Experiment?“

Doctor Heidegger var noksom bekjendt for at være en meget underlig gammel Herre, hvis Centricitet var bleven Kjernen i tusinde phantastiske Historier. Nogle af disse Fabler — til min Skam være det sagt — kunne muligvis føres tilbage til mit eget sanddru Jeg, og dersom der i

nærværende Fortælling skulde findes nogle Steder, som maatte rolle Læserens Dio, maa jeg finde mig i at bære Stemplet af en Legnekræmmer.

Da Doctorens fire Gjester hørte ham snakke om det Experiment, han agtede at foretage. ventede de dem intet mere Vidunderligt end en Mus's Død, berirket ved Luftpumpen, eller Undersøgelsen af en Spindelvæv ved Hjælp af Mikroskopet, eller lignende Visvas, med hvilket han plejede at plage sine Fortrolige. Men uden at vente paa Svar, humpede han tværs igennem Værelset og vendte tilbage med den omtalte tunge Foliant, indbundet i sort Læder, som Rygtet almindeligt paastod at være en Trolddomsbog. Efter at have lukket Sølvspænderne op, aabnede han Bogen og fremtog af dens gothiske Blade en Rose, eller hvad der engang havde været en Rose, skjendt de grenne Blade og carmoisinsrøde Blomsterblade nu havde antaget en brunlig Farve, og den gamle Blomst syntes nærværd at falde hen til Stov i Doctorens Hænder.

„Denne Rose“, sagde Dr. Heidegger med et Suk, „denne samme visnede og hensmildrende Rose blomstrede ior sem og halvtred sindstrye Aar siden. Jeg sik den af Sylvia Ward, hvis Portrait

hænger hifte henne, og jeg mente at bære den paa mit Bryllup vor Bryllupsdag. Hem og halvtred-sindsthye Alar har den været oppevaret mellem denne ganile Bogs Blade. Vilde De nu anse det for muligt, at denne halvhundredaarige Rose nogensinde skulde blomstre igjen?"

"Pjank!" sagde Enken Wycherly med et vripxpent Kast med hendes Hoved. "De funde ligesaa godt spørge om en gammel Kones rynkede Ansigt nogensinde funde blomstre igjen?"

"See!" svarede Dr. Heidegger.

Han tog Laaget af Vasen og kastede den fal-mede Rose i Vandet, som fandtes deri. I Bes-gyndelsen laae den let paa Overfladen af Væsken, uden tilsyneladende at indsuge noget af denne. Snart begyndte der imidlertid at finde en felsom Forandring Sted. De fortrykte og tørre Blomster-blade begyndte at røre sig, og antoge et merkere Skær af Carmojsin, som om Blomsten levede op af en dødligende Summer; den spinkle Stilk og Bladaarerne blev grønne, og atter blomstrede den halvhundredaarige Rose ligesaa frisk, som da Sylvia Ward første Gang havde givet den til sin Elster. Den var knap fuldt udsprungen;

thi nogle af dens fine rode Bladé krusede sig beslægtent rundt dens fugtige Parm, inden i hvilken der glindede to eller tre Dugdraaber.

„Det er virkelig en meget net Øjenforblændelse“, sagde Doctorens Venner, dog noget ligegyldigt; thi de havde været Vidner til sterre Mirakler ved en Magikers Forestilling, „sig os dog, hvorledes det gaaer til?“

„Har De aldrig hørt tale om Ungdomsfilden?“ spurgte Dr. Heidegger, „som den spanske Eventyrer Ponce de Leon rejste for at søge efter for to eller tre Aarhundreder siden?“

„Men fandt Ponce de Leon den nogensinde?“ sagde Enken Wycherly.

„Nej“, svarede Dr. Heidegger, „thi han ledte aldrig efter den paa det rette Sted. Hvis jeg er rigtig underrettet, ligger den berømte „Ungdomsfilde“ i den sydlige Del af Halvøen Florida, ikke langt fra Søen Macaco. Dens Væld er overskygget af flere gigantiske Magnolier, som, endførsjendt de ere utallige Aarhundreder gamle, have holdt dem ligesaa friske som Violer, formedelst dette vidunderlige Vands Kraft. En af mine Bekjendte, som fjender min Videbegierlighed med Hensyn til saa-

danne Ting, har sendt mig hvad De seer der i
Vasen?"

"Hem!" sagde Oberst Killigrew, som ikke
troede et Ord af Doctorens Historie; "og hvilken
Indsydelse kan denne Bædste vel have paa den
menneskelige Organisme?"

"De skal selv faae Lejlighed til at domme,
min kjere Oberst", svarede Dr. Heidegger, "og En-
hver af Dem, mine ærede Venner, skulle hjertelig
gjerne faae et saa tilstrækkeligt Quantum af denne
beundringsværdige Bædste, som er nok for at gjen-
give Dem Ungdommens Blomster. Hvad mig selv
angaaer, da har jeg hvert al for megen Ulejlighed
med at blive gammel til at jeg skulde skynde mig
med at blive ung igen. Med Deres Tilladelse
vil jeg dersor indskrænke mig til at iagttagte hvor-
ledes Experimentet falder ud."

Medens han talte, havde Dr. Heidegger fyldt
de fire Champagneglas med Vand fra "Ungdoms-
ilden". Det var øjensynligt gennemtrængt af en
sydende Luftart; thi der steg bestandigt smaa Blæ-
rer op fra Bunden af Glassene, og de oploste sig
i Selvstum paa Overfladen. Da Bædsten ud-
bredte en behagelig Duft, trivlede de gamle Men-

nesker ikke paa, at den besad hjertestyrkende og behagelige Egenskaber, og hvorvel de varer yderligste med Hensyn til dens foryngende Kraft, varer de dog strax beredvillige til at tomme Glassene. Men Dr. Heidegger besvor dem at vente et Djeblif.

„Førend I drifte, mine respectable gamle Venner“, sagde han, „vilde det være godt om I, med en Levetids Erfaring til at vejlede Eder, vilde opstille nogle saa almindelige Negler, som I kunde etterfolge ved anden Gang at skulle gjennemgaae Ungdommens Fristelser. Tænk hvilken Synd og Skam det vilde være, dersom I, med de særlige Vortrin, I have fremfor Andre, ikke skulle blive Monstre paa Dyd og Wisdom for alle unge Mennesker i den Alder!“

Doctorens fire ærværdige Venner gave ham intet andet Svar end en dæmpt og frygtsom Læsster, saa overordenlig komisk var den Idee — og dog vidste de, hvor tæt Angeren følger i Hælene paa Bildfarelsen — at de nogensinde skulle skeje ud paany.

„Trif da“, sagde Doctoren med et Buk; „det glæder mig, at jeg har gjort saa godt et Valg af Personer ved mit Experiment.“

Med ryggende hænder hævede de Glassene til deres Læber. Driften — hvis den virkelig besad saadanne Ærter, som Dr. Heidegger tilskrev den — kunde ikke være blevet forundt fire menneskelige Væsener, der haardere trængte til den. De saae ud, som om de aldrig havde vidst hvad Ungdom eller Glæde var, men havde været Afskom fra en Tid, da Naturen gif i Barndom og altid de graahærdede, affældige, kraftesløse, jammerlige Stakler, som nu sadde krumbejede rundt omkring Doctorens Bord, uden at have Liv nok i deres Sjæle eller Legemer til at oplives ved selve Udstigten til at blive unge paa ny. De drak Vandet, og satte Glassene igjen paa Bordet.

Ganske afgjort viste der sig næsten ejeblikkeligt en Forandring til det Bedre i Selskabets Udsigende — ikke ulig den Virkning, der frembringes ved et Glas ødel Vin — tilsigemed en pludselig Glød af muntret Solskin, der paa eengang lyste over Alles Ansigter. Der udbredte sig en sund Rødme paa deres Kinder i Siedet for den Afskefarve, der havde gjort dem saa dødningeagtige. De saae paa hverandre, og indbildte sig, at een eller anden Trolddomsmagt virkelig havde begyndt

at udflette de dybe og bedrøvelige Indskrifter, som
vader Tid for saa længe siden havde indgravet paa
deres Vandret. Enken Wycherly satte sin Kappe
i Lave; thi hun begyndte næsten at føle som en
Kvinde igjen.

„Giv os mere af det vidunderlige Band!“
raabte de ivrigt. „Vi ere yngre; men vi ere
endnu før gamle! Hurtigt! giv os mere!“

„Taalmodighed, Taalmedigbed!“ gjenmælede
Dr. Heidegger, der sad og iagttog Experimentet
med philosophisk Kulde. „I have været en lang
Tid om at blive gamle. I kunne vel nok være
fornojede med at blive unge i en halv Time!
Men Bandet er til Eders Ejendom.“

Atter hylde hen deres Glas med den for-
yngende Drif, hvorfaf der endnu var nok i Vasen
til at forvandle Halvdelen af de gamle Folk i
Staden til samme Alder som deres egne Børne-
børn. Medens Boblerne endnu funklede i det
bredfulde Maal, snappede Doctorens fire Gjester
deres Glas fra Bordet og tomte deres Indhold i
eet eneste Drag. Var det en Indbildung? End-
ogsaa medens Driften passerede gjennem deres
Struber syntes den at bevirke en Forandring i

deres hele System. Deres Øjne blev klare og skinnende; et mørk Skær sørkede sig over deres solverne Løkker; de sadde rundt om Bordet: tre middelaldrende Gentlemen og en Dame, der neppe var ud over hendes blomstrende Ungdomsaar.

„Min dyrebare Enke, De er fortryllende!“ udbrød Oberst Killigrew, hvis Øjne havde været fastede paa hendes Ansigt, medens Alderdommens Skrager flygtede bort, ligesom Merket for Dagsgryets Garmin.

Den smukke Enke vildste fra gamle Dage, at Oberst Killigrews Komplimenter ikke altid vare afpassede efter den nogterne Sandhed; hun sprang deraf op og løb til Spejlet, endnu flygtende for, at en gammel Kernes strgæe Ansigt vilde mode hendes Blik. I midlertid opførte de tre Herrer dem paa en saadan Maade, der bevisste, at Vandet fra Ungdomsfilden besad nogle Trylleegenlaker, med mindre Opvækelsen af deres Livsaander virkelig blot var livlig Hovedsvimmel, der bevirkedes ved Porttagelsen af Alarenes Vægt. Mr. Gasscoignes Tanker syntes at tage en politisk Flugt, men om de havde Hensyn til det Forhigangne, Merværende eller Fremtidige, var ikke let at af-

gjøre, siden de samme Ideer og Phraser havde været i Verlen i de sidste halvtredindstyve Aar. Nu rumlede han saaledes, at han havde Munden fuld af djævle Sentenser om Patriotisme, Nationalære og Folkets Rettsigheder; saa fremmislede han noget farligt Tejeri i en saa forslagen og betænkelig bvidskende Tone, og saa forsigtigt, at end ikke hans egen Samvittighed lettelig funde opfange Hemmeligheden; og derpaa talte han atter med afmaalt Tonefald og i en særdeles ærbodig Tone, som om et kongeligt Dre lyttede til hans førstigt afrundede Perioder. Oberst Killigrew havde hele Tiden trasset en lyftig Drifkevis og flingede med sit Glas i Samklang med Eboret, medens hans Djne dvælede ved Enken Wycherlys syldige Figur. Paa den anden Side af Bondet var Mr. Medbourne fordybet i en Beregning med Dollars og Gents, hvori der paa det forunderligste var indblandet et Projeci til at forsyne Ostindien med Is, ved at spænde Hvaler for Polar-Isbjergene.

Hvad Enken Wycherly angaaer, da stod hun foran Spejlet coquetterende og smilende affectert til sit eget Billede, og hilsende det som en Ven, hvem hun elskede højere end den hele Verden uden-

for. Hun satte sit Ansigt tæt op til Glasset for at see om nogle Rhynker, som hun huskede meget vel, virkelig vare forsvundne. Hun undersøgte om Sneen var rent smeltet af hendes Haar, saa at den ærværdige Kappe rolig kunde lægges til Side. Omstider vendte hun sig muntern bort, og kom hen til Bordet med et Slags Dandsetrin.

„Min kjære gamle Doctor“, sagde hun, „jeg beder, giv mig et Glas til!“

„Hjertelig gjerne, bedste Madame, hjertelig gjerne!“ svarede den galante Doctor, „see! jeg har allerede fyldt Glassene.“

Der stod virkelig de fire Glas, svingfulde af det vidunderlige Band, hvis fine Skum, saaledes som det hoblede paa Overfladen, lignede Diamanters dyrrende Glands. Det var nu saa nærliggende ved Solens Nedgang, at Værelset var blevet stumlere, end nogensinde; men et svagt, maanestinsagtigt Skær straaledes frem indenfra Basen, og faldt saavel paa de fire Gjesters som ogsaa paa Doctorens ærværdige Figur. Han sad i en højrygget, konstig-udskaaren Egetræes Lænestol, med en graabæret Værdighed i sit Udseende, som meget godt kunde have anstaet selve Fader Tid, hvis Magt

aldrig før var blevet bestridt uden af dette lykkelige Selskab. Selv medens de gjorde dem tilgode ved den tredie Sluft af Ungdomskilden, blevе de næsten slagne af Grefrygt ved Udtrykket i hans hemmelighedsfulde Ansigt.

Men i det næste Øjeblik strommede Ungdomslivets forfriskende Væld gjennem deres Arer. De befandt dem nu i Ungdommens lykkelige Blomstringstid. Alderdommen, med dens jammerlige Folge af Bekymringer, og Sorger, og Sygdomme, mindededes blot som en ubehagelig Drom, af hvilken de bare opvaignede med Glæde. Sjælens friske Glands, der saa tidlig taber sig, og uden hvilken Verdens ester hinanden følgende Scener kun vilde være et Galleri af afblegede Billeder, fastede ijjen sit Tryllestær over deres Fremtid. De sollte dem ligesom myskabte Væsener i en myskabt Verden.

„Vi ere unge! Vi ere unge!“ raabte de jublende.

Ligesom den graahærdede Alderdom havde gjort, saaledes udslettede Ungdommen den modnere Alders skarpt udprægede Charaktertræk, og sammenføjede dem gjensidigen med hinanden. De ud-

gjorde en Gruppe af glade unge Mennesker, næsten ellevilde af deres Alders Lyftighed. Den besynderligste Virkning af deres Munterhed var en Impuls til at bespotte den Skøbelighed og Af-sældighed, hvorfor de nylig selv havde været Øffie. De stoggerloxe over deres gammeldags Paasklædning, de unge Mænds bredskjodede Kjoler og slapt ned-hængende Veste og den blomstrende Piges fun lidet moderne Kappe og Kjole. En binkede værs over Gulvet ligesom en gigtisk Bedstefader; en Anden satte et Par Briller paa Næsen og anfillede sig som om han grundede over den magiske Weg med Munkeeskriften; en Tredie satte sig i en Lænestol, og gjorde sig Umage for at efterligne Dr. Heideggers ærværdige Udsænde. Alle raabte de i Munden paa hinanden af Glæde og hoppede omkring i Bærelsset. Enken Wycherly — dersom en saa frist Glut ellers kan faldes for Enke — trippede hen til Doctorens Stol, med en skadefro Glæde i hends rosenfarvede Ansigt.

„Doctor, De, gode gamle Skind“, sagde hun, „staae op og dands med mig!“ Og nu loe de fire unge Mennesker højere end nogensinde ved at

tænke paa hvilken pudsig Figur den gamle Doctor vilde gjøre.

"Jeg beder om Forladelse", svarede Doctoren roligt. "Jeg er gammel og rheumatisk, og mine Dandse dage ere forbi for længe siden. Men enhver af disse muntre unge Herrer ville være glade ved saa nydelyq en Meddandserinde."

"Dands med mig, Clara!" udbredt Oberst Killigrew.

"Nej, nej, jeg vil dandse med hende!" raabte Mr. Gascoigne.

"Hun lovede mig sin Haand for halvtred-sindstyve Aar siden!" udbredt Mr. Medbourne.

De samlede sig alle om hende. Gen-greb begge hendes Hænder i sit lidenslæbelige Tag — den Anden slyngede sin Arm om hendes Liv — den Tredie begravede sin Haand i hendes gyldne Løkker, der bølgede frem under Enkens Kappe. Blussende, vystende, modstridende, skjendende, leende, vistedes hendes varme Ande verelvis henimod dem, idet hun sogte at rive sig løs, medens hun bestandig omflyngedes af det tredobbelte Favntag. Aldrig saae man et livligere Villede af ungdommelig Kappestrid, med en mere fortryllende Skjonhed

til Kamppris. Dog, ved et felsonit: Øjenbedrag, der maatte tilskrives Værelsets Skummelhed og de gammeldags Draakter, de endnu bare, det veje Spejl siges at have gjengivet tre gamle, graahærdede, affaldige Oldinges Skiffelser, der førte en latterlig Strid om en rynket Matrones magie Hæslihed.

Men de vare unge: deres glødende Lidenstaber viste dem i det Mindste saaledes. Opflammeude til Raseri ved Pige-Gukens Coquerteri, som hverken tilstod eller rent unddrog dem sin Kunst, begyndte de tre Medbejlsere at verle truende Blik. Stadigt boldende fast paa det sjonne Pytte, grebe de hinanden vildt i Struben. Som de saaledes tumlede dem, væltede de der ved Bordet og Basrn blev flaaet i tusinde Stykker. Det kostelige Vand fra Ungdomsvældet fled i en klar Strom tværs over Gulvet, vædende Vinjerne paa en Sommerfugl, der var øldet med den astagende Sommer, og var dalet derned for at doe. Infectet flagrede let gjennem Værelset og satte sig paa Dr. Heideggers snehvide Hoved.

„Nu, nu, Gentlemen! — nu, Madame Wyp-

cherly", udbrod Doctoren, „jeg maa virkelig protestere mod denne Tummel.“

De stode stille og gavste; thi det var ligesom den graa Sid kaldte dem tilbage fra deres folklare Ungdom, langt ned i Alarenes folde og mørke Dal. De saae paa gamle Doctor Heidegger, som sad i sin udskaarne Vænestol, holdende den halvbundred-aarige Nose, som han havde reddet ud af Brudstykkerne af den ituslaaede Vase. Efterat han havde givet dem et Vinck med sin Haand, toge de fire Spektakelmaagere atter deres Plads, saa meget desto villigere, fordi deres voldsonime Aftrengelsir havde udmattet dem, hvor ungdommelige de end vare.

„Min stakkels Sylvias Nose“, hætte Doctor Heidegger pludseligt, holdende den i den dalende Solens Skin; „det seer ud, som den atter visnede.“

Dg saaledes var det. Endnu medens Selskabet betragede den, vedblev Blomsten at strumpe sammen intil den var ligesaa tor og skobelig, som da Doctoren først havde kastet den i VASEN. Han afsyistede de saa Draaber Vædske, som klæbede til dens Blomsterblade.

„Jeg holder ligesaa meget af den saaledes,

som i dens beduggede Friskhed^a, bemærkede han, trykkende den visne Rose til hans visne Læber. Medens han talte, flagrede Sommerfuglen ned fra Doctorens snehvite Hoved, og faldt paa Gulvet.

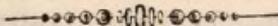
Hans Øjester ghyste atter. En felsom Kulde, om den stammede fra Legemet eller Sjælen, funde de ikke afgjøre, sneg sig gradevis gjennem dem Alle. De betragtede hinanden, og bildte dem ind, at ethvert flygtende Øjeblik boctranede en Tillokkelse, og efterlod en dyb Hure, hvor der ingen før havde været. Var det en Illusion? Vare en Levetids Forandringer sammentrængte i saa snevert et Tidsrum, og vare de nu fire alderstegne Mennester, som sadde hos deres gamle Ven, Dr. Heidegger?

"Gre vi saa snart blevne gamle igjen?" udbrød de flagende.

I Sandhed, det var saaledes. Ungdomsvandet besad blot en Kraft, der var mere flygtig end Vinens. Det Delirium, det havde fremfaldt, var dunstet bort. Ja! de vare atter gamle. Med et Anfald af Gysen, der viste, at hun endnu bestandig var en Kvinde, holdt Enken sine magre Hænder for Ansigtet, og ønskede, at Kistelaaget skjulte det, siden det ikke længer funde være smukt.

„Ja, Venner, I ere etter gamle“, sagde Dr. Heidegger; „og see! alt Ungdomsvandet er spilt paa Gulvet. Nu — jeg beklager det ikke; thi selv om Valdet strommede lige forbi mit Dørtrin, jeg vilde ikke bukke mig ned for at væde mine Løber — nej, selv om dets Delirium varede i Aar i Stedet for i Djeblikke. Denne Værdom have I givet mig!“

Men Doctorens fire Venner havde ikke selv erhvervet dem en saadan Være. De besluttede dem uden videre til at foretage sig en Pilgrimsfart til Florida for Morgen, Middag og Aften at gjøre dem tilgode ved Ungdomsrældet.

Præstens sorte Slør.

En Parabel.

202 *that embliss*

is truly no

Klokkeren stod i Indgangen til Milford Forsamlingshus og trak lyftigt i Klokketouget. De gamle Folk i Landsbyen kom rokkende gjennem Gaden. Børn med straalende Ansigter trippede glade ved Siden af deres Forældre, eller påtogte dem en adstædig Mine i selvbevidst Værdighed om deres Søndagsklæder. Budsede Ungkarle kastede et Sideblif til de vakkre Pizér, og bilda dem ind, at Søndags-Solstinet gjorde dem endnu vakkere end de søgne Dage. Da Stimmen næsten var strømmet gjennem Indgangen, begyndte Klokkeren at ringe sammen, boldende Øje med den velerværdige Mr. Hoopers Dør. Det første Glimt af Præstens Skikkelse var Signalet for Klokkeren til at holde inde.

„Men hvad har den gode Pastor Hooper

taget paa sit Ansigt?" raabte Klokkeren i sin Forbauselse.

Alle, som hørte det, vendte dem strax om og saae Mr. Hoopers Skiffelse langsomt skride sin betænksomme Vej hen imod Forsamlingshuset. Som rammede af eet Slag, fore de sammen og udtrykte mere Forundring, end om nogen fremmed Præst var kommen for at banke Stevet af Puderne paa Mr. Hoopers Prædikestol.

"Er De ogsaa vis paa, at det er vor Præst?" spurgte Goodman Gray Klokkeren.

"Ganske vist er det den gode Mr. Hooper", svarede Klokkeren. "Han og Pastor Shute i Westbury havde aftalt at bytte Prædikestol; men Pastor Shute sendte i Gaar en Undskyldning, da han fulde holde en Ligprædiken."

Anledningen til hele denne Forbauselse maa synes overmaade ubetydelig. Mr. Hooper var i Et og Alt en Gentleman, omtrent tredive Aar gammel og endnu ugift, klædt med tilbørlig gejstlig Nethed, som om en smyggelig Kone havde stivet hans Bladfrave, og afberist hele Ugens Stov af hans Søndagsklaedning. Der var blot een Ting, som var paafaldende i hans Ødre. Bundet om-

kring hans Vand og hængende saa langt ned over hans Ansigt, at det bevægedes af hans Vande, havde Mr. Hooper et fort Glor. Ved nærmere Betragtning syntes det at bestaae af dobbelt sammenlagt Glor, som aldeles skulde hans Træk, undtagen Munden og Hagen, men sandsynligvis ikke gjorde Synet noget Afbræk, undtagen at alle levende og livløse Ting fik et formerket Udseende. Med denne mørke Skygge foran sig, vandrede Mr. Hooper fremad med langsomme og rolige Skridt, noget ludende og seende til Jorden, hvad der er sædvanligt hos Mænd, der ere fordybede i Tanke, dog nikkende venligt til dem af hans Egnefolk, som endnu ventede paa Trinene til Forsamlingshuset. Men saa flagne af Forbauselse vare de, at de knap hilste igjen.

„Deg kan ikke rigtig føle mig overbevist om, at den gode Mr. Hoopers Ansigt er bag dette Stykke Glor“, sagde Klokkeren.

„Deg kan ikke lide det“, mumlede en gammel Kone, idet hun bompsonede ind i Forsamlingshuset. „Han har forvandlet sig selv til noget Skræckeligt, blot ved at skjule sit Ansigt.“

„Der Præst er blevet gal!“ raaabte Goodman Grah, idet han fulgte Klokkeren over Dørtørskelen.

Et Støre, som ved et eller andet ubegribeligt Phænomen var gaaet forud for Mr. Hoopers Indtræden i Forsamningshuset, og satte hele Menigheden i Bevægelse. Der var Faa, som funde afholdte dem fra at dreje Hovedet om mod Døren; Mange stode op og vendte dem om uden videre, medens flere Smaadrenge flattrede op paa Sæderne og kom ned igjen med et frugtligt Pump. Det var en almindelig Forstyrrelse, en Raslen af Kvindernes Kjoler og en Skraben med Mændenes Hodder, der var højligent forskjellig fra den lydloze Stilhed, der ellers fulgte paa Præstens Indtræden. Men Mr. Hooper syntes ikke at lægge Mærke til denne Forstyrrelse i Menigheden. Han traadte ind med næsten lydløse Trin, nikkede mildt med Hovedet til dem, der sadde i Stolene paa hver Side, og bukkede, da han kom forbi den Eldste i Sognet, en hvidhaaret Oldefader, som havde sin Lænestol i Midten af Skibet. Det var underligt at lægge Mærke til, hvor langsomt denne ærværdige Mand blev sig bevidst, at der var noget Usædvanligt i hans Præsts Udspringe. Han syntes

ikke ganske at dele den almindelig Forundring førend Mr. Hooper var stegen op ad Trappen og viste sig vaa Prædikestolen, Ansigt til Ansigt med sin Menighed, kun at det sorte Slør skilte dem. Det hemmelighedsfulde Emblem blev ikke en eneste Gang draget til Side. Det bevægede sig med hans afmaalte Alandedrag, da han opgav den Psalme, der skulde synges; han lod det faste sit Mørke mellem ham og de helliae Blade, da han læste Skrifterne, og medens han bad laa Sloret tungt paa hans oploftede Nasyn. Wilde han sege at skjule det for det ophojede Væsen, hvem han henvendte sig til?

En saadan Virkning havde dette simple Stykke Slør, at mere end eet Fruentimmer med svage Nerver var nødt til at forlade Dørsamlingshuset. Maaske var dog den blege Menighed næsten lige-saa ihygteligt et Syn for Præsten, som hans sorte Slør for den.

Mr. Hooper var bekjendt for at være en god, men ikke nogen energisk Prædikant; han stræbte at vinde Folk for Himlen ved snarere at bruge sin milde, overtalende Indflydelse, end ved at drive dem derhen ved Ordets Torden. Den Prædiken,

som han nu holdt, charakteriserede sig ved samme
 Stil og Maner, som almindeligt udmaerkede hans
 Taler fra Prædikestolen. Men der var Noget,
 enten det nu laa i selve Taleu eller blot i Til-
 hørernes Indbildung, som frembragte den me-
 tigste Virkning, de nogensinde havde formunnet
 af en Prædiken fra deres Præsts Læber. Den
 havde et mere end almindeligt Anstryg af det
 milde Tungfnd i Mr. Hoopers Temperament.
 Themaet angik de hemmelige Synde, og disse
 sorgelige Mysterier, som vi skjule selv for vore
 Nærmeste og Kjæreste, og hvilke vi gjerne vilde
 fordølge for vor egen Samvittighed, ja, endogaa
 glemmende, at den Alvidende kan opdage dem.
 En opheet Magt aandede gjennem hans Ord.
 Enhver Medlem af Menigheden, den uskuldigste
 Pige og den mest forbærdede Mand vare tilmede,
 som om Præsten giennemskuede dem bag sit for-
 færdelige Ører og opdagede den forborgneste Ure-
 delighed i Daad eller Tanke. Mange udbredte
 deres foldede Hænder over deres Bryst. Der var
 intet Rædsomt i det, Mr. Hooper sagde, i det
 Mindste intet Voldsomt, og dog bævede Tilhørerne
 ved enhver Sælven i hans melancholiske Stemme.

En ukonstlet Pathos gif Haand i Haand mel
Forfærdelsen. Saa bevidste vare Tilhørerne om
et eller andet uvant Særfjende hos deres Præst,
at de længtes efter et Windsted, som funde blæse
Sløret til Side, da de vare nærvædt at troe, at de
vilde faae en Fremmeds Ansigt at see, ffjendt
Figuren, Bevægelserne og Stemmen tilhørte Mr.
Hooper.

Da Gudsstjenesten var forbi strømmede Folk
ud med et usommeligt Hastværk, begjælige efter at
tale med hverandre om deres forudsigte Forbau-
felse, overbeviste om, at de vilde føle dem lettere
om Hjertet i samme Øjeblik de tabte det sorte
Slør af Øyne. Nogle samlede dem i smaa Klyn-
ger og stak Hovederne sammen, medens de Alle
bevidstede hinanden i Munden; Andre gif alene
hjem, fordybede i stille Betragtninger; efter Andre
snakkede højt og vanhelligede Sabbathens Dag ved
Skoggerlatter. Nogle kaa ryfede paa deres floge
Hoveder og anstillede sig, som om de gjennem-
skuede Hemmeligheden, medens To eller Tre paa-
stode, at der slet ingen Hemmelighed gaves, men
at blot Mr. Hoopers Øyne vare saa svækkede ved
den midnatlige Lampe, at de trængte til Skjerm.

Efter et fort Ophold kom ogsaa den gode Mr. Hooper som den bageste af hans Hjord. Vendende sit tilslørede Ansigt fra den ene Klynge til den anden, gjorde han de hvidbaarede Hoveder sin skyldige Compliment, hilste de Middelaldrende med venlig Værdighed, som deres Ven og aandelige Besleder, nikkede til de Unge med en Blanding af Myndighed og Kjærlighed, og lagde sine Hænder paa de smaa Børns Hoveder for at velsigne dem. Saaledes havde det altid været hans Skik vaa Sabbathdagen. Fremmede og forvirrede Blik blev ham til Del som Gjengjeld for hans Høflighed. Ingen kappedes, som ved tidlige Lejligheder, om den Vre at gaae ved Siden af deres Præst. Gamle Squire Saunders glemte, formodenlig ved en tilfældig Hukommelsesfejl, at indbyde Mr. Hooper til sit Bord, hvor den gode Gejstlige næsten hver Sondag siden han var kommen hertil, havde været vant til at læse Bordbønnen over Maden. Han vendte deraf tilbage til Præsteboligen, og ved at dreje sig, om idet han lufkede Døren, lagde man Mærke til, at han saae tilbage paa Folk, som Alle havde deres Øjne hæftede paa Præsten. Et tungfindigt Emil stim-

tedes svagt under det sorte Slør, og spillede omkring hans Mund, idet han forsvandt.

„Hvor det er besynderligt“, sagde en Dame, „at et simpelt sort Slør, saadant et som ethvert Hruentimmer funde bære paa sin Hat, kan blive til en saa skækindsjagende Gjenstand paa Mr. Hoppers Ansigt!“

„Det maa bestemt rabble lidt for Mr. Hopper“, bemærkede hendes Vgtesælle, Byens Læge. „Men det Underligste ved denne Sag er den Virkning, som dette Indfald gjør, endogsaa paa en saa bessindig Mand, som jeg. Omendkjendi det sorte Slør kun skjuler en Del af vor Præsts Ansigt, udstrækker det dog sin Indflydelse til hele hans Person, og gjør ham lig et Spejelse fra Hoved og til Hod. Heler du ikke det Samme?“

„Jo, ganske vist“, svarede Dammen, „og jeg vilde ikke for Alverden være alene med ham. Det undrer mig, at han ikke er bange for at være alene med sig selv.“

„Det er undertiden Tilfældet med Mennesker“, sagde hendes Mand.

Eftermiddags-Gudstjenesten var ledsgaget af lignende Omstændigheder. Da den var forbi, rin-

gæde Klokkens til en ung Dames Ligbegængelße. Slægtninge og Venner vare samlede i Huset, og de fjernere Bekjendte stode omkring Døren, talende om den Afdødes gode Egenskaber, da deres Tale blev afbrudt ved Mr. Hoopers Ankomst, endnu bestandig tildækket med sit sorte Øler. Nu var det et passende Sindbilleder. Præsten traadte ind i Børrelset, hvor Liget laae, og bejede sig over Kisten, som for at fuge det sidste Farvel til hans bedengangne Sognebarn. Da han bukkede sig, hang Øret lige ned fra hans Pande, saa at den døde Vig, dersom bendes Øjne ikke havde været lukkede for evigt, funde have seet hans Ansigt. Kunde Mr. Hooper være bange for hendes Blif siden han saa hastigt trak det sorte Øler tilbage? En Person, som holdt Øje med denne heftidelige Sammenkomst mellem den Døde og den Levende, gjorde sig ingen Betænkelighed ved at vaastaae, at i det Øjeblik Præstens Masyn var utilsleret, var der gaaet en let Græn gennem Liget, den Mus-selins Kappe og Ligklædningen raslede, sjældt Ansigtet vedblev at beholde Dødens Rø. En overstroff gammel Kone var det eneste Vidne til dette Særsyn. Fra Ligkisten begav Mr. Hooper sig ind

i det Værelse, hvor Sørgeskaren var samlet, og derfra til det Overste af Trappen for at holde Ligbønnen. Det var en kjerlighedsfuld og hjerte-gribende Bon, fuld af Smerte og dog saa gjennem-trængt af himmelsk Haab, at man midt iblandt Preæstens mest rørende Udtryk syntes at høre en himmelsk Harpes Musik, der sagtelig blev berort af den Dodes Kingre. Tilhørerne skævede, sjældt de kun uklart forstede ham, da han bad, at de, og han selv og alle Dodelige maatte være beredte, saaledes som han ihygt stolede paa at den unge Pige havde været det, via den skæffelige Time, der skulle rive Sloret fra deres Ansigter. Bærerne skrede nedtrykte afsted, og Sørgeskaren fulgte efter, sættende hele Gaden i en tungfndig Stemning ved den Dode foran og Mr. Hooper med sit sorte Slør bagstær.

„Hvorfor seer De tilbage?“ sagde En af Folget til den, der gif ved Siden af.

„Der saldt mig den Tanke ind“, svarede bun, „at Preæsten og Pigen s Gjensærd vandrede Haand i Haand.“

„Og det selv samme tænkte jeg i dette Øjeblik“, sagde den Anden.

Om Aftenen skulde det smukkeste Par i Bhen Milford forenes i Egteskab. Skjendt Mr. Hopper blev anseet for en tungfærdig Mand, viste han dog altid ved flige Vesligheder en stille Munterhed, der ofte fremkaldte et destagende Smil, hvor en mere støjende Vrægtighed vilde have været at forstørre. Der var ingen Egenskab hos ham, som havde gjort ham mere elsket end denne. Bryllups-ffaren ventede hans Ankomst med Utaalmodighed, stolende paa, at denne selsomme Rædsel, som havde omgivet ham hele Dagen, nu vilde være forsvundet. Men dette var ikke tilfældet. Da Mr. Hopper kom, var den første Gjenstand deres Øjne faldt paa det samme skækkelige sorte Skær, som havde fastet et mørkere Skær over Begravelsen og ikke kunde Undet end vrisle ilde ved Brylluppet. Saadan var den umiddelbare Virkning paa Gjesterne, at det var ligesom en mørk Sky rullede tungt frem under det sorte Skær, og havde fordunklet Lysenes Skin. Brudeparret rejste sig for Preisten; men Brudens kolde Ringre skælvede indeni Brudgommens vystende Haand, og hendes dødningagtige Bleghed fremkaldte en Hvidskæn, at den Pige, der var begravet for saa Timer siden, var kommen fra

Graven for at giftes. Dersom der har været noget sorgelige Bryllup, saa maa det have været det bekjendte, hvor der ringedes med Ligklokken. Efter at have fuldbyrdet Bielsen, hævede Mr. Hoover et Glas Vin til sine Læber, onskende det nyligste Par til Lykke i en mild, spøgefuld Tone, der var skikket til at opklare Gjesternes Træk, ligesom en munter Hysstrialle fra Arnestedet. I samme Øjeblik fik han et Glint at see af sin egen Skifkelse i Spejlet, det sorte Slør vakte hos ham selv den samme Rædsel, hvormed det havde overvældet alle Andre. Hans Legeme ryggede — hans Læber blevе hvide — han spildte den urørte Vin paa Læppet — og styrtede ud i Mørket. Thi ogsaa Jorden havde sit sorte Slør paa.

Næste Dag talte hele Landsbyen Milford ikke sunderlig om Andet end Pastor Hoopers sorte Slør. Dette, og den Hemmelighed, der stak under det, gav Stof til Samtale mellem Bekjendte, der mødte hinanden paa Gaden og de gode Damier snakkede derom i deresaabne Binduer. Det var den første Nyhed paa Listen, som Verten i Vinhuset fortalte sine Gæster. Børnene pluddrede derom paa deres Vej til Skolen. En lille nævenyttig Gavstrik

bedækkede sit Ansigt med et gammelt sort Lommestørklæde, hvorved han gjorde sine Legekammerater saa bange, at han selv blev greben af den samme paniske Skræk og nær var blevet tosset over sit eget Indsald.

Det var mørkeligt nok, at af alle uforstammeude Folk i Landsbyen og blandt dem, der have deres Mæse allevegne, var der ikke en Eneste, som vovede at gjøre Mr. Hooper det simple Spørgsmål, hvorför han bar dette Elor. Til denne Dag havde han aldrig savnet Raadgivere, naar der havde viist sig den fjernehste Anledning til deres Indblanding, ikke heller havde han været uvil- lig til at lade sig lede af deres Dom. Tersom han i det Hele taget sejlede, var det ved en saa pinlig Grad af Mangel paa Tillid til sig selv, at end- ogsaa den mildeste Daddel bragte ham til at ansee en ligeegyldig Handling som en Forbrydelse. Hvor velbekjendt end denne hans elskværdige Svaghed var, havde dog ingen af hans Segnesolk Lyft til at gjøre det sorte Elor til Gjenstand for en ven- skabelig Indsigelse. Der herskede en Felelse af Frugt, som hverken blevaabent tilstaet eller om- hyggelig fordulgt, som bragte den Gne til at vælte

Gylden over vaa den Ander, indtil man omsider
 fandt det tilraadeligt at assende en Deputation af
 Kirkeraadet for at tale med Mr. Hooper om denne
 Hemmelighed inden den blev til Skandale. Aldrig
 har et Gesandtskab stilt sig sletttere ved sit Hverv.
 Preisten modtog dem med venstabelig Hesflighed,
 men forholdt sig taus, da de havde taget Blads,
 overladende til sine Besøgende selv at indlede den
 betydningsfulde Sag. Man skulde synes, at Gjen-
 standen var tilstækkelig indlysende. Der var jo
 det sorte Slør, bundet rundt omkring Mr. Hoo-
 pers Vand og skjulende ethvert Ansigtstræk oven-
 for hans sagtmodige Mund om hvilken de til sine
 Tider funde see et melanchelst Smil. Men for-
 deres Phantasi syntes dette Stykke Slør at hænge
 ned foran hans Hjerte, som et Sindbilled paa en
 frugtelig Hemmelighed mellem ham og dem. Var
 Sloret blot draget til Side, vilde de funne tale
 frimodigt om det, men heller ikke før. Saaledes
 sadde de en rum Tid, maaslese, servirrede og gh-
 sende uroligt tilbage for Mr. Hoopers Øje, som
 de følte hestet paa dem med et usynligt Blif.
 Omsider vendte de Deputerede undselige tilbage til
 deres Constituerter, erklaerende, at Sagen var alt-

for vigtig til at afgjøres undtagen ved en Kirkeforsamling, dersom det virkelig ikke udfordredes en almindelig Synode dertil.

Men der var een Person i Landsbyen, som var uforfærdet ved den Nædsel det sorte Slør havde frembragt hos Alle undtagen hos hende selv. Da de Deputerede vendte tilbage uden nogen Fortælling, ja, end ikke vovede at udbede sig nogen, besluttede hun med sin Charakters skille Energi at forjage den sessomme Sky, der syntes at omgive Mr. Hooper og hvert Øjeblik lod til at blive mørkere end nogensinde før. Som hans trolovede Brud vilde det være hendes Horret at vide hvad det sorte Slør skulde. Ved Præstens første Besøg gik hun med naturlig Ligefremhed løs paa denne Ojenstand, hvilket gjorde Sagen lettere baade for ham og for hende. Efterat han havde taget Blads, fæstede hun sine Øjne stift paa Sløret, men kunde ikke mærke Noget til den forfærdelige Skummelhed, som havde indjaget Mængden en saadan Nædsel: det var ikke mindst end et dobbelt Stykke Flor, der hang ned fra hans Vande til hans Mund, og vistedes frem og tilbage ved hans Aandedrag.

„Nej“, sagde hun højt og smilte, „der er ikke noget Forfærdeligt ved dette Stykke Flor, undtagen at det skjuler et Ansigt, som jeg altid er glad ved at see. Kom, gode Herre, lad Solen skinne frem bag Skyen. Læg først dit sorte Slør bort, og stig mig saa hvorfor du har taget det paa.“

Mr. Hoopers Smil skinnede mat.

„Der vil komme en Time, da vi Alle skulle aflægge Sloret. Fortornes ikke, elskede Veninde, om jeg indtil da bærer dette Stykke Flor.“

„Dine Ord ere ogsaa en Hemmelighed“, svarede den unge Dame. „Tag i det Mindste Sloret bort fra dem.“

„Det vil jeg, Elisabeth“, sagde han, „saavidt mit Øste vil tillade mig det. Viid da, at dette Slør er en Typus og et Symbol, og jeg er forpligtet til altid at bære det, baade i Lys og i Mørke, i Ensomheden og foran Mængdens stirrende Blik, saavel for Fremmede, som for mine fortroligste Venner. Intet dodeligt Øje skal see det draget tilbage. Denne forgelige Skerm skal skille mig fra Verden; selv du, Elisabeth, kan aldrig faae Lov at see bag det!“

„Hvilken kummerfuld Tilskikkelse er mødt dig“,

spurgte hun alvorligt, „at du saaledes for bestandig skulde skjule dit Ansigt?“

„Dersom det er et Tegn paa Sorg“, svarede Mr. Hooper, „har jeg maaſke, ligesom de fleſte andre Dødelige, Sorger, der ere mørke nok til billedelig at betegnes ved et fort Øjne.“

„Men, hvad om nu Verden ikke vil troe, at det er en Uppus for uforflydet Sorg?“ intvendte Elisabeth. „Eſſet og agtet som du er, hvidføres der dog om, at du skjuler dit Ansigt ved Bevidstheden om hemmelig Synd. For dit hellige Embedes Skjul tilintetgør denne Skandale!“

Bloodet steg hende op i Kinderne, da hun antydede de Rygters Natur, som allerede løb omkring i Landsbyen. Men Mr. Hoopers Mildhed forlod ham ikke. Han smilte igjen — det samme bedrovelige Smil, som altid viste sig ligesom et svagt Lyskær, der trængte igjennem Mørket under Øjret.

„Dersom jeg skjuler mit Ansigt af Sorg, da er der Aarsag nok“, svarede han blot; „og dersom jeg skjuler det for hemmelige Synders Skjul, hvilken Dødelig funde da ikke gjøre det samme?“

Og med denne milde, men uovervindelige

Haardnakket bed mod sted han alle hendes indtrængende Venner. Om sider sad Elisabeth taus. I nogle Djebliske syntes hun at være hensunken i Tanker, sandsynligvis grundende paa, hvilken ny Tremgangsmaade hun fulde preve paa, for at faae sin Elfer til at opgive et saa mortk Phantasibilled, hvilket, dersom det ikke havde anden Bethydning, maaske var et Symptom paa en Sjælesygdom. Endskjondt hun besad en fastere Charakter, end han, ruldede dog Taarerne ned ad hendes Kinder. Men et Djeblik efter var det, som om en ny Folelse traadte i Stedet for Sorgen; hendes Øyne vare hende selv uafvidende fastede paa det sorte Elfer, da, ligesom ved en pludselig Dæmring i Lusten, dets Rædsler omgav hende. Hun rejste sig og stod skælvende foran ham.

„Toler du det da om sider?“ sagde han beboret.

Hun svarede ikke, men bedækkede sine Øyne med Haanden, og vendte sig om for at forlade Værelset. Han skyndte sig efter hende og greb hendes Arm.

„Hav Taalmodighed med mig, Elisabeth!“ raabte han lidenskabeligt. „Forlad mig ikke, sjondt

dette Elor maa være mellem os her paa Jorden.
 Bliu min, og højet skal der ikke være noget
 Elor over mit Ansigt, intet Mørke mellem vore
 Ejæle! Det er blot et timeligt Elor — det er
 ikke for Grigheden! O, du veed hvor ensom jeg
 er, og hvor jeg nængstes for at være alene under
 mit sorte Elor. Forlad mig ikke for bestandigt
 i dette bedrøvelige Mørke!"

"Lost Eloret blot een Gang, og see mig i
 Djnene", sagde hun.

"Aldrig! Det kan ikke skee!" svarede Mr.
 Hooper.

"Saa Farvel!" sagde Elisabeth.

Hun trak sin Arm tilbage og forlod ham
 langsomt, standfende ved Doren for endnu at til-
 faste ham et langt, gyfende Blik, der næsten syn-
 tes at gien nemtrænge det sorte Elors Mysterium.
 Men, selv midt i sin Sorg smilte Mr. Hooper,
 ved at tænke paa, at blot et materielt Sindbillede
 adskilte ham fra Lykken, sjældt de Rædsler, som
 det fremmanede, trak morkt op over de em-
 mestre Elskende.

Fra den Tid af blev der intet Forseg gjort
 paa at fjerne Mr. Hoopers sorte Elor, eller ved

en directe Henvendelse at opdage den Hemmelighed, som man antog det skjulste. Folk, der gjorde Vaastand paa at være hævede over de almindelige Fordomme, henregnede det til en af de ercentriske Griller, der, saaledes som det ofte er Tilsældet, blander sig i ellers formustring Menneskers besindige Handlinger, og giver dem et Anstroq af deres egen Lighed med Galsslab. Men i Mængdens Øjne var den gode Mr. Hooper uadskillelig fra Tanken om en Bussemand. Han funde ikke gaae paa Gaden med nogen rolig Sindsstemning, fordi han var saa overbevist om, at de Undselige og Trugtsomme vilde gaae til en Side for at undgaae ham, og at Andre vilde gjøre det til en dumdriftig Streg at stille sig i Vejen for ham. Denne sidste Glasses Usørskammethed nødte ham til at opgive hans sædvanslige Spadseretur ved Solens Nedgang til Kirkegaarden; thi naar han bojede sig tankefuldt over Laagen, funde man altid være vis paa, at der fandtes Ansigtter bag ved Gravstenene for at kigge paa det sorte Slør. Der løb en Fabel fra Mund til Mund, at de Dødes Stirren drog ham derhen. Det skar ham i det Inderste af hans kjerlige Hjerte ved at bemærke, hvorledes Børnene

flygtede ved hans Nærmelste, og standfede i deres gladelste Lege, endog saa naar hans melancholske Skif-kelse var langt borte. Deres instinctmæssige Frygt bragte ham til at føle stærkere end ved noget Andet, at der var indslættet en overnaturlig Rædsel i Traadene af det sorte Slør. Det var bekjendt, at hans egen Antipathi mod Sloret virkelig var saa stor, at han aldrig med sin gode Willie gik forbi et Spejl, eller bukkede sig ned for at drikke af en stille Kilde, for at han ikke i dens fredelige Skjod skulde blive banje for sig selv. Det var dette, som gjorde den Mumlen rimelig, at Mr. Hoopers Samvittighed martrede ham paa Grund af en eller anden stor Forbrydelse, der var altfor skæckelig til ganske at holdes hemmelig eller antydes dunkelt paa anden Maade. Saaledes rul-lede der en Sty frem i Solskinnet fra det sorte Slør, en Tvetydighed mellem Synd og Sorg, om omhyllede den stakkels Præst, saa at hverken Kjers-lighed eller Deltagelse funde noae ham, og der sagdes, at Gjensærd og Djævelen gjestede ham der. Med indvortes Gyser og udvortes Rædsel vedblev han at vandre i det sorte Slors Skygge, solende sig mørkt stemt i sin Sjæl eller stirrende gjennem

et Medium, der gjorde den hele Verden melancholisk at see til. Man troede, at endog saa den ustyrlige Wind respeccerede hans sorgelige Hemmelighed og aldrig blæste Sloret til Side. Men endnu bestandigt smilede den gode Mr. Hooper tungfindigt ved at see de blege Ansigtter hos den verdsligfindende Stimmel, naar han gik den forbi.

Med alle dets stemme følger havde det sorte Slo en onskelig Virkning: at gjøre deis Værer til en meget virksom Gejstlig. Ved Hjælp af dette hemmelighedsfulde Sindbillede — thi der var ingen anden synlig Alarsag — blev han en Mand med ærefrihatsindgående Mændighed over alle Sjæle, der lede under Syndens Dødsangst. Dem, som han omvendte, betraktede ham altid med en Frygt, der var dem ejendommelig, og vaastode, sjøndt blot figurlig talt, at de tilsigemed ham havde befundet sig under det sorte Slo inden han forte dem til det himmelske Lys. Dets Skygge satte ham virkelig i Stand til at sympathisere med alle morke Lidenskaber. Doende Syndere raabte højt paa Mr. Hooper, og vilde ikke opgive deres Aand forend han kom, endsjøndt de altid gyste ved at det tilslørede Ansigt var deres eget saa nær,

naar han bejede sig ned for at tilhvidsse dem Trest.
 Saa stor var Nædselen for det sorte Slør, selv
 naar Døden havde blottet sit Alashn! Fremmede
 kom langvejs fra for at overvære Gudstjenesten i
 hans Kirke, blot med det orkesløse Forsæt at gabe
 paa hans Skikkelse, efterdi det var dem forment at
 see hans Ansigt. Men Mange af dem kom til at
 bære inden de forlode Stedet. Under Gouverneur
 Pelchers Administration blev Mr. Hooper een Gang
 udnævnt til at holde Aabningstalen. Bedækket med
 sit sorte Slør stod han der lige over for den
 bejeste Øvrighedsperson, Raadet og Repræsentan-
 terne, og gjorde et saa dybt Indtryk paa Alle, at
 dette Aars lovgivende Virksomhed charakteriseredes
 ved hele det Tungsind og den Fromhed, som ud-
 mærkede vore tidligste Forsædres Myndighed.

Paa denne Maade tilbragte Mr. Hooper et
 langt Liv, daddellos for Menneskenes Øjne og dog
 indhyllet i førgelig Mistanke; venlig og elskende,
 uden at blise gjenelstet, og uklart frygtet; en Mand,
 assondret fra andre Mennesker, skuet af dem i deres
 funde og glade Dage, men altid paakaldt for at
 staae dem bi i deres Dødsangst. Esterhaanden
 som Alrene glede hen og lagde deres Sne over

hans sorte Sler, erbvervede han sig et Navn overalt i Nv-Englands Kirker og man kaldte ham Fader Hooper. Mæsten alle dem af hans Sognefolk, der vare i en moden Alder, da han som dertil, vare blevne baarne bort ved mangen en Ligbegængelse; han havde een Menighed i Kirken og een langt talrigere paa Kirkegaarden; og efter at have arbejdet saa langt ud paa Astenen og udfort sin Gjerning saa tilfredsstillende, var nu den gode Fader Hoopers Tid kommen til at hvile.

Flere Personer vare synlige i det dæmpede Lysskær ved den gamle Bræts Dødsleje. Af naturlige Slægtninge havde han ingen. Men der var den sommeligt alvorlige, skjondt ubevægelige Læge, der blot sogte at lindre den Syges sidste Lidelser, da han ikke formaaede at frelse ham. Der var Diaconerne og andre udmærket fromme Medlemmer af hans Kirke. Der var ogsaa den velerværdige Mr. Clark i Westbury, en ung og nidsjær Gejstlig, der havde synkt sig for at ride berhen for at bede ved den doende Sjælesørgers Leje. Der var Sygevegtersten; det var ingen af Dødens lejede Haandlangerster, men En, hvis stille Kjerlighed længe havde holdt dette ud i al

Hemmelighed, i Ensomhed, midt i Alderdommens Kulde, og ikke engang vilde forgaae i selve Dødstimen. Hvem Andre kunde det være end Elisabeth! Og der laa den gode Fader Hoopers graahærdede Hoved paa Buden, endnu bestandig med det sorte Slør bundet omkring Panden og bedækende hans Ansigt, saa at ethvert mere besværligt Drag af hans svage Ande bragte det til at bevæge sig. Hele hans Liv igjennem havde dette Stykke Slør hængt mellem ham og Verden; det havde skilt ham fra Brødres muntre Samqvem og Kvindeskjærlighed, og indesluttet ham i det mørkeste af alle Fængsler, hans ejet Hjertes, og endnu bestandig laa det paa hans Ansigt, ligesom for at forhøje Mørket i hans skumle Kammer og bestyage ham mod Ewigbedens Solskin.

Nogen Tid i Forvejen havde hans Tanker været forvirrede, vandrørende uvisse mellem det Forbigangne og det Nærværende, og med Mellemrum spændende ligesom over i den tilkommende Verdens Uklarhed. Han harde højt Feberanfald, hvorunder han fastede sig fra den ene Side til den anden, og spildte de saa Kræfter, der var tilbage. Men i hans værste Krampetræninger og For-

standens vildeste Udskejelser, naar ingen anten
Tanke beholdt sit ædru Herredomme, viste han be-
standig en øengstelig Omhyggelighed for at det
sorte Sler ikke skulde glide til Side. Selv om
hans forvirrede Sjæl kunde have glemt det, var
der en trofast Kvinde ved hans Bude, som med
bortvendte Øjne vilde have tildækket det aldrende
Ansigt, som hun sidst saae i hele Manddommens
Stjenhed. Omstider laa den dodesyge gamle Mand
rolig i en Dyale af sjælelig og legemlig Udmatt-
else, med en næsten umærkelig Puls, og et Alande-
dræt, som blev svagere og svagere, undtagen, naar
en lang, dyb og uregelmæssig Indaander, shutes
at bebude Alandens Vorwandring.

Priesten i Westbury næmnde sig Lejet.

"Ærverdige Fader Hooper", sagde han, "den
Stund er snart forhaenden, da Teres Forloëning
stunder til. Er De xede til at løfte det Sler,
som adskiller Lid fra Gnighed?"

Fader Hooper svarede først alene med en ringe
Bewægelse med Hovedet; derpaa, da han maaſſe
sygtede for at hans Mening var uhydelig, an-
strengte han sig for at tale.

„Ja“, sagde han mat, „min Ejæl nærer en taalmodig Længsel efter at Eloret maa blive lostet.“

„Og er det sommeligt“, vedblev den velærværdige Mr. Clark, „at en Mand, der er saa stærk i Vennen, der har givet et saa monsterværdigt Eksem-pel, ren i Gjerning som i Tanke, for saavidt den endelige Dommeraft tor stætte det; er det sommeligt at een af Kirkens Fædre skulde efterlade sig en Skygge paa sit Minde, der kan synes at formerke et saa rent Liv? Jeg beder Dem, min ærværdige Broder, lad dette ikke ske! Hørund os at glædes ved Teres triumpherende Mine, naar De gaaer ind til Teres Len! Hørend Evighedens Elor drages til Side, lad mig da borttagte dette sorte Elor fra Teres Ansigts!“

Saaledes talende, bejede den ærværdige Mr. Clark sig forover, for at løse saa mange Mars Hemmelighed. Men ved at anvende en pludselig Energi, som brakte alle Tilstedeværende til at grue, foer Fader Hooper med begge Hænder op fra Thynerne og trykkede dem af al Magt mod det sorte Elor, beredt paa at staae imod, deisom Praesten i Westbury vilde stride med en døende Mand.

„Aldrig!“ raahte deu tilstørede Gejstlige.
„Aldrig ber paa Jorden!“

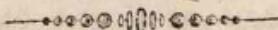
„Werke gamle Mand!“ udbrød den forfærdede
Præst, „med hvilken skæffelig Forbrydelse paa Des-
res Samvittighed gaaer De ind til Dommen?“

Fader Hooper drog sin Ande besværligt; det
ræslede i hans Hals, men med en heftig Anstrengelse,
gribende for sig ned Hænderne, fik han fat
i Livet og holdt det tilbage, indtil han funde tale.
Han rejste sig endogsaar overende i Sengen, og
der sad han rystante, medens Døden flyngede sine
Arme omkring ham og det sorte Slør hang ned,
skæffeligt lige til det sidste Øjeblik ved en Leve-
tids samlede Rædsler. Og dog var det ligesom
det svage, tungfindige Smil, der saa ofte havde
viist sig der, nu atter glimtede frem fra dets
Mørke, og dvælede paa Fader Hoopers Læber.

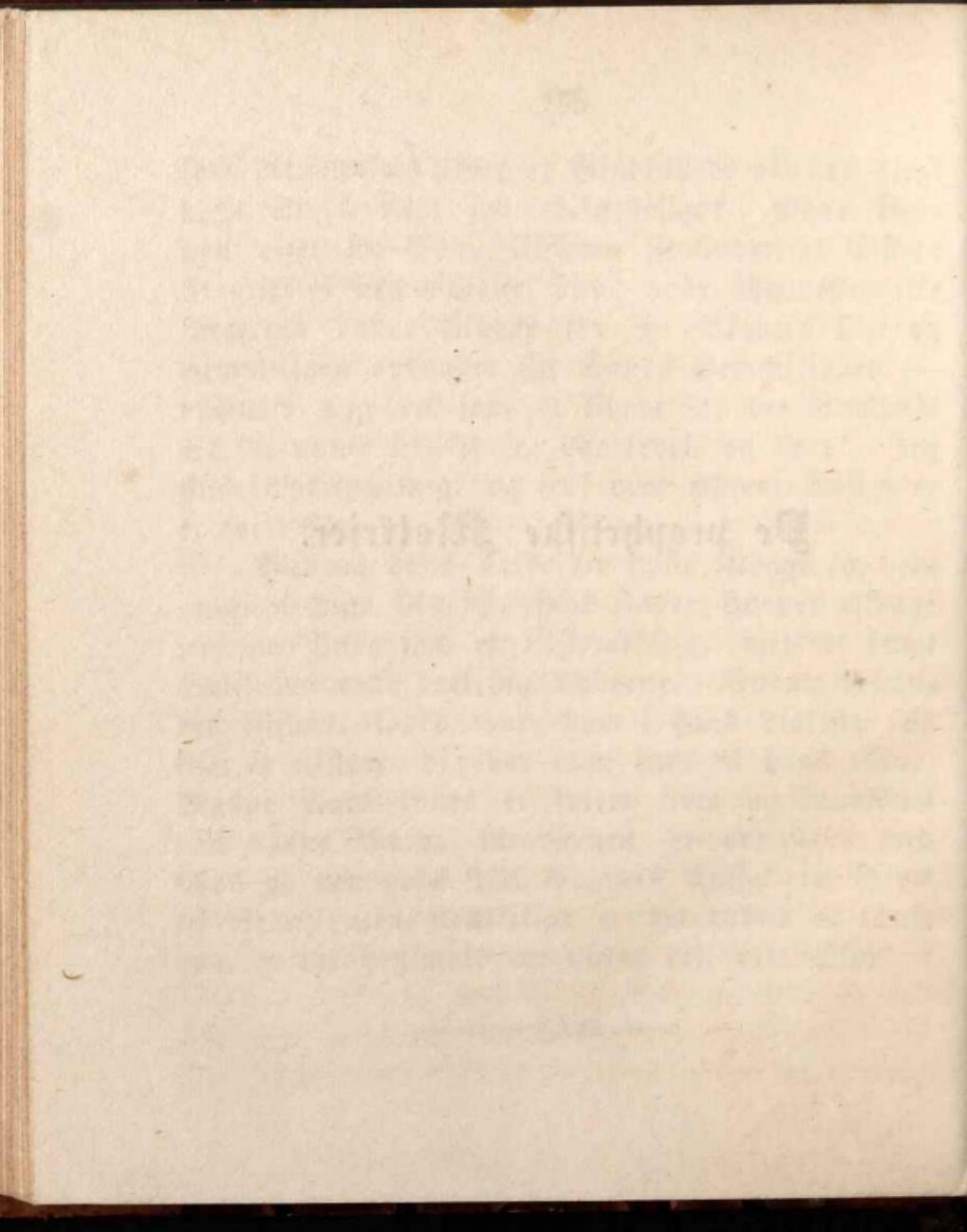
„Hvorfor ghys I alene over mig?“ sagde han,
idet han vendte sit tilstørende Ansigt fra den Enne
til den Aanden af de blege Tilstedeværende. „Gy-
ser ogsaa over hinanden indbyrdes! Have Mænd
undgaaet mig, Kvinder ikke viist nogen Medhuk
og Born freget højt og flygtet blot for mit sorte
Slors Skyld? Hvad andet end det Mysterium,

som det dunkelt giver et Sindbillede af, har ejort dette Stykke Flor saa forfærdeligt? Maar Vennen viser sin Ven, Elsken sin inderligt Elskede sin Hjertes hemmeligste Dyb; naar Mennesket ikke forgjeves bører tilbage for sin Skabers Øje og vænnetigen opdynger sin Synds Hemmelighed — dommer mig da som et Urire for det Symbols Skyld, under hvilket jeg har levet, og dør! Jeg skuer omkring mig, og see! over ethvert Ansigt er et sort Slør!"

Medens hans Tilhørere ghiste tilbage for binanden i stum Nædsel, sank Fader Hooper tilbage paa sin Bude som et tilsloret Lig, med et fragt Smil svævende omkring Læberne. Endnu bestandig tilsloret laaede man ham i hans Ligfiste, og som et tilsloret Lig bar man ham til hans Grav. Mange Aars Græs er spiret frem og henvisnet paa denne Grav, Gravstenen er overgroet med Mos og den gode Mr. Hoopers Ansigt er blevet til Stov; men skæffeligt er det endnu at iæse paa, at det hensmuldrede under det sorte Slør!

De prophetiske Malerier.

„Men denne Maler!“ raaabte Walter Ludlow med Begejstring. „Han er ikke blot en Meester i sit egenlige Fag, men han besidder umaadelige Indsigter i alle andre Konster og Videnskaber. Han taler Hebraisk med Doctor Mather, og holder Forelaesninger i Anatomi for Doctor Boylston. Med eet Ord, han vil mode den mest uddannede Mand hos os paa hans egen Grund. Hertil kommer, at han er en fuldendt Gentleman — en Verdensborger — ja, en ægte Kosmopolit; thi han kan tale som en Indsødt om ethvert Clima og Land paa denne Klode, undtagen vore egne Skove, hvorhen han nu rejser. Ikke heller er Alt dette hvad jeg mest beundrer hos ham.“

„Virkelig!“ sagde Elinor, der med helse en Kvindes Interesse havde lyttet til Beskrivelsen af

saadan en Mand. „Da er dette dog beundringsværdigt nok.“

„Tilvisse er det saa“, svarede hendes Elster, men langt mindre alligevel end hans naturlige Gave til at aspassé sig efter enhver Slags Charakter, i den Grad, at alle Mænd — og alle Kvinder med, Elinor — i denne vidunderlige Maler ville finde et Spejlbillede af dem selv. Men det Vidunderligste staaer endnu tilbage at fortælle.“

„Nej, dersom han har flere vidunderlige Atributer end disse“, saa de Elinor, leende, „er Boston et farligt Opholdsted for den stakkels Gentleman. Taler du til mig om en Maler eller om en Troldemand?“

„I Sandhed“, svarede han, „dette Spørgsmaal kan opkastes med langt større Vøje, end du formoder. Man siger, at han maler ikke alene en Mands Træk, men hans Sind og Hjerte. Han opfanger de hemmelige Følelser og Lidenstabber, og overfører dem paa Lærredet ligesom Solstein — eller maasse, i Portraiter af Mænd, der ruge over mørke tanker, ligesem et Glimt af Helvedes Ild“, tilføjede Walter, idet han sørkede Stemmen

og den begejstrede Tone tabte sig. „Jeg vil næsten være bange for at sidde for ham.“

„Walter, er det dit Aldor?“ udbrød Elinor.

„For Himmelens Skyld, kæreste Elinor, lad ham ikke male det Udtryk, som der nu er i dit Blik“, sagde hendes Elster med et temmelig tvungent Emil. „See, nu gaaer det over; men da du talte var det ligesom du var dødelig angst og tillige meget bedrevet. Hvad tænkte du paa?“

„Intet, Intet“, svarede Elinor hurtigt. „Du maler mit Ansigt efter din egen Phantast. Kom nu til mig i Morgen; vi ville da besøge denne vidunderlige Konstner.“

Men da den unge Mand havde forladt hende, staaer det ikke til at negte, at der atter viste sig et mærkeligt Udtryk i hans Herlindes smukke og ungdommelige Ansigt. Det var et bekymret og ængsteligt Udseende, der kun lidet samstemmede med hvad en Pige skulde føle, som stod paa Nippet til at indlade sig i Eggtekab. Og dog var Walter Ludlow hendes Hjertes Udkaarede.

„Blik!“ sagde Elinor ved sig selv. „Intet Under at det forbausede ham, hvis det udtrykte hvad jeg undertiden føler. Jeg veed af egen Gr-

faring hvor frygteligt et Blif kan være. Men det var ikke andet end Indbildung. Jeg tænkte ikke paa det den Gang — jeg har ikke seet Noget til det siden — jeg har kun drømt det."

Og hun tog ivrig sat paa Broderingen af en Vibekrimmel, som hun vilde have paa, naar hendes Portrait skulde aftages.

Maleren, hvorom de havde talst, var ingen af disse oprindelige Konznere, som, i en sildigere Periode end denne, laante deres Farre fra Indianerne og forfærdigede deres Pensler af de vilde Dyrs Pelsværk. Tersom han havde funnet kalde sit Liv tilbage og forud bestemme sin Skjebne, vilde han maaſke have foretrukket at tilhøre denne Skole uden at have nogen Mester, i det Haab i det Mindste at være original, siden der ingen Konstværker var at efterligne eller Negler at følge. Men han var godt og opdraget i Europa. Folk sagde, at han havde studeret Ideens Storhed eller Skjenhed og ethvert af Mesterhaandens Penselstrog i alle de mest beremte Malerier i Cabinetter og Gallerier, og paa Væggene i Kirkerne, til der ikke var mere at lære for hans mægtige Aland. Konſten formaaede ikke at bidrage mere til dens Ud-

dannelses, men Naturen var i Stand dertil. Han havde dersor besøgt en Verden, hvorhen ingen af hans Konstbredre var gaaet forud for ham, for at fryde sine Øjne med levende Billeder, som vare ædle og maleriske, og dog ikke tidligere oversorte paa Læriedet. Amerika var altfor fattigt til at frembyde andre Krigselsor for en udmerket Konstner, skjondt manje af de Fornemme i Colonierne ved Malerens Ankomst havde udtrykt det Ønske at overlevere deres Træk til Østerverdenen ved Hjælp af hans Konst. Maar som belst der blev gjort saadanne Forslag, fæstede han sine gjennemborende Øjne paa den, der anmodede ham derom, og syntes at gjennemskue ham til Mary og Ben. Dersom han da blot saae et stikket og velbehageligt Ansigt, omendskjondt der var en guldgalonerede Kjole til at pryde Maleriet og blanke Guineer til at betale for det, afflog han dog høflig at paatage sig Arbejdet og Lønnen for samme. Men dersom Ansigtet var et Register over noget Usædvanligt, det være sig i Tanke, Følelse eller Erfaring, eller dersom han modte en Tigger paa Gaden med et hvidt Skjeg og en suret Pande, eller dersom det træf sig, at et Barn saae i Vejret

og smilte, funde han udtemme hele den Konst paa dem, som han negtede Rigdommen.

Da konstnerisk Snille var faa sjeldent i Colonierne, blev Maleren en Gjenstand for den almindelige Opmærksomhed. Om end Haar eller Ingen funde satte den tekniske Fortjeneste ved hans Productioner, var der dog Synspunkter, med Hensyn til hvilke Hobens Mening var ham ligesaa værdifuld som Kjenderens konstforstandige Dom. Han iagttagt den Virkning etbvert Maleri frembragte paa saadanne udannede Tilskuere og drog Fordel af deres Beværfninger, medens de ligesaa snart vilde have tænkt paa at belære Naturen selv som ham, der rivaliserede med den. Man maa dog indremme, at deres Beundring var plettet af Tidsalderens og Landets Fordomme. Nogle ansaae det for en Overtrædelse af den mosaiske Lov, ja selv for en formastelig Besvottelse af Skaberens at give saadanne livagtige Billeder af hans Skabninger Tilværelse. Andre, der vare bange for en Konst, som efter Godtbesindende funde fremmiane Phantomer og bevare de Dødes Skikkeler blandt de Levende, vare tilbejelige til at betragte Maleren som en Troldmand, eller som den berygtede sorte

Mand fra gamle Tage, der under en ny Skifflse
pensede paa at anstaae Ulykker. Disse taabelige
Phantasier blev mere end halvvejs troede af
Mængden. Endog saa i højere Kredse blev hans
Charakter en uskar Grefrygt til Del, der dels
rejste sig ligesom Røghvirvler fra Folkeovertroen,
men fornemmelig kom af de mangesidige Kund-
skaber og Talenter, hvilke han brugte som Ned-
skaber for sin Konst.

Da Walter Ludlow og Glinor lige stod paa
Nippet til at intræde i Egtestanden, havde de
stor Lust til at erholde deres Portraiter, som de
første af hvad de upagtivt haabede en lang
Række af Familievortraiter. Dagen efter den Sam-
tale, vi ovenfor have meddelt, besøgte de Maleren.
En Ejner sorte dem ind i et Værelse, hvor der,
omend sjældt Maleren ikke selv var synlig, var
Personligheder, hvem de næsten ikke kunde afholde
dem fra at bilse med Verbodighed. De vidste vel,
at hele Forsamlingen ikke var minder end Male-
rier, men de følte det umuligt at adskille Ideen
om Liv og Forstand fra saa flaaende Contrefeier.
Nogle af Portraiterne vare dem bekjendte enten
som Dagens udmarkede Charakterer eller som deres

private Bekjendte. Deres personlige Venner gjen-
kjendte de med eet Øjekast. I de fleste af Ville-
derne var hele Ejelen og Charakteren lagt for
Dagen i Alainet, og concentreret i et eneste Blik,
saa at, for at tale paradox, Originalerne knap
lignede dem selv saa slaaende, som Portraiterne
gjorde.

I blandt disse moderne Notabilieter var der
to gamle skjeggede Helgene, der næsten vare for-
svundne paa det mørke Ærred. Der var ogsaa
en bleg, men usalmet Madonna, der maaske var
bleven druket i Rom og nu betrægtede de Elskende
med et saa mildt og helligt Blik, at de ogsaa
følte Trang til at knæle ned.

„Hvor synderlig en Tanke“, bemærkede Wal-
ter Ludlow, „at dette skjonne Ansigt har været
skjent i over to hundrede Aar! O, dersom al
Skjebbed vilde vare saa lange! Misunder du
hende ikke, Elinor?“

„Dersom Jorden var Himmel, vilde jeg gjøre
det“, svarede hun. „Men, hvor alle Ting falme,
hvør elendigt at være den Eneste, det ikke funde
falme!“

„Denne gamle mørke St. Peder har et vildt

og hæsligt skulende Blif, hvor hellig han saa end er", vedblev Walter. „Han plager mig. Men Domfruen seer venligt paa os.“

„Ja, men meget sorgmodigt, forekommer det mig“, sagde Elinor.

Staffeliet stod lige under disse tre gamle Malerier, bærende eet, der nylig var paabegyndt. Efter at have seet lidt næjere til, begyndte de at hjende deres egen Praefis, den velær værdige Dr. Colmans Træk, der ligesom traadte frem af en Sky og sikk Form og Liv.

„Gode gamle Mand!“ udbrød Elinor. „Han stirrer paa mig, som om han vilde komme frem med et faderligt Raad.“

„Og paa mig“, sagde Walter, „som om han var i Ærd med at viste paa Hovedet og gjøre mig Bebrejdelser for en eller anden formodei Uredelighed. Men det Samme gør Originalen. Jeg vil aldrig føle mig rigtig tilpas under hans Djne frænd vi staae for ham for at øgtevises.“

De hørte nu Bodtrin paa Gulvet, og ved at vende dem om bemærkede de Maleren, som nogle Djeblikke havde været i Værelset og hert deres sidste Bemærkninger. Det var en middelaldrænde

Mand med et Aasyn, der var hans egen Vensel fuldkommen værdigt. Ved den maleriske, sjøndt skjødesløse Ordning af hans rige Paaklædning og maaske fordi hans Sjæl altid syslede med malede Skikkelse, fik han virkelig selv nogen Lighed med et Portrait. Hans Fremmede vare sig bevidst, at der fandt et Slægtsskab Sted mellem Konstneren og hans Værker, og foltie dem tilmode, som om et af Billederne var traadt frem af Lærredet for at hilse paa dem.

Walter Ludlow, som var Maleren flygtig besjendt, forklarede Anledningen til deres Beseg. Medens han talte faldt der en Solstraale tværs over hans og Elinors Skikkelse, med saa heldig en Virkning, at de syntes at være levende Billeder af Ungdom og Skjønhed, oplivede af en lys Fremtid. Konstneren var øjensynlig frapperet.

„Mit Staffeli er optaget for flere af de følgende Dage og mit Ophold i Boston bliver kun fort“, sagde han, eftertænkende; derpaa tilføjede han efter et iagttagende Blik: „men Deres Døffer skulle blive opfyldte, sjøndt jeg skusser Overdommeren og Madame Oliver. Jeg tor ikke lade

denne Lejlighed slippe mig af Hænderne for at male nogle saa Alen fint Klæde eller Brocade."

Maleren udtrykte det Onske at overføre begge deres Portraiter paa eet Billeder, og afmale dem idet de foretog dem en eller anden Handling, det egnede sig for dem. Denne Plan vilde ret have tiltalt de Elskende, dersom den ikke nødvendigvis havde maattet forkastes, fordi et saa stort Stykke Lærred ikke vilde have passet til det Værelse, som det var bestemt til at prydde. Man blev dersor enig om to Portraiter i halv Størrelse. Efterat de havde taget Afsked, spurte Walter Ludlow Elinor med et Smil, om hun vidste hvilken Indflydelse paa deres Skjebne Maleren stod i Begreb med at erholde.

„De gamle Kjessinger i Boston paastaae“, vedblev han, „at Maleren, naar han engang er kommen i Besiddelse af en Persons Ansigt og Sigur, kan male ham i hvilken som helst Handling eller Stilling — og Maleriet vil vise sig prophetisk. Troer du det?“

„Ikke saa ganske“, svarede Elinor smilende. „Dersom han imidlertid besidder en saadan Tryllemagt, er der Noget saa blidt i hans Væsen, at jeg er vis paa, han vil benytte den vel.“

Det var Malerens Bestemmelse, at han vilde
 samtidigt arbejde paa begge Portraiter, anførende
 som en Grund i det mystiske Sprog, han under-
 tiden brugte, at det ene Ansigt fastede Lys paa
 det andet. Som en Folge heraf gjorde han nu
 et Penselstreg paa Walters og nu et paa Elinors
 Portrait, og saavel den Enes som den Andens
 Træk begyndte at træde saa levende frem, at det
 syntes, som om hans triumpherende Konst virkelig
 vilde løsive dem fra Værredet. Midt i det klare
 Lys og den dybe Skygge saae de Ubantomet af
 deres eget Beg. Men, omend skjondt Ligheden tegnede
 til at blive fuldkommen, vare de ikke ganske for-
 nojede med Udtrykket; det syntes mere uklart end
 i de fleste af Malerens Arbejder. Han var imid-
 lertid tilfreds med Udsigten til et heldigt Udfald,
 og da han følte Interesse for de Gifkende, an-
 vendte han sine ledige Øjeblikke, dem uafvindende,
 til at gøre en Ubantsfzisse af begges Figurer.
 Under deres Gidden for ham, indvirkede han dem
 i Samtale og bragte Liv i deres Ansigter ved
 charakteristiske Træk, hvilke, skjondt stadtigt verlende,
 det var hans Hensigt at forbinde og fastholde.
 Områder underrettede han dem om, at ved deres

næste Besøg vilde begge Portraiterne være færdige til Aflevering.

„Dersom min Pensel blot vil staae min Idee bi ved de sidste saa Streg, som jeg er betænkt paa“, bemærkede han, „ville disse to Malerier blive mine allerbedste Arbejder. Det er virkelig sjeldent, at en Konstner har saadanne Sujets.“

Medens han talte, holdt han bestandig sit gjennemborende Øje sætet paa dem, og vendte det ikke bort for end de vare nede af alle Trapperne.

Der er Intet i den hele Kreds af menneskelige Førfængeligheder, som lægger stærkere Beslag paa Indbildningskraften, end at faae sit Portrait afstaget. Hvorfor skulde det dog være saaledes? Spejlglaæset, de polerede Kugler, det spejllignende Vand og andre reflecterende Flader give os stadigt Portraiter eller rettere Gjenfærd af os selv, som vi faste et Blik paa og strax glemme igjen. Men vi glemme dem blot jordi de forsvinde. Det er Tankeen paa Varigheden — paa jordisk Udodelighed — der meddeler vores egne Portraiter en saa hemmelighedsfuld Interesse. Walter og Glinor vare ikke usølsommie hertil, og skyndte dem punktlig til Malerens Atelier til den bestemte Tid for at

træsse sammen med disse malede Skifleser, der skulle være deres Repræsentanter hos den kommende Slægt. Solskinnet glimtede efter dem ind i Værelset, men lod det blive noget skummelt, da de lukkede Døren.

Deres Øjne hen vendtes strax paa deres Vor traiter, som stode lænede op mod den længst borte værende Væg af Værelset. Ved det forsiie Øjetast i det uklare Lys og i Afstand, og ved at see dem selv i deres fuldkommen naturtro Stillinger og saa ganske med den Mine, de hjendte saa godt, udstodte de begge samtidig et Glædesraab.

„Der staa vi!“, raahte Walter begejstret, „for bestandigt fasthælde i Solskinnet! Ingen merke Lidenskaber kan træffe op paa vore Ansigter!“

„Nej“, sagde Glinor mere roligt; „ingen sorgelig Forandring kan bedrøve os.“

Dette blev sagt, medens de nærmrede sig og endnu ikke havde seet Malerierne rigtigt. Efterat Maleriet havde hilset paa dem, beskjæstigede han sig ved et Ord med at fuldføre en Blvantsfizze, overladende de to Besøgende selv at følde Dom over hans fuldførte Arbejde. Af og til sendte

ham dem et Blik neden under hans merke Øjenbryn, iagttagende deres Ansigtet i Profil, med sin Blyant bejet over Skizzen. De havde nu staaret i nogle Djebliske, hver foran den Andens Billede, betragtende det med hentykt Optænkshed, men uden at høre noget Ord. Om sider traadte Walter lidt frem — derpaa tilbage igjen — betragtende Elinors Portrait i forstjellig Beleksning og talte endelig.

„Er der ikke en Forandring?“ sagde han i en trivslende og estertænksam Tone. „Jo; denne Følelse bliver bestandig mere levende, jo længer jeg saer paa det. Det er viesselia det samme Maleri, jeg saae i Gaar; Klædedragten — Trækkene — Alt er det Samme; og dog er der Noget forandret.“

„Ligner Maleriet da mindre end i Gaar?“ spurgte Maleren, der nu nærmede sig med usminket Interesse.

„Trækkene ere fuldkommen Elinors“, svarede Walter, „o, ved det første Djekast, synes Udtrykset ogsaa at være hendes. Men ieg kunde godt indbilde mig, at Portraitet havde skiftet Maslyn, medens jeg betragtede det. Øjnene ere fæstede

paa mine med et selsomt bedrevet og ængsteligt Udtryk. Nej, det er Sorg og Nædsel! Ligner den Elinor?"

"Sammenlign det levende Ansigt med det malede", sagde Maleren.

Walter fastede et Sideblik paa sin Elskede, og foer sammen. Ubevægelig og hensunken i Tanke — som om hun var fortryllet — ved Beskuelingen af Walters Portrait, havde Elinors Ansigt antaget ganske nejagtigt det Udtryk, hvorover han nylig havde flaget. Havde hun i hele Timer øvet sig foran et Spejl, funde hun ikke have gjengivet Udtrykket heldigere. Havde Maleriet selv været et Spejl, funde det ikke have fastet hendes nærværende Udseende tilbage med stærkere og mere tungsindig Sandhed. Hun syntes at være fuldkommen uvidente om den Samtale, der havde fundet Sted mellem Konstneren og hendes Elster.

"Elinor", udbrod Walter forbauset, "hvilken Forandring er der foregaaet med dig?"

Hun herte ikke hvad han sagde, ikke heller aflod hun med sit stirrende Blik, førend han greb hendes Haand og saaledes tildrog sig hendes Øp-

merksamhed; derpaa saae hun med en pludselig
Ghysen fra Maleriet til Originalens Ansigt.

„Seer du ingen Forandring i dit Portrait?“
spurgte han.

„I mit? — Nej!“ svarede Walter, undersøgende det. „Men, lad mig see! Jo; der er en ubetydelig Forandring — en Forbedring, synes mig, i Maleriet, skjondt ikke i Ligheden. Det har et livligere Udtryk end i Gaar, som om en lytanke straalede fra Øjnene, og var i Færd med at udtales af Læberne. Nu, da jeg engang er blevet det vaer, forekommer det mig aldeles afgjort.“

Medens han fordybede sig i disse Jagttagelser, vendte Elinor sig til Maleren. Hun betragtede ham med Bekyning og Gresfrygt, og følte at han gjengjeldte hende med Deltagelse og Medlidenhed, skjondt hun kun uklart funde gjette hvorfør.

„Det Blik!“ hvidstede hun, og ghyste. „Hvor Tom det der?“

„Frøken“, sagde Maleren bedrovet, idet han tog hendes Haard, og førte hende til en Side, „i begge disse Billeder har jeg malet, hvad jeg saae. Konstneren — den sande Konstner — maa see

bag det Ødre. Det er hans Gave — hans næst opbejdede, men ofte en melancholisk Gave — at see den inderste Sjæl, og ved en Evne, der er ham selv usforklarlig, at lade den gløde eller formørkes paa Ørerredet i Ølik, der udtrykke den Tanke og Følelse, vi have baaret paa i hele År. Gid jeg maatte overbevise mig selv om min Vildsarelse i dette Lilsalde!"

De havde nu nærmet dem Bordet, hvorpaa der fandtes Hoveder i Kridt, Hænder, der var ligesaa udtryksfulde som almindelige Ansigtter, vedbendt kledte Kirketaarne, tækkede Hytter, gamle Træer, hvori Lynden var slaaet ned, orientalske og antike Coutumer, og alle slige maleriske Indfald i en Konstners ledige Dieblifke. Bladende dem igjennem med tilsyneladende Skjødesløshed, kom der en Blyantesskizze af to Figurer tilsyn.

"Dersom jeg har fejlet", vedblev han, "dersom Deres Hjerte ikke seer sig refleceret af Deres eget Portrait — dersom De ikke har nogen lenlig Grund til at stole paa min Tegning af det andet, er det endnu ikke for silde at forandre dem. Jeg vil ogsaa kunne forandre Oprindet mellem

disse Figurer. Men vilde det have nogen Indsydelse paa Bezivenheden?"

Han henlede hendes Opmærksomhed paa Skizzen. En Gysen foer igjennem Glinors Legeme; der svævede et Skrig paa bendes Læber; men hun undertrykte det med den Selvbeberkelse, der bliver Alle en Vane, som i deres Barm bære paa Frugt og Angst. Da hun vendte sig bort fra Bordet, bemærkede hun, at Walter var kommet nær nok til at have funnet see Skizzen, skjendt hun ikke funde atgiore om han havde faaet Øje paa den.

"Vi ville ikke have Malerierne forandrede", sagde hun hurtigt. "Tersom mit Portrait har et forgodigt Udspringende, desto gladere skal jeg see ud for Modsatningens Skuld."

"Saaledes være det", svarede Maleren bukfende. "Gid Deres Sorger alene maa være til i Indbildningen, saa at blot Deres Billeder maa græmmes over dem! Hvad Deres Glæder angaaer — gid de maae være sande og inderlige, og afmale dem selv paa Deres elskelige Ansigts iindtil dette rent modstiger min Konst!"

Efter Walters og Glinors Gistermaal, udgjorde Malerierne de mest prægtfulde Prydelser i

deres Volig. De hang Side om Side, adskilte ved et smalt Panel, tilsyneladende bestandigt holdende Øje med hinanden, og dog altid gjengjeldende Tilstuerens Blif. Berejste Mænd, som besødde Kjendskab til saadanne Ting, henregnede dem til det nyere Portraitmaleries mest beundringsværdige Frembringelser, medens almindelige Jagttagere Træk for Træk sammenlignede dem med Originalerne, og vare uindtommelige i Lovtaler over Ligheden. Men der var en tredie Classe — hverken berejste Kjendere eller almindelige Jagttagere, men Folk med naturlig fin Følelse — paa hvilke Malerierne gjorde det sterkeste Indtryk. Disse funde maaße i Begyndelsen see ligegeyldigt til, men efterat deres Interesse var vakt, funde de vendte tilbage Dag fra Dag for at studere disse malede Ansigter, ligesom Bladene i en mystisk Bog. Walter Ludlows Portrait tiltrak sig først deres Opmærksomhed. I hans egen og hans Bruds Braværelse disputerede de undertiden om det Udtryk, som Maleren havde havt til Hensigt at meddele disse Træk. Alle stemmede overens i, at det var et Udtryk af alvorsfuld Betydning ffjøndt der ikke var To, som udlagde det paa samme

Maade. Der var mindre Meningsforståel med Hensyn til Elinors Portrait. Sandt nok, de afvege vel i deres Forseg paa at forklare den Tung-sindigheds Natur og Dybde, der hvilede over hennes Ansigt, men de vare enige i, at det var Tungsind, og fremmed for deres ungdommelige Venindes Sindsbeskaffenhed. En vis phantastisk Person erkærede, som Resultat af en alvorlig Undersøgelse, at begge disse Malerier vare Dele af eet Udkast, og at den stærke tung-sindige Følelse i Elinors Ansigt stod i Forbindelse med den mere levende Bevægelse, eller, som han kaldte det, den vilde Liden-skab i Walters. Skjendt han var ubevandret i Konsten, begyndte han endog en Skizze, i hvilken de to Figurers Handling skulde staae i Sam-klang med deres gjensidige Udttryk.

Blandt deres Venner hvilskedes der om, at Elinors Ansigt Dag fra Dag antog et dybere Anstrøg af Tænksomhed, der truede med suart at gjøre hende til et altfor tro Sidestrykke til det melancholiske Villede af hende. I Stedet for at Walter paa den anden Side antog det livlige Udtryk, som Maleren havde givet ham paa Lærredet, blev han tilbageholden og netslagen, uden noget

udvortes Glimt af heftig Sindsbevægelse; alligevel var det godt muligt, at den ulmede indensfor. I Tidens Løb hængte Elinor et prægtigt Gardin af purpurrodt Silke, indvirket med Blomster og besat med tunge Guldknaster for Malerierne, under Paa-skud af at Steret vilde sætte sig i Farverne eller Lyset svække dem. Det var ikke nok. Hendes Fremmede følte, at de tunge Silkesholder aldrig turde drages til Side eller Portraiterne omtales i hendes Mærverelse.

Tiden slæbte sig hen, og Maleren kom igjen. Han havde været langt nok oppe imod Nord for at see Krystal-Hojenes Selv Cascade og for at overse den ubhøre Rundkreds af Sky og Skov fra Tinden af Ny-Englands højeste Pjerg. Men han profanerede ikke denne Scene ved at efterabe den med sin Konst. Han havde ogsaa ligget i en Cano ved Georg Seens Barm, gjerende sin Sjæl til et Spejl for dens Unde og Storhed, indtil der ikke var noget Maleri, som stod klarere for hans Indbildningskraft. Han var draget med de indianste Lægere til Niagara, og der paanh flynget sin afmægtige Pensel ned i Afgrunden, følende, at han ligesaa gjerne kunde male Bulderet, som noget

Undet, der bidrager til at danne dette vidunderlige Vandfald. Det var virkelig sjeldent, at han folte Tilsynsdelse til at afbilde Scener efter Naturen, undtagen som en Ramme om Legninger af menneskelige Skikkeller og Ansigter, oplivede af Tænksomhed, Lidenstaf eller Lidelse. Hans even-tyrlige Vandringer havde beriget ham med Stof nok af den Slags; de indianste Høddinges alvorlige Værdighed; de indianste Bigers mørke Elst-værdighed; det buslige Liv i Wigwammerne; den bemmelige Marche; Kampen under de skumle Maaletræer; Grændsefortet med dets Garnison; Anomalien hos den gamle franske Partisan, op-sødt ved Høffer og graanende i Wildnisser; saadanne vare de Scener og Portraiter, han havde skizzaret. Den lidenskabelige Hestighed i farlige Djeblikke; Glæmt af utæmmet Følelse; Kamp mellem vilde Kræster — Kjerlighed, Had, Kummer, Raseri — med eet Ord, hele den gamle Jord's fortørrede Hjerrie, havde gabenbaret sig for ham i en ny Skikkelse. Hans Mappe var opfyldt med Illustrationer af hans Hukommelses Bog, som hans Geni formaaede at forvandle til Bestanddele af hans eget Væsen og synde med Uudødelighed.

Han følte, at den dybe Visdom i hans Konst, som han havde søgt saa længe, var funden.

Men, midt i den ophejede eller hndige Natur, i Skovens Farer eller i dens overvældende No, havde der bestandig været to Phantomer, som led-sagede ham paa Vejen. Som alle andre Mænd, til hvilke et alt Andet opslugende Formaal knytter sig, var han affondret fra den store Menneskehob. Han havde ingen Tanke — ingen Tornojelse — ingen Symvathi — undtagen for hvad der endelig stod i Korbindelse med hans Konst. Ejendomt blid i sit Væsen, og oprigtig i Mening og Handling, besad han dog ingen venlige Følelser; hans Hjerte var koldt; ingen levende Skabning funde bringes ham nær nok for at holde ham varm. For disse to Væsener havde han imidlertid i højeste Grad følt den Slags Interesse, som altid knyttede ham til Gjenstandene for hans Vensel. Han havde skuet dem ind i det Indreste af Sjælen med sit skarpeste Blik, og malet Resultatet i deres Træk med sin hÿverste Dygthed, saa at de blot stode tilbage for det Forbillede, som intet Geni nogensinde opnaaede, hans egen ophøjede Idee. Han havde løftet en Flig af Fremtidens myrke Tærve

— i det Mindste indbildte han sig det — for en sygtelig Hemmelighed, og havde dunkelt aabenbaret den i deres Portraiter. Saa meget af ham selv — af hans Phantasi og alle andre Kræfter — havde han anvendt paa Studiet af Walter og Elinor, at han næsten betragtede dem som sine egne Skabninger, ligesom de Tusinder, med hvilke han havde besolket Maleriets Enemærker. Dersor glede de gjennem Tusmørket i Skovene, svævede de over Vandfaldenes Taage, saae de frem af Soens Spejl og forsvandt ikke engang for Middagsølen. De spogede i hans Konstnerphantasi, ikke som Livets Gjøglebilleder eller som blege Øjenfærd af de Døde, men i Form af Portraiter, ethvert af dem med det uforanderlige Udryk, som hans trhllende Konst havde fremkaldt fra Sjælens Dybder. Han kunde ikke sejle hjem over det atlantiske Hav forend han endnu engang havde seet Originalerne til disse Phantasibilleder.

„O herlige Konst!“ numlede Maleren ved sig selv, idet han betrædte Gaden. „Du er Eka-berens eget Billeder. De utallige Former, der svæve omkring i Chaos, sene Tilværelse ved dit Vink. De Døde leve igjen. Du falder dem til

bage paa deres forrige Skueplads, og giver deres graa Skygger et bedre Livs Glands, paa engang jordisk og udødeligt. Du holder Historiens flygtende Momenter tilbage. Hos dig er der intet Forbigangent; thi ved din Verorelse bliver alt Stort for evigt nærværende, og beromte Mænd leve gjennem lange Aarraekker i den synlige Udsorelse af de selv samme Handlinger, der have gjort dem til det, de ere. O, mægtige Konst! som du bringer den i Taage svævende Forgangenhed til at staae i den smalle Strimmel Solsskin, som vi kalde Nu, kan du byde den tilbyslede Fremtid at møde hende der? Er det ikke lykkes mig? Er jeg ikke din Prophet?"

Saaledes talte han næsten højt med en stolt, men iungfindig Ild, idet han passerede gjennem den befærdede Gade, mellem Mennesker, som ikke vidste Noget af hans Sværmerier, eller kunde forstaae eller brød sig om dem. Det er ikke godt for en Mand at kjele for en Uergjerrighed, der er enestaaende i sin Slags. Med mindre der findes dem i hans Omgivelse, efter hvis Crempel han kan indrette sin Opsærelse, ville hans tanker, Onster og Forhaabninger blive extravagante, og

han vil selv blive det udtrykte Billedet af en Vor-rykt, ja maaesse blive det i Virkeligheden. Læsende i Andres Barm med en næsten overnaturlig Skarp-sindighed, slog det Maleren sejl at see den Vor-den, der fandtes i hans egen.

„Og dette skalde være Huset“, sagde han, be-tragtende det fra Øverst til Nederst inden han bankede paa. „Gud bevare min Vorstand! Det Maleri! Det vil nok aldrig udslettes, er jeg bange for. Enten jeg seer paa vinduerne eller Doren, saa staarer det inden i dem, som i en Rammie, malet med kraftige Penselstroeg og glodende i de rigeste Farvetoner — Portraiternes Ansigtter — Figurerne og Handlingen paa Skizzen!“

Han bankede paa.

„Portraiterne! Er de indensfor?“ spurgte han Tjeneren; derpaa, bestændende sig selv, sagde han: „Deres Herre og Frue! Er de hjemme?“

„Ja, de er, Sir“, sagde Tjeneren, tilfejende, da han lagde Mærke til det konstneriske Udseende, som Maleren aldrig kunde frigjøre sig fra, „og Portraiterne med!“

Gjesten blev ført ind i et Vorværelse, der ved en Dellemdør stod i Forbindelse med et indre

Værelse af samme Størrelse. Da der Ingen var i dette Værelse, gik han henimod Indgangen til det næste, indenfor hvilket hans Øjne modte saavæl disse levende Skikkeller som deres Repræsentanter, der saa længe havde været Gjenstande for saa ejendommelig en Interesse. Han standsede uvilkaarlig paa Dørtæskelen.

De havde ikke bemærket hans Komme. Walter og Elinor stode foran Portraiterne, fra hvilke den Første for nylig havde kastet Silkesorhængets rige og højlige Folder til Side, holdende den gyldne Kvast med den ene Haand, medens den anden omfattede hans Kones. Materierne, der havde været tildækkede i Maaneder, skinnede frem igjen med uformindsket Glans, fastende snarere, som det syntes et mørkt Lys tværs over Værelset, end de aabenbarede dem i et laant Lysstær. Elinors havde næsten været prophetisk. Tankefuldhed, og dernæst en blid Sorgmodighed havde efter hinanden boet paa hendes Aasyn, indtil de i Tidens Leb formørkedes til en stille Angst. Blandet med Frygt vilde det livagtigt have haft samme Udryk som Portraitet. Walters Ansigt var fortredeligt og slørt, eller blot oplivet af

Innefulde Glimt, som fun efterlode et dybere Mørke efter deres fortvarige Glæds. Han saa fra Elinor til hendes Portrait, og derfra paa sit eget, i Bestuelsen af hvilket han omisider rent tabte sig.

Maleren syntes at fornemme Skjebnens Trin bag ved sig, paa dens Fremstiden henimod sine Offere. En fellsom Tanke dukkede op i hans Sjæl. Var det ikke hans egen Skikkelse, i hvilken Skjebnen aabenbarede sig, og han selv det virksomste Hovedmiddelet for det kommende Onde, som han havde ladet kaste Skygge i Forvejen.

Walter vedblev bestandig at staae taus foran Maleriet, staaende i Forbindelse med det, som om det havde været hans eget Hjerte, og overgivende sig selv til den onde Indflydelses Trylleri, som Maleren havde udgydt over dets Træk. Lidt efter lidt kom hans Øyne til at flamme, medens Elinors Ansigt, idet hun iagttog den tiltagende Wildhed i hans, antog et Udtryk af Rædsel, og da han omisider vendte sig imod hende, var begges Lighed med deres Portraiter fuldstændig.

„Vor Skjebne er over os!“ hyllede Walter.
„Døe!“

Dragende en Kniv, undersøttede han hende, da hun var i Færd med at segne om, og sigtede med den efter hendes Ryg. I denne Handling og i begges Mine og Stilling saae Maleren Figurerne i hans Skizze. Maleriet med hele dets forsærdeelige Colorit var færdigt.

„Holdt, Rasende!“ raaabte han strengt.

Han var streden frem fra Døren og havde stillet sig imellem de to elendige Væsener, med den samme Felelse af Magtfuldkommenhed til at ordne deres Skjebne, som til at forandre en Scene paa Læren. Han stod ligesom en Troldmand, besværgende de Phantomer, han havde manet frem.

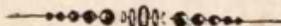
„Hvad!“ mumlede Walter Ludlow, idet han fra den vilde Hestighed sank tilbage i en slev og mørk Lunasindighed. „Forhindrer Skjebnen sine egne Bud?“

„Stakkels Dame!“ sagde Maleren, „advarede jeg Dem ikke?“

„Jo, De gjorde“, svarede Elinor roligt, da hendes Rædsel havde gjort Blads for den stille Kummer, som den havde foistyrret. „Men — jeg elskede ham!“

Er der ikke en dyb Moral i denne For-

tælling? Kunde Udfaldet af een, eller af alle
vore Handlinger blive forespejlet os eller ligesom
stillet os for Øje — Nogle vilde falde det Skjebne,
og skynde sig fremad — Andre vilde lade sig hen-
rive af deres lidenskabelige Ønsker — og Ingen
vilde lade sig afholde af prophetiske Maledier.

alia hoc videamus modicissime quoniam. Familia
miseritudo de multisque cultis excedit non
convenit enim isti esse pueri — Nec enim de multis
qui in ruris satis erant — remittuntur pueri ne
magis per — et propter multitudinem puerorum in ruris
admodum difficulter est in alio loco non esse

Den ærgjerrige Gjest.

05(3) 20110721 05

En September Aften havde en Familie samlet sig rundt om Arnen, som de havde stablet fuld med Drivtømmer fra Bjergstremmene, tørre Granfugler og de splintrede Levninger af store Træer, der vare somme bragende ned fra den stejle Brink. Alden buldrede i Kaminen og oplyste Værelset med sit klare Skin. Faderens og Moderens Ansigter bare Præget af en stille Glæde; Børnene tv; den ældste Datter var det livagtige Billedet paa en Syttenaarslys; og den alderstegne Bedstemoder, som sad og strikkede paa den varmeste Plads, var Billedet paa en Lyske, der var blevet gammel. De havde fundet „den Urt: Hjertesred“ paa den sorgeligste Plej i hele Ny-England. Familien boede i the Notch i de hvide Bjerger, hvor Winden var stark hele Aaret og ubarmhjertig

feld om Vinteren — ladende deres Bolig preve den første Torn af hele deus friske Skarpbed før- end den stea ned i Sacos Dal. De boede paa en fold og farlig Plet; thi der knejssede saa stejlt et Bjerg over deres Hoveder, at det ofte hændte sig, at der rumlede Sten ned ad dets Sider og sik dem til at fare op midt om Matten.

Datteren havde just sagt en eller anden god- modig Spøg, der syldte dem Alle med Glæde, da Binden kom farende gjennem the Notch og syntes at standse foran deres Bolig — flap- prende med Døren, med en slagende og jamrende Lyd, førend den passerede ned i Dalen. Hør et Øjeblik gjorde det dem ilde tilmode, sjældt der ikke var noget usædvanligt i dens Toner. Men Familien var etter glad stemt, da de bemærkede, at Klinken løstedes af en eller anden Rejs- sende, hvis Hodetrin ikke vare blevne horte midt i det frygtelige Windstød, som forhndte hans Ankomst, hylede da han traadte ind og soer suffende kort fra Døren.

Sjældt de boede i en saadan Udørken, havde disse Mennesker dog daglig Samkram med Verden. Det romantiske Pas i the Notch er en Hovedpuls-

aare gjennem hvilken den internationale Handels-
 Livsblod ideligen banker mellem Maine paa den
 ene Side og de gronne Bjerge og St. Lawrences
 Kryster paa den anden. Postkaretben kjørte altid
 op foran Døren. Den Beflarende, der ingen an-
 den Ledsgær havde end sin Stof, standfede her
 for at tale et Par Ord, for at Køleslen af hans
 Ensomhed ikke aldeles skulde overvælte ham, før-
 end han passerer gjennem Bjergrøsten eller nærer
 det første Hus i Dalen. Her vilde vaa Fragt-
 kudsten overnatte paa hans Rej til Portland Mar-
 ked, og dersom han var Ungar, funde han sidde
 en Times Tid oppe over den sædvanlige Sengetid
 for at stjæle et Kys fra Vigen paa Bjerget ved
 Alskeden. Det var een af disse gammeldags Kroer,
 hvor den Rejsende blot betaler for Kost og Logis,
 men modtages med en usminket Venlighed, der er
 ubetalelig. Da Hodrinene bortes mellem den
 yderste og den indeste Ver rejste dersør hele Fa-
 milien sig op, Medstemoderen, Barnene og Alle,
 som om de stede i Begreb med at hvide En vel-
 kommen, der tilhørte dem, og hvis Skjebne var
 knyttet til deres.

Døren blev aabnet af en ung Mand. Hans

Ansigt bar først det tungfindige, næsten modfaldne Udtryk af En, der rejser en vild og forærlig Vej ved Mattens Trembrud og alene, men det klarede snart op, da han saae den bjertelige Varme, hvormed han blev modtaget. Han følte, hvorledes hans Hjerte sloj dem Alle i Moe, lige fra den gamle Kone, der aftenrrede en Stol med sit Forklæde, til det lille Barn, der strakte sine Arme ud imod ham. Det Blik og eet Smil satte den Fremmede i al Uskoldighed paa en fortrolig God med den ældste Datter.

„Ab, denne Id kommer rigtig tilpas!“ udbrød han, „i Særdeleshed, naar der er en saa beskagelig Kreds omkring den. Jeg er ganske forskommet; thi the Notch er ligesom Lustretet i et vældigt Bar Lunger; det var blæst mig en forsærdelig Wind ind i Ansigtet hele Vejen fra Barlett.“

„De rejser altsaa til Vermont?“ sagde Husfaderen, idet han hjalp den unge Mand af med den temmelig lette Vadsek.

„Ja; til Burlington oa et godt Stylke Vejhinstedes“, svarede han. „Jeg havde bilstet mig ind at skulle være i Ethan Crawford i Aften; men en

Hodgænger nølet Noget paa en Vej som denne.
 Det er nu ogsaa ligeigholdt; thi da jeg saae denne
 gode Ild og alle Eders venlige Ansigtier, følte jeg
 mig tilmode, som om De blot havde antændt den
 for min Skyld, og ventede min Ankomst. Dersom
 sætter jeg mig ned hos Eder, og ladet som jeg
 er hjemme."

Den aabenbærtige Frenimede havde just truk-
 ket sin Stol hen til Ilden, da der hørtes Noget
 udenfor, der ligesom i med tunge Skridt ilede ned
 ad Bjergets stejle Side med lange og hurtige
 Spring og gjerende et saadant Hov ved at pas-
 sere Huset, at det slog imod den lige over for væ-
 rende Skænt. Familien holdt deres Aande, fordi
 de kændte Lyden og deres Gjest gjorde det instinet-
 næssigt.

"Det gamle Bjerg har fastet en Sten efter
 os, af Frygt for vi skulle glemme ham", sagde
 Verten, idet han atter kom i sine Holder. "Han
 ryster undertiden paa Hovedet, og truer med at
 komme ned; men vi er gamle Nabover og staae os
 i det Hele taget ganzt godt med hinanden. Desuden
 have vi et sikkert Tilflugtssted tæt ved, dersom han
 for fuld Alvor skulle komme."

Lad os nu antage, at den Fremmede er færdig med sit Aftensmaaltid af Bjørnesteg og at han ved den naturlige Livsalighed i sit Wæsen har sat sig paa en venstabelig Stod med den hele Familie, saa at de tale ligesaa aabenbærtigt med binanden, som om han ogsaa havde hørt til det samme Bjergkuld. Han besad en stolt og dog blid Mand — hovmødig og tilbageholdende blandt de Rige og Mægtige; men altid rede til at heje sit Hoved under den lave Hjelmedor og at være som en Broder eller Son ved den Fattiges Arne. I Familien paa the Notch fandt han Barne og Enfoldighed i Tølelsen, My-England's fremherskende Intelligenz og en Poesi, der var voret frem i Hjemmet og som de havde indsuget, naar de kun lidet drømte derom, fra Bjergtoppene og Bjergflosterne og lige paa selve Dærtærskelen af deres romantiske og farlige Opholdssted. Han havde rejst langt og alene; ja, hele hans Liv havde i Sandhed været en ensom Sti; thi han havde i Folge sin Naturs stolte Varsomhed holdt sig borte fra dem, som ellers kunde være hans Væller. Ogsaa Familien, hvor venlig og gjestfri den end var, havde den Bevidsthed om Enhed i sig selv og Adskillelse fra Verden

som Helhed, der i enhver Familiefreds skulde besvare et helligt Sted, hvor ingen Fremmed tør trænge ind. Men denne Aften ansporedes en prophetisk Sympathi den dannede og velopdragne Undling til at udose sit Hjerte for disse jevne Bergboere og nødte dem til at besvare denne Tillsid ved ligesaa frimodigt at gjøre Gjengjeld. Og saaledes burde det ogsaa være. Er ikke det Slegtsstab, som stammer fra en fælles Skjebne et fastere Vaand end Fodselsens.

Hemmeligheden i den unge Mands Charakter var en høj og luttret Ergjerrigbed. Han funde have udboldt at leve et ubemærket Liv, men ikke at blive glemt i Graven. Hans brændende Higen havde forvandlet sig til Haab, og det længe nærede Haab var blevet saa godt som til Bisshed, at, hvor upaaagtet han nu end rejste, vilde Hæderen dog engang sinne paa bele hans Vane — sjondt det maaesse ikke vilde ske medens han bestraadte den. Men, naar Esterverdenen engang fuede tilbage gjennem det Mørke, hvori det, som nu er det Nærverende, er indhyllet, skulde den esterspore hans lysende Dogtrin, skinnende endnu medens Middelmaadighedens Ere blegnede, og

bekjende, at en begavet Mand havde passeret den fra Vuggen og til Graven uden at blive anerkjendt af Mogen.

"Og dog", udhred den Fremmede — hans Kind glødede og hans Øje lyndede af Begejstring — „og dog har jeg endnu Intet udrettet. Skulde jeg forlade denne Jord i Morgen, vilde Ingen vide saa meget om mig som I; at en ubekjendt Ungling, da Dæmringen faldt paa, kom op fra Saco Dalen, aabnede sit Hjerte for Guder i Aftensens Løb, passerede qjennem the Notch ved Solens Udgang og saaes ikke mere siden. Ikke en Sjæl vilde spørge: „Hvem var han? — Hvorhen drog denne Vandringemand?“ Men, jeg kan ikke døe, førend jeg har naaet mit Maal. Lad da Døden komme! Jeg skal have bygget mig mit Monument!"

Der var en stadig Strom af naturlig Medfølelse, der banede sig Vej midt imellem uflare Drømmerier, som satte Familien i Stand til at forstaae denne unge Mans Hølelser, sjældt saa fremmede for deres egne. Med hurtig Sands for det Latterlige, rødmede han over den Iver, hvortil han havde ladet sig henrire.

„De leet ad mig“, sagde han, idet han greb den ældste Tatters Haand, og selv smilede. „De anseer min Ærgjerrighed for saa taabelig, at jeg vilde lade mig fryse ihjel paa Toppen af Washington Højen, blot for at Folk skulde gabe efter mig i Egnen der omkring. Og i Sandhed, det vilde være et herligt Vodstukke for en Statue af en Mand!“

„Det er bedre at sidde her ved denne Tid“, svarede Vigen rodmende, „og have det hyggeligt og godt, skjøndt Ingen tænker paa os.“

„Jeg antager“, sagde hendes Fader, efter at have grublet en Tid, „at der er noget naturligt i hvad den unge Mand figer, og hvis mine Tanker varne blevne hen vendte i samme Rettning, vilde jeg selv have følt det Samme. Det er besynderligt, Kone, hvorledes hans Passiar løber mig om i Hovedet, saa at jeg kommer til at tænke paa Ting, som det er temmeligt vist aldrig ville indtræffe.“

„Maaesse dog“, bemærkede hans Kone. „Tænker Manden paa hvad han vil gjøre, naar han bliver Enkemand?“

„Nej, nej!“ raabte han, tilbagevisende denne Idee med en venlig Pebredelse. „Naar jeg tæn-

ser paa din Død, Esther, tænker jeg ogsaa paa min. Men jeg ønskede, at vi havde en god Ejendom i Bartlett, eller Bethlehem, eller Littleton, eller i et eller andet District omkring de hvide Bjerge; men ikke hvor de kunde dumpe ned paa Hovedet af os. Jeg vilde staae paa en god Hod med mine Naboer og faldes Squiue, og blive sendt til Repræsentantsforsamlingen i een Session eller to; thi en Jon, redelig Mand kan gjøre lige saa megen Gavn der som en Retskyndig. Og naar jeg da var blevet en rigtig gammel Mand, og du en gammel Kone, som der jo ikke er saa længe til, at jeg da maa være lykkelig nok at døe i min Seng, og efterlade Eder Alle grædende omkring mig. En Gravsten af Skifer vilde være mig lige saa fjer, som een af Marmor, blot med mit Navn og min Alder, et Vis af en Psalme, og et Par Ord, der underrettede Helt om, at jeg levede som en ærlig Mand og døde som en Christen."

"See der!" raaabte den Fremmede; "det ligger i vor Natur at ønske et Mindesmerke, det være sig af Skifer, eller Marmor, eller en Granitsojle, eller en æresuld Almindelse i Menneskehedens fælles Hjerte."

„Vi ere underlig stemte denne Aften“, sagde Konen med Saarer i Øjnene. „Man siger, at det har Noget at betyde, naar Folks Tanker vanke saa vide omkring. Hør Børnene.“

De lyttede til. De yngre Børn vare bragte i Seng i et andet Værelse, men Deren stod aaben, saa at man funde børe hvor travlt de havde med at tale sammen. Alle som Gen syntes at være grebne af Smitten fra Kredsen omkring Arnen, og at overgaae hinanden i forvirrede Ønsker og barnagtige Planer om hvad de vilde gjøre, naar de blev Mænd og Kvinder. Om sider tiltalte en lille Dreng sin Moder i Stedet for at henvende sig til sine Brødre og Søstre:

„Jeg skal sige dig hvad jeg ønsker, Moder“, sagde han. „Jeg vilde ønske, at du og Fader og Bedstemoder og vi Alle, og den Fremmede med, strax vilde staae op og tage affled for at drifte lidt af Flodens Vækken!“

Ter var Ingen, som funde bare sig for at lee over Barnets Indfald at forlade en varm Seng og trække dem fra en munter Ild for at besøge Flodens Vækken. Drengen havde neppe utalt førend en Vogn ræslede hen ad Vejen og

standfede et Djæklif udenfor Døren. Den syntes at indeholde to eller tre Mænd, som muntrede deres Hjerter med de raae Skor af en Sang, som gjenlød i afbrudte Toner mellem Klipperne, medens Sangerne betenkede dem paa om de skulde fortætte deres Rejse eller overnatte her.

„Fader“, sagde Pigen, „de falde paa dig ved Navn.“

Men den gode Mand tvivlede om, at de vistelig havde kaldt paa ham, og havde ikke Lust til at vise sig altfor begjærlig efter Binding ved at indbyde Folk til at besøge hans Hus. Han synndte sig dersor ikke meget med at komme hen til Døren; Vidsten smeldede snart og de Rejsende gave sig hovedfulds the Notch i Vold, bestandigt synnende og leende, sjondt deres Sang og Glæde vendte sørgetligt tilbage fra Pjergets Dyb.

„See der, Moder!“ raahte Drengen igjen.
„De havde lade os føre ned til Floden.“

De lo atter over Barneis baardnakkede Lust til en Mattefart. Men det hændte sig, at der trak en let Sky ben over Datterens Sjæl; bun saae alvorlig ind i Ilden, og trak Vejret næsten som et Suf. Det hændede sig Vej uagtet hendas Uimage

for at undertrykke det. Derpaa foer hun sammen
og redmede, saae sig huligt omkring i Kredsen,
som om man havde fastet et Blik i hendes Barm.
Den Fremmede spurgte hvad hun havde tænkt paa.
„Intet“, svarede hun, med et undseligt Smil.
„Jeg sollte mig blot faa forladt i det Øjeblik.“

„Ah, jeg har altid besiddet den Gave at føle
hvad der foregaaer i andre Menneskers Hjerter“,
sagde han, halv alvorligt. „Skal jeg fortælle Des-
res Hemmeligheder? Thi jeg veed, hvad jeg skal
tænke, naar en ung Pige farer sammen ved et
varmit Arnested, og klager over Forladthed ved
hendes Moders Side. Skal jeg udtrykke disse Fo-
lleser i Ord?“

„De vilde ikke længer være en Piges Følel-
ser, naar de funde udtrykkes i Ord“, svarede
Bjergets Nymphe leende, men undvigende hans
Øjekast.

Alt dette blev sagt afslades. Maaske begyndte
der at skire et Kjærlighedens Frøkorn i deres
Hjerter, saa rent og skært, at det kunde blomstre
i Paradis, siden det ikke funde modnes paa Jor-
den; thi Kvinder holde, af en saadan ædel Vær-
dighed som hanis; og den stoltie, bestuende og dog

Herlige Sjæl sængtes høppigst ved en Uskyldighed som hendes. Men imedens de saaledes talte hvidkende, og han iagttag Pigenaturens lykkelige Bevmodighed, muntre Skygger og undselige Længsel, antog Blæsten gjennem the Notch en dybere og sorgeligere Lyd. Den lød, som den phantastiske Fremmede udtrykte sig, ligesom en Choralmelodi fra Windens Aander, der i de gamle indianske Tider havde deres Bolig mellem disse Bjerge, og gjorde deres Højder og Dybder til en hellig Region. Der hørtes en Hylen langsmed Vejen, som om et Lig tog passerede den. For at forjage Tungstindigheden fastede Familien Hyrregrene paa deres Ild indtil de torre Maale knittrede og Flammen steg højt i Vejet, paany aabenbarende en Scene af Fred og stille Lykke. Lyset vistede kjelende omkring dem og fjertegnede dem alle. Der saae man Børnenes smaa Ansigtter, figgende frem af deres affides staende Seug, og her Faderens kraftfulde Bygning, Moderens vemodige Mine, den højt flyvende Yngling, den i Knop værende Wige og den gode gamle Bedstemoder, der endnu bestandig sad og strikkede paa den varmeste Blads. Den gamle Kone saae op fra sit Arbejde og med Fin-

grene i fuld Virksomhed, var hun den Første til at tale.

„Gamle Folk have deres Indbildunger, ligesom unge have deres“, sagde hun. „I have ønsket og udført Planer, og ladet Eders Tanke løbe fra det Enne til det Andre, indtil I ogsaa have faaet mit Hoved til at løbe furr. Hvad skulde nu vel en gammel Kone have at ønske, der kun har eet eller to Trin at gjøre inden hun nær sin Grav? Børn, det vilde plage mig Nat og Dag til jeg var sagt Eder det.“

„Hvad er det, Moder?“ raabte Manden og Konen paa een Gang.

Derpaa underrettede den gamle Kone dem om med en hemmelighedsfuld Mine, som bragte Kredsen til at rykke tættere sammen ved Idien, at hun allerede for flere Aar tilbage havde anskaffet sig sine Ligklæder — en pen Lærreds Gærk, en Kappe med en Muusselins Vibestrimmel og altig af en finere Slags, end hun havde haaret siden hendes Bröllopsdag. Men denne Aften var en gammel Overtro paa en underlig Maade vendt tilbage i hendes Tanke. Man plejede at sige i hendes yngre Dage, at dersom der manglede Nogen

ved et Lig, om det end fun var en Vibestrimmel, der ikke var rigtig glat, eller Kappen ikke sad lige, vilde Liget i Kisten og under Jorden stræbe at løfte de solde Fingre i Vejret for at bringe det i Orden. Alene Tanken derpaa bragte hende til at ryste.

„Tal ikke saaledes, Bedstemoder!“ sagde Pigen gysende.

„Nu da“, — vedblev den gamle Kone med en besynderlig Alrot, og dog med et underligt Smil over bendes egen Daarstak — „jeg ønsker, at En af Jer, mine Børn, — naar Eders Moder er flædt og lagt i Ligkisten — jeg ønsker, at En af Jer vil holde et Spejl for mit Ansigt. Hvo veed om jeg ikke kan faae et Glimt at see af mig selv og bemærke om Alt er i sin Rigtighed?“

„Gamle og Unge, drømme vi om Grave og Monumenter“, numlede den fremmede Yngling. „Jeg gad vide hvorledes Sømænd ere tilmodne, naar Skibet synker og de, ubekjendte og uden at have udmarket sig, begraves tilsammen i Verdens-havet — denne vide og navnløse Grav!“

Hør en Siund havde den gamle Kones spøgelfragtige Ideer optaget hendes Tilhøreres Tanker,

at en Lyd ude i Matten, der hævede sig ligesom et Windsted, var blevet mægtig, dyb og frygtelig inden den af Skjebnen ramte Giurve havde lagt Mæke til den. Huset og Alt hvad der var i det rystede, som om denne forsærdelige Lyd var Dommedagsbasunens Klang. Unge og Gamle verlede et eneste vildt Blif og bleve i et Øjeblik blege, forsærdede, uden at høre en Lyd eller have Kraft til at bevæge sig. Det paa udstødte de enstemigen det samme Skrig:

„Bjergfred! Bjergfred!“

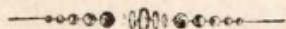
De simpleste Ord kunne antyde, men ikke afdale Katastrovens uudsigelige Rødsel. Slagtoffrene fore ud af deres Bolig og søgte Tilflugt paa hvad de ansæg for et sikrere Sted — hvortil, under Forudsætning af et saadant Tilfælde, var oprejst en Slags Barriere. Af! de havde forladt deres Børn, og flygtede lige ind paa Ødeleggelsens Sti. Ned styrtede hele Bjergets Side i eet Tilintetgjørelsens Vandfald. Rust lige førend den naaede Huset delte Strommen sig i to Alme — rystede ikke et vindue der, men overvældede hele Naboslaget, spærrede Vejen og tilintetgjorde Alt paa dens frygtelige Bane. Længe fører det

større Bjergskreds Torden havde opbort at brage mellem Djældene, var Dødsangsten overstaaet og Slagtoffrene gaaede ind til Freden. Deres Legemær blevе aldrig fundne.

Den næste Morgen saae man den lette Regn stjæle sig fra Huset's Storsten op ad Bjergets Side. Indenfor ulmede Ilden endnu paa Arnestedet, og Stolene stode i en Kreds omkring den, som om Beboerne blot vare gaaede ud for at betrakte Bjergskredets Odlaeggelser og snart vilde vende tiltage for at tafke Himlen for deres vidunderlige Frelse. Alle havde efterladt sig særegne Tegn, hvorved de, som havde kjendt Familien, bragtes til at fælde en Taare for hver især. Hvo har ikke hørt deres Navn? Historien er bleven fortalt vidt og bredt, og vil altid blive et Folkesagn mellem disse Bjerge. Digtere have besunget deres Skjebne.

Der vare Omstændigheder, som ledede Nogle til at antage, at man havde modtaget en Fremmed i Huset denne forfærdelige Nat, og at han havde delt Skjebne med alle dets Beboere. Andre negtede, at der var tilstrækkelig Grund til saadan en Gisning. Beh! den højbjertede Ungling med

bans Drem om jordisk Udedelighed! Hans Navn
og Personlighed aldeles ubekjendt; hans Historie,
hans Vej i Livet, hans Planer — Alt en Hemme-
ligbed, der aldri g skulde opklares; hans Død og
hans Tilværelse begge lige tvivlsomme! Hvis
var den Sjælekamp i hint Dødsejeblik?

Tigklokken til Bryllupet

Digitized by Google

Der er en vis Kirke i Staden Ny-York, som jeg altid har betragtet med en særegen Interesse, paa Grund af et Bryllup, som blev højtideligholdt der under meget besynderlige Omstændigheder i min Bedstemoders Pigeaar. Denne ærværdige Dame havde tilfældigvis været Bidne til denne Scene, og den blev bestandig ved at være hendes kjereste Fortælling. Om den Bygning, der nu staaer paa den samme Plads er identisk med den hun har ment, er jeg ikke Oldgransker nok for at vide; ikke heller vilde det maaesse lønne UImagen om jeg vilde berigtige en af mine behagelige Bilsfælser ved at læse Maatskabet, da den blev opbygget paa Tavlen over Doren. Det er en statelig Kirke, omgivet med en Indbegning af det ydiggste Grønne, indenfor hvilken der findes Uiner, Søjler,

Obelister og andre Marmormonumenter i Kirkegaardsstil, dels som støldige Ydeler af Familiekjærligheden, dels mere prægtfulde Mindesmærker over historisk Stov. Til saadant et Sted, sjældt Stadens Tumuel rullet nedensør dets Taarn, vil man altid være tilbøjelig til at høre eet eller andet interessant Sagn.

Giftermaalet maatte ansees som Resultatet af en tidligere Forbindelse, sjældt det paa Brudens Side havde været to mellemliggende ægtefæller, og syrrehye Mars enligt Liv paa Mandens. I sit semi og tredindstyvende Åar var Mr. Ellenwood en tilbageholden, om ikke helt fra Andre assondret Mand; egenskærlig som alle Mennesker, der ere indsluttede i dem selv, og dog ved sjeldne Lejligheder leggende en ædelmodig Sindsbestaffenbed for Dagen; en Poglærd hele sit Liv igjennem, emendt sjældt altid noget slov, fordi hans Studier ikke havde noget bestemt Formaal, hverken til det Almindeliges Gavn eller for at tilfredsstille hans personlige Ærgjerrigbed; en Gentleman med fornem Opdragelse og i Besiddelse af en sær Omfindlighed, der alligevel undertiden forlangte en betydelig Dempelse af Samfundets almindelige Bed-

tægter for hans Vedkommende. Der fandtes virkelig saa mange Uregelmæssigheder i hans Charakter, og skjøndt han med sygelig Virrelighed gos tilbage for at tiltække sig den offentlige Oprindelsesombud, havde det dog saa øste været hans ubeldige Skjebne at blive Gjenstand for Dagens Samtaler ved en eller anden vild Grecentricitet i hans Opførsel, at Folk gif paa Spor efter om der ikke fra hans Vorſædre fandtes en arvelig Svire til Galstæb. Men dette gjordes ikke fornødent. Hans Griller havde deres Oprindelse fra en Sjæl, der savnede den Støtte, som et Alt optagende Vormaal giver og fra Holeser, der tærede paa dem selv i Mangl af bedre Mæring. Dersom han var gal, var det Wølaen af og ikke Varsagen til et hensigtsløst og forsejlet Liv.

Enken var saa fuldkommen en Modsætning til hendes tredie Brudgom i Alt, undtagen i Alderen, som man vel kunde tænke sig. Træningen til at hæve hendes første Vorlovelse, var bun blevet forenet med en Mand, der var dobbelt saa gammel som hun, for hvem bun havde været en exemplarisk Hustru, og ved hvis Død bun som i Besiddelse af en glimrende Fortue. En Gentleman

fra Syden, der var bevidligt yngre end hun selv,
 vandt anden Gang hendes Haand, og forte hende
 til Charlestown, hvor hun, efter mange ubehage-
 lige Aars Forlæb, atter fandt sig som Enke. Det
 vilde have været besvaderligt, dersom der var ble-
 ven nogen usædvanlig Delicatesse tilbage efter et
 saadant Liv som Mrs. Dabneys; den funde ikke
 Andet end blive forfuet og dræbt ved hendes tid-
 ligt sejlfagne Forventninger, hendes første Egte-
 stabs folde Bligtmæssigbed, Forrykkelsen af Hjer-
 tets Grundætninger, følgende af et nyt Egteskab
 og den Usjerlighed hendes Egtesælle fra Syden
 havde viist hende, som uundgaaeligt havde ledet
 hende til at forbinde Tanken om hans Død med
 hendes Velvære. For at satte os i Korthed, bun-
 hørte til den flogeste, men mindst elskværdige Slags
 af Kvindeskønnet: hun var Philosoph og bar sit
 Hjertes Sorger med Nevnmodighed, gjorende Af-
 kald paa Alt hvad der skulde have tjent til hendes
 Lykke og søgte at faae det Mestre ud af hvad der
 blev tilbage. Verdselig flog i de fleste Ting, var En-
 ken maaske des mere elskværdig ved den ene Skø-
 belighed, som gjorde hende latterlig. Da hun var
 bairnes, funde hun ikke vedblive at være smuk ved

en Repræsentant i en Datters Person; hun vilde derfor paa ingen Maade være gammel og styg; hun kæmpede med Tiden, og fastholdt sine Roser til Trods for ham, indtil den ærværdige Thy syntes at gjøre Afskald paa Byttet, som ikke Umanen værd at strides om.

Denne verdseligsindede Kvindes forestaaende Gistermaal med en saa lidet verdslig Mand som Mr. Ellenwood, blev bekjendt snart efter Mrs. Dabneys Tilbagekomst til hendes Hødeby. Paade overfladiske og skarpere Jagttagere syntes at kapres i den Formodning, at Damen ikke havde havt den mindst virksomme Del i at arrangere Sagen; der var Hensyn til det Ejentlige, som hun langt snareie funde været faldet paa end Mr. Ellenwood, og dertil kom nu ogsaa det prælende Blænd-værk af Felelse og Romantik i denne sildige Forbindelse mellem to fordumis Elskende, som under tiden gjør en Taabe af den Kvinde, der har mistet sine ægte Felelser under Livets Tilsfikkelsler. Knuden slak i, hvorledes denne Mand, med hans Mangel paa verdslig Kloqskab og med hans dødelige Angst for at gjøre sig latterlig, funde være bragt til at gjøre et Skridt, der paa eengang var saa

betænksomt og saa latterligt. Men medens Folk snakkede kom Bryllupsdagen. Ceremonien skulle hejtideligholdes overensstemmende med de episcopale Former i en aaben Kirke, med en Grad af Øffentligbed, der trak mange Tilskuere til, som op toge de forreste Bladser i Pulpiturerne, i Stolene nær ved Alteret og langs med det brede Skib. Det var saaledes bestemt eller maaske var det Daudidens Skif, at Brud og Brudgom hver for sig skulle begive dem til Kirken. Ved eet eller andet andet Tilfælde var Brudgommen lidt mindre punktlig end Enken og hendes Brudefølge, med hvis Ankøst, efter denne sedsmælige, men nødvendige Indledning, Handlingen i vor Fortælling kan siges at begynde.

De plumpe Hjul af flere gammeldags Karakter bortes, og de Herrer og Damer, hvoraf Brudens Hølge bestod, kom gennem Kirkedøren med samme pludselige og glædelige Virkning, som naar en Solstraale bryder frem. Den hele Gruppe, med Undtagelse af Hovedfiguren, var sammensat af Ungdom og Munterhed. Da de stimlede op af det brede Skib, medens Stolene og Villerne syntes at oplyses paa begge Sider, vare deres Skridt

saa stojende, som ent de forverlede Kirken med en
Valsal, og vare færdige til at dandse Haand i
Haand til Altret. Saa glimrende var Skuet, at
fun Haag lagde Mærke til det besynderlige Phæno-
men, der ledsgagede Skarens Indtrædelse. I det
Øjeblik, da Brudens God berørte Tortærskelen,
svang Klokkens i Taarnet tungt over hendes Hoved
og udsendte sine dybeste Sørgetoner. Vibratio-
nerne døde hen og vendte tilbage, med forstærket
Højtidelighed, da hun var kommenmidt ind i
Kirken.

"Gud i Himlen! hvilket Varsel", hvidskede en
ung Dame til sin Elster.

"Paa min Ere", svarede Herren, "jeg troer
Klokkens hat saa god en Smag, at den ringer paa
egen Haand. Hvad har hun at gjøre med Vrhl-
luper. Tersem du, dyrebare Julie, nærmede dig
Altret, vilde Klokkens lade sine gladelste Toner lyde.
For bende er den kun en Ligklokke."

Bruden og hendes Folge havde været altfor
ortagne med den larmende Indtrædelse, til at de
skulde have lagt Mærke til Klokkens første vars-
lende Slag eller i den Mindste til at anstille Be-
tragninger over denne besynderlige Velkomst ved

Alderet. De vedbleve derfor at gaae videre med uformindsket Munterhed. Tidsalderens pragtfulde Klædedragt, de carmoisinrøde Blojls Kjoler, de guldgalonnerede Hatte, Fiskebensstørterne, Silke, Ulask, Brocade og Broderi, Spænder, Stokke og Raarder, baaret til Skue paa den fordelagtigste Maade ved Personer, for hvilke en saadan Lurus passede sig — Alt dette tilsammen tagen frembragte den Virkning, at denne Gruppe snarere saae ud som et Maleri med levende Farver, end som en Virkelighed. Men hvilken vrang Smag havde dog Konstneren været i Besiddelse af, at han funde fremstille Hovedpersonen som saa rhynket og affældig, medens han havde udmajet hende med den mest straalende Pragt i Klædedragt, som om den elskværdigste Pige pludselig var stivnet af Alder, og bleven en Lære for de Skjonne omkring hende! Imidlertid fortsatte de deres Gang og havde alt glimret igjennem en Trediedel af Skibet, da et nyt Klokkelslag syntes at hylde Kirken med et synlig Skumring, indhyllende og formerkende det prunkende Skuespil, indtil det atter skinnede frem som igjennem en Taage.

Tenne Gang tövede Øljet, det standfede og

kom i Norden, medens der undslap nogle af Tamerne et svagt Skrig og der hertes en forvirret Hvidsten mellem Herrerne. Saaledes omtumlet hid og did, funde man have sammenlignet dem med en pragtsuld Blomsterkost, der pludselig rystes af et Windstød, som truer med at adsprede Bladene af en gammel, brun, salmet Rose, der sidder paa samme Stilk som to dugbesprægte Knopper; dette var et Sindbillede paa Enken mellem hendes smukke unge Brudepiger. Men hendes Hestemod var beundringsværdigt. Hun havde faret sammen med en uimodstaaelig Gysen, som om Klokkens Slag havde ramt hende lige i Hjertet; derpaa vandt hun efter sin Hatning tilbage, medens hendes Hølge endnu var ganste fortapt, traadte i Spidsen for det og fred rolig op igjennem Skibet. Kloffen vedblev at svinge, slaae og vibrere med den samme melanholste Regelmæssighed, som naar et Lig befinder sig paa Vejen til Graven.

„Mine unge Verinder her have faaet deres Nerver rystet en Smule“, sagde Enken smilende til den Gejstlige ved Alteret. „Men der er faa mange Agteskaber indledte med den gladeste Klofkeslang, og som dog ere faldne ulykkeligt ud, at jeg

vil haabe paa en bedre Lykke under saa forskjellige Varster."

"Madame", svarede Presten hel betuttet, "denne felsomme Hændelse bringer mig en Bryllups-tale i Grindring af den bekjendte Bisshop Taylor, hvori han blander saa mange Tanker om Døden og Fremtidens Ve, at, for at udtrykke mig paa en Maade i hans egen prægtige Stil, han syntes at beklæde Brudekammeret med Sort og at skære Bryllupskledningen af et Ligklaede. Og det har været Skik hos forskjellige Nationer at iblunde noget bedröveligt i deres Bryllupsceremonier, for at komme Døden ibu, medens man fnyttede Livets vigtigste Forbindelse. Saaledes funne vi drage en tungstindig, men gavnlig Lære af denne Ligflokke."

Men, omendkjøndt den Geistlige funde have givet sin Moral en endnu skarpere Braad, undlod han dog ikke at sende Bud for at komme paa Spor efter Hemmeligheden og for at standse denne Lyd, der passede sig saa sorgeligt til et saadant Egteskab. Et fort Tidsum forlob, i hvilket Taus-heden kun blev afbrudt ved Hvidsten og en dæm-pet Snisen i Brudestaren og mellem Tilstuerne,

som, efterat den første Vorstrækkelse var overstaaet, vare opsatte paa at drae en ondstabsfuld Glæde af den hele Sag. De Unge have mindre Barmhjertighed med de Gamles Daarstaber, end de Gamle med Unqdommens. Man bemærkede, at Enkens Blif for et Øjeblik vandrede hennimod et vindue i Kirken, som om hun sogte efter det af Tiden medtagne Marmormindeemærke, hun havde helliget sin første Ægtesfælle; derpaa sænkede bendes Øjenlaage sig over de matte Øjne og hendes Tanker droges uimodstaaeligt mod en anden Grav. To begravede Mænd, hvorfaf den Enes Stemme holdstede hende i Diet og den Anderen raabte til bende langvejs tra, bøde bende at lægge sig ved deres Side. Maaske tænkte hun med en forbiraaende sand Hælfe paa, hvor meget lykkeligere bendes Lod vilde have været, dersom Klokk'en nu, efter velsignelsesrige Mar, havde ringet ved hendes Begravelse, og hun fulgtes til Graven med den gamle Hjerlighed hos bendes Unqdoms Elsker, der længe havde været bendes Ægtesfælle. Men hvorfor var hun vendt tilbage til ham, da deres folde Hjarter bærede tilbage for binandens Havnetag?

Endnu bestandig velblev Ligklokk'en at ringe

saa sorgeligt, at Solskinnet syntes at blegne i Lusten. En Hvidsten, der kom fra dem, som stode nærmest ved vinduerne, udbredte sig nu over hele Kirken; en Liggogn, med et Folge af nogle Kastrer, krob i Snelegang ned ad Gaden, førende en eller anden død Mand til Kirkegaarden, medens Bruden ventede paa en levende ved Alteret. Stræder hørte man Brudgommens og hans Venners Trin ved Doren. Enken sagde ned ad Skibet, og knugede Armen paa een af hendes Brudeviger i sin skindmagre Haand med en Kraft, som hun ikke selv vidste af, at den smukke Pige skjovede derved.

„De gjør mig ganse bange, bedste Frue!“ sagde hun. „For Himlens Skyld, hvad flettes Dem?“

„Intet, min Kjere, Intet“, sagde Enken; derpaa hvidskede hun hende i Dret: „Det er en tosset Grille, jeg ikke kan blive quit. Jeg venter at min Brudgom skal komme ind i Kirken med mine to første Mænd som Brudesvende!“

„See, see!“ streg Brudepigen. „Hvad er dette? Liggfolget!“

Idet hun talte, traadte en mørk Procession ind i Kirken. Herst kom en gammel Mand og Kone, ligesom de første Sørgende ved en Lig-

begængelse, fra Top til Taa fulsorte, med Undtagelse af deres blege Ansigtter og graa Haar; han lønende stg til en Stok og understøttende hendes affældige Skikkelse med sin kraftelose Arm. Bag efter dem kom et andet, og atter et andet Par, ligesaa aldersteget, saa fort og sorgeligt som det første. Efterbaanden som de kom nærmere, gjenkjendte Enken i ethvert Ansigt et eller andet Træk af Fordums Venner, for længe siden forglemte, men nu ligesom vendende tilbage fra deres gamle Grave, for at minde hende om at holde sit Ligtej paa rede Haand, eller i det ligesaa uvelkomne Dje med at vise deres Rhuker og Skrobelighed, og gjøre Krav paa hende som deres Fevnbyrdige ved Kjendtegnene paa hendes egen Affældighed. Mangen munter Mat havde hun dandset med dem i deres Ungdom. Og nu, i den glædelose Alderdom, folte hun, at en eller anden benvisnet Meddandser vilde engagere hende, og Alle i Forening opføre en Dødsdands til Ligklokkens Musik.

Medens disse alderstegne Soraepar passerede gjennem Skibet, lagde man Mærke til, at fra Stol til Stol, ghyste Tilskuerne af en uimodstaaelig Rædsel over en eller anden Gjenstand, der hidtil havde

været skjult af de mellemværende Figurer, men nu kom tydelig for Dagen. Mange vendte deres Hoveder bort. Andre stirrede stadigt og ufravendt derpaa, og en ung Pige lœv hysterisk og sanf i Uimagt med Latteren paa bendes Læber. Da denne ubhyggelige Processton nærmede sig Alteret, skilte Parrene sig ad og gik langsomt hver til sin Side, indtil der i Midten viste sig en Skikkelse, der med fuld Foje var bleven indført med hele denne mørke Bomp: Ligklokkens og Sørgesølget. Det var Brudsgommen i hans Ligdragt!

Intet andet Klædebon end Gravens funde have passet sig for et saa dedningeaagtigt Asyl; Øjnene havde virkelig en Gravlampes frugtelige Skær; alt Øvrigt bar Udtrykket af den alvorlige No, som gamle Mennesker føre med sig i Ligkisten. Liget stod ubevægligt, men tiltalte Enken med en Stemme, der syntes at smelte sammen med Klokkens Klang, der lød tungt igennem Lusten, medens han talte.

„Kom, min Brud!“ sagde disse blege Læber. „Ligvognen er parat. Klokkeren staar og venter paa os ved Gravens Dør. Lad os blive viede; og saa afsted til vores Ligkister!“

Hvorledes skal Enkens Rødsel skildres! Den meddelte hende den Spøgelseagtighed, der egner sig for en død Mands Brud. Hendes unge Venner stode afsides, gysende over Sorgesølget, den ligflædte Brudgom og hende selv; den hele Scene gav det mest levende Billed af den frugtesløse Kamp mellem denne Verdens forghylde Daarstaber, naar de stride mod Alderdom, Afsældighed, Sorg og Død. Den boxtidelige Taushed blev først afbrudt af den Gejstlige.

„Mr. Ellwood“, sagde han beroligende, men dog noget myndigt, „De befinder Dem ikke vel. Deres Sind er bleven sat i Bevægelse formedek den usædvanlige Stilling, hvori De er sat. Den boxtidelige Handling maa opsettes. Lad mig, som en gammel Ven, anmode Dem om at begive Dem hjem.“

„Hjem! ja; men ikke uden min Brud“, svarede han med den samme hule Stemme. „De ansæer dette for Arrestreger, maaesse for Galstab. Havde jeg udmajet mit gamle og affældige Legeme med Purpur og Broderi — havde jeg trunget mine visne Læber til at smile ad mit døde Hjerte — det vilde have været Arrestreger eller Galstab.

Men lad nu Unge og Gamle erklære, hvem af os
der er kommen hid uden Bryllupsklædningen, Brud-
gommen eller Bruden!"

Han trædte frem med et spøgelseagtigt Trin,
og stod ved Siden af Enken, stillende den forfær-
delige Simpelhed af hans Ligdragt i Modsetning
til den Prunk og Flitter, hun havde iført sig til
dette ulykkelige Oprin. Ingen, der saae dem,
funde vægre dem ved at anerkjende den frugtelige
Styrke af den Ære, som det var lykkedes hans
forvirrede Forstand at give.

"Grusomit! grusomit!" stønede den sønder-
knuste Brud.

"Grusomit!" gjentog han; derpaa gif hans
dødningeagtige Rolighed over til en vild Vitterhed —
"Herren skal domme, hvem af os, der har væ-
ret grusom mod den Aanden! I Ungdommen be-
røvede De mig min Lykke, mit Haab, mit For-
maal; De borttog Kjernen af mit Liv og gjorde
det til en Trem, uden endogsaa at lade saa megen
Virkelighed tilbage, at jeg funde grænne mig der-
over — der blev kun et Alt overskyggende Mørke,
gjennem hvilket jeg mejsommelig slæbte mig frem,
uden at bryde mig om, hvorhen Vejen førte.

Men efter syrrehyve Aars Forløb, da jeg havde
bygget min Grav og ikke vilde opgive Tanken om
at hvile der — nej, selv ikke for et saadant Liv,
som vi engang udmaledede os — falder De mig til
Altteret. Paa Teres Opsordring er jeg her. Men
andre Mænd have glædet dem ved Teres Ungdom,
Teres Skjønhed, Teres varme Hjerte, og ved Alt,
som funde faldes Teres Liv. Hvad er der for
mig tilbage uden Teres Uffældighed og Tod?
Og dersor har jeg indbudet disse Venner til Be-
gravelsen og bestilt Klokkeren til at ringe med
den dybeste Ligklokke, og jeg er kommet her i min
Ligklaedning for at blive viet til Dem, som til en
Ligbegængelse, saa at vores Hænder funde blive lagte
i binanden ved Gravens Dør og vi funde betræde
den i Forening."

Det var ikke Barvid, det var ikke blot en
stærk Revægelses Rus i et Hjerte, der ikke var
vant deriil, som nu arbejdede inde i Bruden.
Denne Dags alvorlige Lære havde ikke været uden
Frugt; hendes verdelige Sind var forsvundet. Han
greb Brudgommens Haand.

„Ja!“ raabte hun. „Lad os blive viede, end-
og saa ved Gravens Port! Mit Liv er hemundet

i Forfængelighed og Tombed. Men ved dets Ende er der een sand Hørelse. Den har gjort mig til hvad jeg var i min Ungdom; den gør mig Dem værdig. Tiden er Intet for os. Lad os blive viede for Evigheden!"

Med et langt og dybt Blik saae Brudgommen hende ind i Øjnene, medens der samlede sig en Taare i hans egne. Hvilken selsom Alabenbarelse af menneskelig Hørelse i et Liq's stivnede Barm! Han bortvistede endogsaa Taaren med sit Ligflæde.

"Min Ungdoms Elskede", sagde han, "jeg har været ude af mig selv. Hele min Levetids Forstivelse vendte paa eengang tilbage og gjorde mig forstyrret. Tilgiv, og vær tilgivet. Ja, det er Aften for os nu, og ingen af vore Morgendrenimme om Lykke er gaaet i Opfyldelse. Men lad os læge vores Hænder i binanden foran Aisteret, som Elskende, hvem ugunstige Omstændigher have adfult hele Livet igennem, men som dog modes igjen som de Aaee i Begreb med at forlade det og finde deres jordiske Tilbøjelighed forandret til Noget ligesaa helligt som Religion. Og hvad er Tiden for de Aejteviede for Evigheden?"

Under Manges Taarer og medens deres Hjertet, som nærede ægte Ærelser, svulmede af en oploftende Fornemmelse, indviedes Vagten mellem to udødelige Sjæle. Folget af affældige Sørgende, den graahærdede Brudgom i hans Ligdragt, den alderstegne Bruds blege Træk, og Ligklokkens Klang, der tonede hele Tiden, indtil dens dybe Rest overdovede Brudevielsen — Alt betegnede Skrinlæggelsen af hvert jordisk Haab. Men efterhaanden som den højtidelige Handling fuldbyrdes, udgik der fra Orgelet, hvis Sympathi ligesom vakte ved denne rørende Scene, en Lovsang, der først blandede sig med denne sorgelige Klang, derpaa hævede den sig til en majestætisk Melodi indtil Sjælen fæg ned paa sin Smerte. Og da den æresfrygtvækkende Ceremoni var endt, og da de for Ewigheden ægtreviede med deres folde Hænder i hinanden, trak sig tilbage, overdoveds Ligklokkens rent af Orgelets højtidelige Triumphtoner.

